LEÏLA
SLIMANI
O POVESTE CU
O IMPRESIONANTĂ
FORȚĂ LITERARĂ.
L'EXPRESS
În grădina
căpcăunului
ROMAN
PRIX DE
LA MAMOUNIA
2016
PANDORA

Scris într-un stil elegant, dar deloc neutru, În grădina căpcăunului *îi conduce pe cititori prin labirintul dorințelor către înțelegerea singurătății, arătându-le că destinul nostru, al tuturor, este căutarea autenticității.*

THE INDEPENDENT

Un roman șocant! O alegere îndrăzneață a juraților care decernează Prix de La Mamounia, premiu marocan menit să promoveze literatura din această țară în Franța. Manuscrisul a reușit cumva să treacă de cenzori, dar cu siguranță nicio editură din Maroc n-ar fi îndrăznit să-l publice.

THE IRISH TIMES

LEÏLA SLIMANI

ÎN GRĂDINA CĂPCĂUNULUI

Traducere din franceză de Nadine Vlădescu
Titlul original: *Dans le jardin de l'ogre*, 2014

Pandora M, 2018

Versiune ebook: v1.0, iulie 2020

Părinţilor mei

„Nu, nu sunt eu. Altcineva suferă.
Eu, eu n-aş fi putut suferi atât.”

— Anna Akhmatova, *Recviem*

„Răul de înălţime este altceva decât teama de a cădea. Este vocea vidului de sub noi care ne atrage şi ne învăluie, dorinţa de cădere de care ne apărăm apoi cu groază. Să ai rău de înălţime înseamnă să te îmbeţi cu propria ta slăbiciune. Suntem conştienţi de propria noastră slăbiciune şi nu vrem să-i opunem rezistenţă, ci să ne abandonăm ei. Ne săturăm până peste cap de propria noastră slăbiciune, vrem să fim şi mai slabi, vrem să ne prăbuşim în plină stradă, sub ochii tuturor, vrem să fim la pământ, căzuţi chiar mai jos decât la pământ.”

— Milan Kundera, *Insuportabila uşurătate a fiinţei*

S-a făcut o săptămână de când rezistă. O săptămână de când n-a cedat. Adèle a fost cuminte. În patru zile, a alergat treizeci şi doi de kilometri. De la Pigalle până pe Champs-Élysées, de la Musée d'Orsay la Bercy. A alergat dimineaţa pe cheiurile pustii. Noaptea, pe bulevardul Rochechouart şi în Place de Clichy. Nu a băut alcool şi s-a culcat devreme.

Dar, în noaptea asta, a visat iar şi n-a mai putut să adoarmă la loc. Un vis umed, interminabil, care a pătruns în ea ca un suflu de aer cald. Adèle nu se mai poate gândi decât la asta. Se ridică, bea o cafea foarte tare, în casa adormită. În bucătărie, se leagănă de pe un picior pe celălalt. Fumează o ţigară. La duş, îi vine pofta să se zgârie cu unghiile, să-şi rupă corpul în două. Îşi loveşte fruntea de zid. Vrea s-o apuce cineva de păr şi să-i zdrobească ţeasta de geam. De îndată ce închide ochii, aude zgomotele, suspinele, urletele, loviturile. Un bărbat gol care gâfâie, o femeie care are orgasm. N-ar vrea să fie altceva decât un obiect în mijlocul unei hoarde, să fie devorată, suptă, înghiţită cu totul. Să fie ciupită de sâni, muşcată de abdomen. Vrea să fie o păpuşă în grădina unui căpcăun.

Nu trezeşte pe nimeni. Se îmbracă pe întuneric şi nu-şi ia la revedere. E prea nervoasă ca să zâmbească oricui sau să înceapă o conversaţie matinală. Adèle iese din casă şi merge pe străzile pustii. Coboară scările în staţia de metrou Jules-Joffrin, cu capul plecat, îngreţoşată. Pe peron, un şoricel aleargă pe sub vârful cizmei ei şi o face să tresară. În vagon, Adèle se uită în jur. Un bărbat într-un costum ieftin o observă. Are pantofi cu vârf ascuţit, prost lăcuiţi, şi mâini păroase. E urât. Ar putea fi potrivit. Ca şi studentul care o ţine strâns în braţe pe prietena lui, sărutând-o pe gât. Ca şi bărbatul în jur de cincizeci de ani care stă în picioare sprijinit de geam şi care citeşte fără să-şi ridice ochii spre ea.

Ia de pe scaunul din faţa ei un ziar de ieri. Dă paginile. Titlurile se amestecă, nu reuşeşte să se concentreze. Îl pune la loc, enervată. Nu poate să rămână acolo. Inima îi bate cu putere, se sufocă. Îşi desface eşarfa, o lasă să alunece de-a lungul gâtului ei năclăit de sudoare şi o aşază pe un scaun gol. Se ridică, îşi descheie haina. Cu degetele pe mânerul uşii, cu picioarele tremurând, e gata să sară din tren.

Şi-a uitat telefonul. Se aşază din nou, îşi goleşte geanta, din care îi cade pudriera, trage de un sutien în care s-au încurcat firele de la căştile telefonului. Imprudent sutien, se gândeşte ea. Nu se poate să-şi fi uitat telefonul. Dacă l-a uitat, va trebui să se întoarcă acasă, să găsească o scuză, să inventeze ceva. Şi-apoi, nu, iată-l. A fost acolo tot timpul, doar că nu l-a văzut. Face ordine în geantă. I se pare că toată lumea o priveşte. Că tot vagonul îşi bate joc de panica ei, de obrajii ei în flăcări. Deschide telefonul minuscul cu clapetă şi râde văzând primul nume.

Adam.

În orice caz, totul e pierdut.

Dacă are chef de asta, înseamnă că a cedat deja. Digul s-a spart. La ce ar folosi să se abţină? Viaţa n-ar fi mai frumoasă. Se gândeşte la asta ca o opiomană, ca o cartofoare. E atât de satisfăcută că a rezistat tentaţiei timp de câteva zile, încât a uitat care e pericolul. Se ridică în picioare, ridică ivărul slinos, uşa se deschide.

Staţia Madèleine.

Îşi face loc prin mulţimea care înaintează ca un val, în încercarea de a se înghesui în vagon. Adèle caută ieşirea. Pe Boulevard des Capucines, începe să alerge. Dă Doamne să fie acasă, dă Doamne să fie acasă! Ajunsă în faţa marilor magazine, se gândeşte să renunţe. Ar putea să ia metroul de la linia 9, care ar duce-o direct la birou, şi ar ajunge la timp pentru şedinţa de redacţie. Se învârte în jurul gurii de metrou, îşi aprinde o ţigară, îşi strânge geanta la piept. Un grup de romance au reperat-o. Se îndreaptă către ea, cu basmalele pe cap

şi o cerere de nerefuzat în mână. Adèle măreşte pasul. O ia pe Rue Lafayette, confuză, greşeşte sensul, se întoarce. Rue Bleue.

Tastează codul de la intrare şi pătrunde în clădire, urcă scările ca o apucată şi bate în uşa grea, de la etajul al doilea.

— Adèle...

Adam zâmbeşte, cu ochii umflaţi de somn. E complet gol.

— Nu vorbi.

Adèle îşi scoate haina şi se aruncă asupra lui.

— Te rog.

— Ai putea să suni... Nu e nici măcar opt...

Adèle e deja goală. Îl zgârie pe gât, îl trage de păr. El râde de ea şi se excită. O împinge violent, o plesneşte. Ea îi apucă sexul şi-l îndeasă înăuntrul ei. În picioare, la perete, îl simte pătrunzând în ea. Spaima se dizolvă. Îşi regăseşte senzaţiile. Sufletul ei devine mai uşor, mintea i se goleşte. Îl apucă pe Adam de fese şi imprimă corpului bărbatului mişcări vii, violente, din ce în ce mai iuţi. Încearcă să ajungă undeva, o cuprinde o furie teribilă.

— Mai tare, mai tare! începe să strige.

Cunoaşte acest corp şi asta o nedumereşte. E prea simplu, prea mecanic. Surpriza sosirii ei nu reuşeşte să-l perfecţioneze pe Adam. Îmbrăţişarea lor nu e nici suficient de obscenă, nici suficient de tandră. Îi pune mâinile pe sânii ei, încearcă să uite că e el. Închide ochii şi-şi imaginează că el o obligă.

Bărbatul deja nu mai e acolo. Maxilarul i se contractă. O întoarce cu spatele. Ca de fiecare dată, îi apasă capul cu mâna dreaptă, împingându-l în jos, şi o apuca de coapsă cu mâna stângă. O pătrunde cu lovituri ample, geme şi termină.

Adam are tendinţa să se lase purtat de val.

Adèle se îmbracă şi se întoarce cu spatele la el. Îi e ruşine s-o vadă goală.

— Am întârziat la serviciu. Te sun.

— Cum vrei, răspunde Adam.

Fumează o ţigară, sprijinit de uşa bucătăriei. Atinge cu o mână prezervativul care-i atârna de sex.

Adèle evită să-l privească.

— Nu-mi mai găsesc eşarfa. N-ai văzut-o? E o eşarfa gri, din caşmir, la care ţin mult.

— O s-o caut. Ţi-o dau data viitoare.

Adèle îşi compune o mină detaşată. Important este să nu lase impresia că se simte vinovată. Traversează spaţiul comun al biroului ca şi cum s-ar întoarce din pauza de ţigară, le zâmbeşte colegilor ei şi se aşază la birou. Cyril scoate capul din cuşca lui de sticlă. Vocea îi e acoperită de ţăcănitul tastaturilor, de conversaţiile telefonice, de imprimantele care scuipă articole, de discuţiile din jurul cafetierei. Urlă.

— Adèle, e aproape ora zece.

— Am avut o întâlnire.

— Da, ce să zic. Ai întârziat cu două materiale, puţin îmi pasă mie de întâlnirile tale. Să fie gata în două ore.

— O să le ai, materialele alea ale tale! Aproape am terminat. După masa de prânz e bine?

— Arde, Adèle! N-o să ne pierdem vremea aşteptându-te pe tine. Trebuie să închidem ediţia, ce mama dracului!

Cyril se lasă în scaun, agitându-şi braţele.

***

Adèle dă drumul la calculator şi-şi cuprinde faţa în palme. N-are nicio idee ce să scrie. N-ar fi trebuit să se angajeze niciodată să scrie articolul ăsta despre tensiunile sociale din Tunisia. Se întreabă ce a apucat-o să ridice mâna în timpul şedinţei de redacţie.

Ar trebui să pună mâna pe telefon. Să-şi sune sursele de la faţa locului. Să pună întrebări, să verifice informaţii, să-şi facă sursele să vorbească. Ar trebui să aibă chef de asta, să creadă în lucrul bine făcut, în rigoarea jurnalistică în legătură cu care Cyril îi bate întruna la cap, el care e gata să-şi vândă şi sufletul pentru un tiraj bun. Ar trebui să mănânce la birou, cu căştile pe urechi, cu degetele pe tastatura murdară de firimituri. Să ronţăie un sendviş, aşteptând ca

o ataşată de presă sufocată de îngâmfare s-o sune înapoi, ca să-i ceară să recitească materialul înainte de publicare.

Adèle nu-şi iubeşte meseria. Urăşte ideea că trebuie să munceşti ca să trăieşti. N-a avut niciodată altă ambiţie decât aceea de a fi privită. A încercat în van să se facă actriţă. Ajungând la Paris, s-a înscris la cursuri la care s-a dovedit a fi o elevă mediocră. Profesorii îi spuneau că are ochi frumoşi şi un anume aer misterios. „Dar a fi actor înseamnă a şti să-ţi dai drumul, domnişoară." A aşteptat mult timp ca destinul să i se împlinească. Însă nimic nu s-a întâmplat cum prevăzuse ea.

I-ar fi plăcut la nebunie să devină soţia unui bărbat bogat şi absent. Spre marea dezamăgire a hoardelor înfuriate de femei active care o înconjoară, Adèle ar fi vrut să nu facă nimic într-o casă mare, fără altă grijă decât aceea de a fi frumoasă la întoarcerea acasă a soţului ei. I s-ar fi părut minunat să fie plătită pentru talentul său de a le distrage atenţia bărbaţilor.

Soţul ei câştigă bine. De când a fost angajat la spitalul Georges-Pompidou, ca medic practicant la secţia de gastroenterologie, face gărzi după gărzi şi ţine locul altor doctori. Pleacă adesea în vacanţe şi stau cu chirie într-un apartament mare din frumosul arondisment 18. Adèle este o femeie răsfăţată, iar soţul său e mândru la gândul că ea e foarte independentă. Ei i se pare că nu e suficient. Că viaţa asta e meschină, jalnică, fără pic de anvergură. Banii lor au mirosul muncii, al sudorii şi al nopţilor lungi petrecute la spital. Au gustul reproşurilor şi al proastei dispoziţii. Ei nu-i dau voie să fie nici leneşă, nici decadentă.

Adèle s-a angajat la ziar printr-o pilă. Richard e prieten cu fiul directorului publicaţiei, şi el i-a vorbit acestuia despre ea. Asta nu a deranjat-o. Aşa stau lucrurile pentru toată lumea. La început, şi-a dorit să se descurce bine. O entuziasma ideea de a-i plăcea patronului, de a-l surprinde cu eficacitatea ei, cu felul ei descurcăreţ de a fi. S-a arătat plină de aplomb, de tupeu, a obţinut interviuri la

care nimeni din redacţie nu îndrăznise să viseze. Apoi şi-a dat seama că Cyril era un tip obtuz, care nu citise vreo carte în viaţa lui, incapabil să-i aprecieze talentul. A început să-şi dispreţuiască pe rând colegii, care-şi înecau în alcool ambiţiile pierdute. A ajuns să-şi deteste meseria, biroul ăsta, ecranul ăsta, toată parada asta idioată. Nu mai suportă să sune de zece ori câte un ministru care o repede şi îi aruncă în cele din urmă fraze la fel de goale precum plictiseala. Îi e ruşine că adoptă un ton mieros ca să câştige favorurile unei ataşate de presă. Tot ceea ce contează pentru ea este libertatea pe care i-o aduce meseria de jurnalistă. Câştigă prost, dar are ocazia să călătorească. Poate să dispară, să-şi inventeze întâlniri secrete şi să nu trebuiască să se justifice.

Adèle nu sună pe nimeni. Deschide un document gol, e gata să scrie. Inventează citate ale unor surse anonime, cele mai bune pe care le cunoaşte. „O sursă apropiată guvernului", „un obişnuit al tainelor puterii". Găseşte un unghi de abordare potrivit, foloseşte puţin umor ca să-şi distragă cititorul care încă mai crede că citeşte pagina asta ca să obţină o informaţie. Consultă câteva articole pe tema asta, alcătuieşte un rezumat, face copy-paste. Asta nu-i ia mai mult de o oră.

— Materialul tău, Cyril! strigă ea, punându-şi haina. Ies să mănânc, vorbim când mă întorc.

***

Strada e cenuşie, ca încremenită de frig. Chipurile trecătorilor sunt şterse, pielea lor, străvezie. Totul îi face poftă să se întoarcă acasă şi să se culce. Cerşetorul din faţa supermarketului a băut mai mult decât de obicei. Doarme întins deasupra unei guri de aerisire. Are pantalonii lăsaţi în vine, i se văd spatele şi fesele acoperite de cruste. Adèle şi colegii ei intră într-o braserie cu podeaua murdară şi, ca de fiecare dată, Bertrand spune, puţin cam prea tare:

— Am promis că n-o să mai venim aici, patronul e un simpatizant al Frontului Naţional.

Cu toate astea, ei continuă să vină aici, pentru focul din şemineu şi pentru raportul calitate-preţ. Ca să nu se plictisească, Adèle face conversaţie. Îşi dă silinţa să povestească lucruri, să readucă în discuţie bârfe uitate, să le pună colegilor ei întrebări despre planurile lor de Crăciun. Chelnerul vine să le ia comanda. Când îi întreabă ce vor să bea, Adèle le propune vin. Colegii ei dau uşor din cap, îşi iau o mină cochetă, pretind că nu-şi permit şi că nu e o idee rezonabilă.

— E din partea mea, anunţă Adèle, al cărei cont bancar e gol şi căreia colegii ei nu i-au oferit niciodată ceva de băut. Ei puţin îi pasă. Acum, ea e cea care conduce dansul. Ea e cea care le face cinste şi are sentimentul, după un pahar de Saint-Estèphe roşu, în mirosul ăsta de foc cu lemne, că ei o iubesc şi că-i sunt datori.

***

Când părăsesc restaurantul, este trei şi jumătate. Sunt puţin somnoroşi de la vin, de la mâncarea prea grea şi de la focul din şemineu, care le-a parfumat hainele şi părul. Adèle îl ia de braţ pe Laurent, care are biroul în faţa biroului ei. E înalt, slab şi dinţii lui falşi şi ieftini îl fac să aibă un zâmbet cabalin.

În spaţiul comun al biroului, nimeni nu lucrează. Jurnaliştii dormitează, ascunşi în spatele ecranelor calculatoarelor. Grupuri mici discută în fundul sălii. Bertrand tachinează o stagiară tânără, care comite imprudenţa de a se îmbrăca precum o starletă din anii ’50. Pe pervazele ferestrelor se răcesc sticle de şampanie. Toată lumea aşteaptă ora rezonabilă ca să se îmbete, departe de familie şi de adevăraţii prieteni. La ziar, petrecerea de Crăciun e o instituţie. Un moment de dezmăţ planificat, în care e vorba de a merge cât mai

departe, de a-şi arăta adevăratul eu în faţa colegilor cu care vor avea, începând de a doua zi, relaţii strict profesionale.

Nimeni din redacţie nu ştie asta, dar petrecerea de Crăciun de anul trecut a atins o culme pentru Adèle. Într-o singură noapte, ea şi-a îndeplinit o fantasmă şi şi-a pierdut orice ambiţie profesională. În sala de şedinţe a redactorilor-şefi, s-a culcat cu Cyril pe masa lungă din lemn negru, lăcuit. Băuseră mult. Şi-a petrecut seara lângă el, râzând la glumele lui, profitând de orice moment în care au fost doar ei doi, ca să-i arunce priviri timide, de o dulceaţă infinită. S-a prefăcut impresionată şi extraordinar de atrasă de el. El i-a povestit ce crezuse despre ea prima dată când o văzuse.

— Mi-ai părut atât de fragilă, de timidă şi de bine-crescută...

— Puţin încuiată, vrei să spui?

— Da, poate că da.

Ea şi-a trecut limba peste buze, foarte repede, ca o şopârliţă. El a fost bulversat de gestul ei. Sala de şedinţe s-a golit şi, pe când ceilalţi strângeau paharele de plastic şi chiştoace împrăştiate, ei au dispărut în sala de şedinţe de la etaj. S-au aruncat unul asupra celuilalt. Adèle a descheiat nasturii de la cămaşa lui Cyril, cel care i se păruse atât de frumos pe când nu era decât şeful ei şi pe când îi era, într-un anume fel, interzis. Dar acolo, pe masa neagră lăcuită, el s-a dovedit a fi corpolent şi stângaci.

— Am băut prea mult, a zis el ca o scuză pentru erecţia moale. S-a rezemat de masă, şi-a trecut degetele prin părul lui Adèle şi i-a împins capul între coapsele lui. Cu sexul lui în fundul gâtului, ea şi-a reprimat pornirea de a vomita şi de a muşca.

Cu toate astea, îl dorise. Se trezea devreme în fiecare dimineaţă ca să se facă frumoasă, să-şi aleagă o rochie nouă, în speranţa că Cyril o va privi şi-i va face chiar – în zilele lui bune – un compliment discret. Îşi termina articolele înainte de termen, propunea reportaje la capătul lumii, ajungea la birou cu soluţii şi niciodată cu probleme, toate astea cu unicul scop ca el să o placă.

La ce bun să mai lucreze acum, după ce-l avusese?

În seara asta, Adèle se ţine la distanţă de Cyril. Nu crede că el se gândeşte la asta, dar relaţiile dintre ei au devenit glaciale. Nu i-au plăcut deloc mesajele idioate pe care el i le trimitea în zilele care urmaseră. A ridicat din umeri atunci când el i-a propus timid să cineze împreună într-o seară, la restaurant.

— La ce bun? Eu sunt măritată, şi tu la fel. N-am face decât să ne rănim unul pe celălalt, nu crezi?

În seara asta, Adèle nu are de gând să greşească prada. Glumeşte cu Bertrand, care o agasează povestindu-i în detaliu, pentru a mia oară, despre colecţia lui de manga-uri japoneze. Are ochii roşii, a fumat cu siguranţă un joint mai devreme, şi respiraţia îi e mai uscată şi mai acidă decât de obicei. Adèle se poartă frumos. Se preface că o agreează pe documentarista obeză care în seara asta îşi dă voie să zâmbească, ea, a cărei gură nu exprimă de obicei decât dezaprobări şi suspine. Adèle se încălzeşte. Şampania curge gârlă datorită unui politician căruia Cyril i-a făcut cadou un portret elogios pe prima pagină a ziarului. Nu mai are stare. Se simte frumoasă şi detestă ideea că frumuseţea ei e inutilă, că veselia ei nu foloseşte la nimic.

— Doar n-o să pleci acum, nu? Ieşim în oraş! Haide..., îl imploră ea pe Laurent, cu privirea strălucitoare şi atât de entuziastă, încât ar fi crud din partea lui să-i refuze orice rugăminte.

— Băieţi, ce părere aveţi? îi întreabă Laurent pe cei trei jurnalişti cu care discută.

În semiobscuritatea aceasta, cu fereastra deschisă către nişte nori mov, Adèle îl priveşte pe bărbatul gol. Cu faţa înfundată în pernă, el doarme un somn satisfăcut. Ar putea la fel de bine să fie mort, asemenea acelor insecte pe care acuplarea le ucide.

Adèle se dă jos din pat, cu mâinile încrucişate peste sânii goi. Acoperă cu cearşaful corpul adormit, care se ghemuieşte pentru a se încălzi mai bine. Nu l-a întrebat câţi ani are. Pielea lui netedă şi grasă, camera de bonă unde a adus-o îi dau de înţeles că e mai tânăr decât a pretins. Are picioarele scurte şi fese de femeie.

Zorile aruncă lumina lor rece peste camera în dezordine. Adèle se îmbracă. N-ar fi trebuit să vină cu el. Chiar în clipa când a sărutat-o, lipindu-şi buzele molatice de ale ei, a ştiut că se înşelase. El n-avea să ştie cum s-o umple. Ar fi trebuit să plece. Să găsească o scuză ca să nu urce în mansarda asta. Să spună:

— Ne-am distrat deja, nu-i aşa? Ar fi trebuit să părăsească barul fără un cuvânt, să opună rezistenţă acestor mâini care o înlănţuiau, privirii ăsteia sticloase, respiraţiei ăsteia greoaie.

I-a lipsit curajul.

Au urcat scările clătinându-se. Cu fiecare treaptă, magia se dilua, beţia veselă lăsa loc greţii. El a început să se dezbrace. Ea îşi simţea inima strângându-i-se, singură în faţa banalităţii unui fermoar, a prozaismului unei perechi de şosete, a gesturilor neîndemânatice ale unui tânăr beat. Ar fi vrut să spună:

— Opreşte-te, nu mai vorbi, nu mai am chef de nimic.

Dar nu mai putea să dea înapoi.

Întinsă sub torsul lui neted, nu i-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să se grăbească, să simuleze, adăugând ţipete ca el să fie satisfăcut, să tacă, să termine. Oare observase că ea închidea ochii? Închidea ochii cu furie, ca şi cum vederea lui o dezgusta, ca şi cum

se gândea deja la bărbaţii următori, cei adevăraţi, cei buni, cei din altă parte, cei care i-ar fi luat în sfârşit corpul în stăpânire.

Trage încetişor uşa apartamentului. În curtea imobilului, îşi aprinde o ţigară. Încă trei fumuri şi o să-şi sune soţul.

— Nu te-am trezit, nu?

Îi spune că a dormit la prietena ei Lauren, care locuieşte la doi paşi de ziar. Se interesează ce face fiul ei.

— Da, seara a decurs bine, conchide ea.

În faţa oglinzii pătate din holul imobilului, îşi netezeşte trăsăturile şi se priveşte cum minte.

În strada pustie, îşi aude propriii paşi. Scoate un ţipăt atunci când un bărbat dă peste ea, alergând să ajungă din urmă autobuzul care se pregăteşte să frâneze. Se duce acasă pe jos, ca să treacă timpul, să fie sigură că se refugiază într-un apartament gol, unde nimeni n-o va lua la întrebări. Ascultă muzică şi se pierde în fundalul unui Paris îngheţat.

Richard a debarasat masa după micul dejun. Ceştile murdare se odihnesc în chiuvetă, o tartină a rămas lipită de-o farfurie. Adèle se aşază pe canapeaua de piele. Nu-şi scoate haina, îşi strânge geanta la piept. Rămâne nemişcată. Ziua nu va începe decât după ce va fi făcut un duş. După ce-şi va fi spălat bluza care miroase a tutun rece. Când îşi va fi ascuns cearcănele sub machiaj. Pentru moment, se odihneşte în propria mizerie, suspendată între două lumi, stăpână a timpului prezent. Pericolul a trecut. Nu mai are de ce să se teamă.

Adèle ajunge la ziar trasă la faţă, cu gura uscată. N-a mâncat nimic de ieri-seară. Trebuie să înghită ceva, ca să şteargă cumva durerea şi greaţa. A cumpărat un croasant cu ciocolată uscat şi rece, de la cea mai proastă brutărie din cartier. Ia o muşcătură, dar îi e greu să mestece. Ar vrea să se facă ghem în toaletă şi să doarmă. Îi e somn şi îi e ruşine.

— Deci, Adèle? Obosită rău?

Bertrand se apleacă deasupra biroului ei şi îi aruncă o privire complice, la care ea nu reacţionează. Aruncă mâncarea în coşul de gunoi. Îi e sete.

— Erai foarte în formă aseară. Nu te doare capul?

— Nu, mulţumesc. Îmi trebuie doar o cafea.

— Când ai un pahar în faţă, eşti greu de recunoscut. Te vedem aşa, micuţa prinţesă înţepată, cu viaţa ei micuţă şi perfect ordonată. De fapt, eşti o petrecăreaţă pe cinste.

— Încetează.

— Ne-am distrat bine cu tine. Şi ce dansatoare!

— Bun, Bertrand, trebuie să mă apuc de lucru.

— Şi eu, am o tonă de chestii de făcut. Aproape că n-am dormit deloc. Sunt frânt.

— Mult spor, atunci.

— Nu te-am văzut plecând ieri-seară. Pe tinerelul ăla l-ai luat cu tine? Ţi-ai notat numele lui, sau a fost doar aşa?

— Şi tu, tu îţi notezi numele tuturor curvelor pe care le duci în camera ta, când eşti în delegaţie la Kinshasa?

— Ei, hai, hai! Glumim, e în regulă. Soţul tău nu zice nimic când te întorci acasă la patru dimineaţa, moartă de beată? Nu-ţi pune întrebări? Dacă nevastă-mea ar face aşa...

— Taci din gură, îi taie Adèle vorba. Cu respiraţia sacadată şi obrajii stacojii, îşi apropie chipul de faţa lui Bertrand.

— Să nu mai pomeneşti niciodată de soţul meu, ai înţeles?

Bertrand se dă înapoi, cu palmele ridicate.

Lui Adèle îi pare rău că a fost imprudentă. N-ar fi trebuit să danseze, să se arate atât de abordabilă. N-ar fi trebuit să se aşeze pe genunchii lui Laurent şi să povestească, pe un ton tremurător şi complet beată, o amintire sumbră din copilărie. Au văzut-o pipăindu-se în spatele barului cu băiatul ăla tânăr. Au văzut-o şi nu o judecă. E mai rău de-atât. Acum vor crede că o complicitate între ei şi ea e posibilă, că familiaritatea e la ordinea zilei. Vor vrea să râdă de asta împreună. Bărbaţii o vor crede perversă, alunecoasă, uşuratică. Femeile o vor considera o prădătoare, iar cele mai indulgente vor spune despre ea că e fragilă. Şi se vor înşela cu toţii.

Sâmbătă, Richard i-a propus să meargă la mare. O să plecăm devreme, Lucien va putea dormi în maşină. Adèle se trezeşte odată cu ivirea zorilor, ca să nu-şi supere soţul care vrea să evite ambuteiajele. Pregăteşte rucsacurile, îl îmbracă pe băiat. Ziua e rece, dar luminoasă, o zi care trezeşte spiritele, care interzice orice letargie. Adèle e bucuroasă. În maşină, înveselită de soarele mândru de iarnă, are chiar chef de conversaţie.

Ajung la ora prânzului. Parizienii au colonizat terasele încălzite, dar Richard a avut isteţimea să facă rezervare. Doctorul Robinson nu lasă nimic la voia întâmplării. Nu are nevoie să citească meniul, ştie ce-şi doreşte. Comandă vin alb, stridii, scoici. Şi trei fileuri de peşte în sos meunière.

— Ar trebui să facem asta săptămânal! Aer proaspăt pentru Lucien, o cină romantică pentru noi, e perfect, nu-i aşa? Îmi face foarte bine. După săptămâna pe care am avut-o la spital... Nu ţi-am zis, dar Jean-Pierre, şeful de secţie, mi-a propus să fac o prezentare a cazului Meunier. Bineînţeles, i-am zis că da. Îmi datora chestia asta. În orice caz, în curând o să plec de la spital. Am sentimentul că nu vă văd niciodată, pe tine şi pe micuţ. M-au recontactat pentru clinica de la Lisieux, aşteaptă unda verde din partea mea. Am fixat o întâlnire pentru casa de la Vimoutiers. O s-o vizităm în timpul vacanţei la părinţii mei. S-a dus mama s-o vadă şi mi-a zis că e perfectă.

Adèle a băut prea mult. Îşi simte pleoapele grele, îi zâmbeşte lui Richard. Îşi muşcă interiorul obrajilor, pentru a se abţine să-l întrerupă şi să schimbe subiectul. Lucien se agită, începe să se plictisească. Se leagănă pe scaun, apucă un cuţit pe care Richard i-l ia din mână, după care aruncă peste masă solniţa căreia i-a deşurubat capacul.

— Lucien, încetează! îi porunceşte Adèle.

Copilul bagă mâna în farfuria lui şi striveşte un morcov între degete. Râde. Adèle şterge mâna fiului ei.

— Cerem nota? Vezi bine că nu mai are răbdare.

Richard îşi mai toarnă un pahar.

— Nu mi-ai spus ce crezi în legătură cu casa. Nu vreau să mai stau un an la spital. Parisul nu e pentru mine. Şi tu zici că te plictiseşti de moarte la ziar.

Adèle stă cu ochii aţintiţi asupra lui Lucien, care-şi umple gura de apă cu mentă şi scuipă pe masă.

— Richard, spune-i ceva! urlă Adèle.

— Ce te-a apucat? Ai înnebunit sau ce? Se uită toată lumea la noi, îi răspunde Richard, care o priveşte stupefiat.

— Te rog să mă scuzi. Sunt obosită.

— Nu eşti în stare să te bucuri pur şi simplu de un moment? Strici totul.

— Scuză-mă, repetă Adèle, care începe să netezească şerveţelul de hârtie. Se plictiseşte, micuţul. Are nevoie să-şi consume energia, asta e. I-ar trebui un frăţior sau o surioară şi o grădină mare unde să se joace.

Richard îi zâmbeşte, înţelegător.

— Ce părere ai de anunţ? Ţi-a plăcut casa aia, nu-i aşa? M-am gândit la tine deîndată ce am văzut-o. Vreau să ne schimbăm viaţa. Vreau să avem o viaţă, ce dracul Mă-nţelegi?

Richard îşi ridică fiul pe genunchi şi-l mângâie pe păr. Lucien seamănă cu tatăl său. Acelaşi păr blond şi subţire, aceeaşi gură în forma romboidală a unei prăjiturele cu marţipan. Ei doi râd mult împreună. Richard e nebun după copilul lui. Uneori, Adèle se întreabă dacă au cu adevărat nevoie de ea. Dacă n-ar putea să trăiască fericiţi doar ei doi.

Îi priveşte şi înţelege că din momentul ăsta viaţa ei va fi mereu la fel. Se va ocupa de copii, se va întreba ce să le facă de mâncare. Va merge în vacanţă în locurile care le vor plăcea lor, va căuta în

fiecare weekend feluri prin care să-i distreze. Asemenea burghezilor din lumea întreagă, se va duce să-i ia de la cursurile de chitară, îi va duce la spectacole, la şcoală, va căuta tot ce i-ar putea „trage în sus". Adèle speră ca progeniturile ei să nu semene cu ea.

Ajung la hotel şi se instalează într-o cameră îngustă, în formă de cabină de vas. Lui Adèle nu-i place locul ăsta. Are impresia că pereţii se mişcă şi se apropie, ca şi cum ar urma s-o strivească lent în timp ce doarme. Dar simte nevoia să doarmă. Închid obloanele peste această zi frumoasă, de care trebuie profitat, îl instalează pe Lucien în patul lui pentru ora siestei şi se culcă. De-abia a închis ochii, că-l şi aude pe fiul ei strigând-o. Nu se mişcă. Are mai multă răbdare decât el, o să se lase păgubaş până la urmă. El bate în uşă, ea ghiceşte că a intrat în baie. El dă drumul la robinet.

— Scoate-l la joacă. Nu stăm aici decât o zi, săracul. Eu vin după două zile de gardă.

Adèle se ridică din pat, îl îmbracă din nou pe Lucien şi-l însoţeşte până la micul loc de joacă de la capătul plajei. El se urcă şi coboară de pe structurile colorate. Alunecă pe un tobogan, fără să obosească. Lui Adèle îi e frică să nu cadă de pe platforma înaltă pe care copiii se împing unii pe alţii şi patrulează împrejur, ca să-l poată prinde.

— Ne întoarcem, Lucien?

— Nu, mami, nu acum! ordonă fiul ei.

Scuarul e minuscul. Lucien îi înşfacă maşinuţa unui băieţel, care începe să plângă.

— Dă-i jucăria înapoi. Haide, vino, mergem la tati la hotel, îl imploră ea, trăgându-l de braţ.

— Nu! îi strigă fiul ei, care se repede la un leagăn şi e cât pe-aci să-şi spargă falca.

Adèle se aşază pe o bancă, după care se ridică.

— Nu vrei să mergem pe plajă? îi propune ea.

Pe nisip nu se va putea răni.

Adèle se aşază pe nisipul îngheţat. Îl ia pe Lucien între picioarele ei şi începe să sape o groapă.

— O să săpăm atât de adânc, încât vom da de apă, o să vezi.

— Vreau apa! se entuziasmează Lucien, care se eliberează din strânsoarea ei după câteva minute şi începe să alerge către bălţile întinse pe care refluxul le-a format atunci când apa s-a retras. Copilul cade în nisip, se ridică şi sare în noroi.

— Lucien, vino înapoi! urlă Adèle cu o voce stridentă. Copilul se întoarce şi o priveşte râzând. Se aşază în baltă şi-şi bagă mâinile în apă. Adèle nu se ridică. E furioasă. Se va uda leoarcă în miezul lui decembrie. O să răcească, şi ea va trebui să se ocupe de el şi mai mult decât se ocupă acum. Îi poartă pică pentru că e atât de tâmpit, de inconştient, de egoist. Se gândeşte să se ridice, să-l care cu forţa până la hotel, unde-i va cere lui Richard să-i facă o baie caldă. Nu se mişcă. Nu vrea să-l ducă în braţe pe băiatul ăsta care s-a făcut atât de greu şi ale cărui picioare musculoase o lovesc violent atunci când se zbate.

— Lucien, vino înapoi imediat! urlă ea sub ochii unei bătrâne rămase cu gura căscată.

O blondă prost coafată, îmbrăcată în pantaloni scurţi în ciuda anotimpului, îl ia de mână pe Lucien şi i-l aduce mamei lui. Şi-a suflecat blugii peste genunchii dolofani, e zâmbitor şi confuz. Adèle e încă aşezată atunci când doamna îi spune, cu un puternic accent englezesc:

— Cred că acest micuţ are chef de o baie.

— Mulţumesc, răspunde Adèle, umilită şi nervoasă.

Ar vrea să se întindă pe nisip, să-şi tragă haina peste cap şi să iasă din joc. Nici măcar nu are forţa să-l certe pe copilul care tremură de frig şi o priveşte zâmbitor.

Lucien e o povară, o constrângere cu care îi e greu să se obişnuiască. Adèle nu reuşeşte să afle unde se ascunde dragostea pentru fiul ei, în mijlocul acestor sentimente confuze: panica de a trebui să-l lase în grija altcuiva, agasarea faţă de faptul că trebuie să-l îmbrace, epuizarea de a urca o pantă cu căruciorul lui îndărătnic. Dragostea pentru el e acolo, ea nu se îndoieşte de asta. O dragoste care s-a dezumflat mult, victimă a cotidianului. O dragoste care nu are timp pentru ea însăşi.

Adèle a făcut un copil din acelaşi motiv pentru care s-a şi măritat. Ca să aparţină lumii şi să se protejeze de orice diferenţă faţă de ceilalţi. Devenind soţie şi mamă, ea s-a încununat de o aură de respectabilitate pe care nu i-o poate lua nimeni. Şi-a construit un refugiu pentru serile de angoasă şi o retragere confortabilă după zilele de desfrâu.

***

I-a plăcut să fie însărcinată.

În afară de insomnii şi de picioarele umflate, o mică durere de spate şi gingiile care-i sângerau, Adèle a avut o sarcină perfectă. S-a lăsat de fumat, n-a băut mai mult de un pahar de vin pe lună, şi viaţa asta sănătoasă a împlinit-o. Pentru prima dată în viaţa ei, avea impresia că era fericită. Abdomenul proeminent îi dădea o cambrură graţioasă. Pielea îi era strălucitoare şi îşi lăsase chiar şi părul lung, pe care şi-l pieptăna cu cărare pe-o parte.

Era în a treizeci şi şaptea săptămână de sarcină, şi poziţia culcată devenise inconfortabilă. În noaptea aceea, i-a spus lui Richard să iasă în oraş fără ea.

— Eu nu beau alcool, e şi cald afară. Nu prea văd ce aş putea face la petrecerea asta. Du-te să te distrezi şi nu-ţi face griji pentru mine.

Se culcase. Obloanele rămăseseră deschise şi ea putea să vadă mulţimea care mergea pe stradă. În cele din urmă, s-a ridicat din pat, obosită să aştepte somnul. În baie, s-a stropit pe faţă cu apă foarte rece şi s-a privit îndelung. Îşi apleca ochii deasupra pântecului şi se uita iar la chipul ei. O să mai fiu vreodată cea care am fost înainte? Avea sentimentul acut al propriei sale metamorfoze. Nu ar fi putut să spună dacă asta o bucura sau dacă ceea ce simţea era nostalgie. Dar ştia că ceva murea în ea.

Şi-a spus că un copil avea s-o vindece. S-a autoconvins că maternitatea era singura ieşire din starea ei de rău interior, singura soluţie pentru a pune brusc capăt acestei fugi înainte. Se aruncase asupra ei ca un pacient care acceptă până la urmă un tratament indispensabil. Făcuse acest copil sau, mai degrabă, acest copil îi fusese făcut fără ca ea să opună rezistenţă, în speranţa nebună că lucrul ăsta avea să-i fie benefic.

N-a avut nevoie să-şi facă testul de sarcină. A ştiut imediat, dar nu a spus nimănui. Voia să ţină secretul doar pentru ea. Burta îi creştea, dar ea continua să nege fără vlagă sosirea unui copil. Îi era teamă ca oamenii din anturajul ei să nu strice totul prin banalitatea reacţiilor lor, prin vulgaritatea gesturilor lor, cu mâinile întinse către partea de jos a abdomenului ei, ca să-i cântărească rotunjimea. Se simţea singură, mai ales faţă de bărbaţi, dar singurătatea asta nu cântărea atât de greu.

S-a născut Lucien. S-a reapucat rapid de fumat. A reînceput să bea aproape instantaneu. Copilul îi tulbura lenea şi, pentru prima dată în viaţa ei, s-a văzut constrânsă să se ocupe de altcineva decât de ea însăşi. Iubea acest copil. Simţea pentru sugar o dragoste fizică intensă şi totuşi insuficientă. Zilele petrecute acasă îi păreau interminabile. Uneori, îl lăsa să plângă în camera lui şi-şi punea o pernă pe cap, încercând să doarmă. Plângea în hohote în faţa scaunului lui înalt, pătat de alimente, sub ochii unui copil trist, care refuza să mănânce.

Îi place să-l strângă la piept, gol, înainte să-i facă baie. Adoră să-l legene şi să-l privească adormind, beată de tandreţea pe care i-o inspiră acest gest. De când nu mai doarme într-un pat cu bare, ci într-un pătuţ de copil, a început să doarmă cu el. Părăseşte fără zgomot dormitorul conjugal şi se strecoară în patul fiului ei, care o primeşte mormăind. Îşi înfundă nasul în părul lui, în gâtul lui, în palma lui şi îi inspiră mirosul rânced. Ar vrea atât de mult ca asta s-o facă să se simtă împlinită.

Sarcina a stricat-o. Are impresia că după ea a rămas urâtă, flască, îmbătrânită. Şi-a tuns părul scurt şi i se pare că de-acum ridurile îi mănâncă chipul. La treizeci şi cinci de ani, Adèle n-a încetat însă să fie o femeie frumoasă. Vârsta a făcut-o chiar mai puternică, mai interesantă, mai impunătoare. Trăsăturile i s-au înăsprit, dar privirea ei fără ţintă a căpătat forţă. E mai puţin isterică, mai puţin exaltată. După ani de fumat, vocea ascuţită i s-a temperat, vocea aceea de care râdea tatăl ei. Paloarea i-a devenit intensă şi cineva ar putea chiar desena, ca pe o foiţă de calc, meandrele venelor de pe obrajii ei.

Ies din cameră. Richard o trage pe Adèle de braţ. Rămân câteva minute încremeniţi în spatele uşii şi ascultă urletele lui Lucien, care îi imploră să se întoarcă. Cu inima grea, se îndreaptă către restaurantul unde Richard a rezervat o masă. Adèle a vrut să se aranjeze, dar apoi a renunţat. Când s-a întors de pe plajă, i-a fost frig. N-a avut curajul să-şi scoată hainele, să-şi pună rochia şi pantofii cu toc pe care i-a adus cu ea. La urma urmei, nu sunt decât ei doi.

Ajunşi în stradă, merg repede, unul lângă altul. Nu se ating. Se sărută puţin. Corpurile lor nu au nimic să-şi spună. N-au simţit niciodată unul pentru altul nici atracţie, nici tandreţe şi, într-un anume fel, lipsa asta de complicitate carnală îi linişteşte. Ca şi cum asta ar dovedi faptul că uniunea lor ar fi deasupra urgenţelor corporale. Ca şi cum ei ar fi trecut deja prin doliul acelui ceva la care celelalte cupluri ar renunţa doar silite, cu ţipete şi lacrimi.

Adèle nu-şi aminteşte de ultima dată când a făcut dragoste cu soţul ei. Era astă-vară, fără îndoială. Într-o după-amiază. S-au obişnuit cu timpii ăştia morţi, cu nopţile care se înlănţuie, cele în care îşi urează vise plăcute, întorcându-şi spatele unul altuia. Dar întotdeauna sfiala, o anumită acreală sfârşesc prin a pluti pe deasupra lor. Adèle se simte atunci în mod ciudat obligată să spargă ciclul, să facă din nou corp comun cu el, ca să poată din nou să se lipsească de el. Se gândeşte la asta zile în şir, ca la un sacrificiu la care trebuie să consimtă.

În seara asta, condiţiile îi apropie. Richard are o privire unsuroasă şi puţin ruşinată. Are gesturi stângace. Îi spune lui Adèle că străluceşte. Ea îi propune să comande o sticlă de vin bun.

Încă de la aperitiv, Richard reia conversaţia întreruptă la prânz. Între două înghiţituri, el îi aminteşte lui Adèle promisiunile pe care şi le-au făcut în urmă cu nouă ani, atunci când s-au căsătorit. Să

profite de Paris atâta timp cât le vor permite tinereţea şi mijloacele, apoi să plece în provincie, odată cu venirea copiilor. Când s-a născut Lucien, Richard a fost de acord cu o amânare. Ea a propus: peste doi ani. Cei doi ani au trecut de mult şi, de data asta, el nu va mai ceda. Nu a spus ea de zeci de ori că vrea să părăsească redacţia, să se dedice altui lucru, scrisului poate, sau familiei? Nu fuseseră ei de acord, oare, că erau obosiţi de metrou, de ambuteiaje, de viaţa scumpă, de cursa contra cronometru? În faţa indiferenţei lui Adèle, care tace şi de-abia se atinge de mâncare, Richard nu dă înapoi. Îşi joacă ultima carte.

— Aş vrea un al doilea copil. O fetiţă, ar fi minunat.

Adèle, căreia alcoolul i-a tăiat apetitul, simte că-i vine să vomite. Are impresia că abdomenul ei e umflat, gata să dea pe-afară. Singurul lucru care ar putea s-o liniştească ar fi să se culce, să nu mai facă niciun gest şi să se lase invadată de somn.

— Poţi să termini şi felul meu, dacă vrei. Nu mai pot să înghit nimic.

Îşi împinge farfuria către Richard.

El comandă o cafea.

— Nu vrei nimic, eşti sigură?

Acceptă coniacul pe care patronul insistă să i-l ofere şi continuă să vorbească despre copii. Adèle e furioasă. Seara i se pare interminabilă. Dacă măcar ar schimba subiectul!

În drum spre hotel, Richard e puţin beat. O face să râdă când începe să alerge pe stradă. Intră în cameră în vârful picioarelor. Richard o plăteşte pe bonă. Adèle se aşază pe pat şi-şi scoate încet pantofii.

Nu va îndrăzni.

Şi totuşi.

Gesturile nu înşală. Sunt mereu aceleaşi.

Vine în spatele ei.

Sărutul pe gât.

Mâna pe coapsă.

Şi apoi murmurul ăsta, geamătul pe care-l însoţeşte de un zâmbet rugător.

Ea se întoarce, deschide gura în care se afundă gura soţului ei.

Fără preludiu.

Să terminăm odată, se gândeşte ea în timp ce se dezbracă, singură, pe partea ei de pat.

Se întorc. Unul cu faţa la celălalt. Să nu înceteze să se sărute, să se prefacă, ca şi cum ar fi adevărat. Să-i pună mâna pe talie, pe sex. O penetrează. Ea închide ochii.

Ea nu ştie ce-i face plăcere lui Richard. Ce-i face bine. Nu a ştiut niciodată. Îmbrăţişările lor nu au nicio subtilitate. Complicitatea nu a venit odată cu trecerea anilor, care nu au atenuat pudoarea. Gesturile sunt precise, mecanice. Drept la ţintă. Ea nu îndrăzneşte să se bucure în ritmul ei. Nu îndrăzneşte să ceară. Ca şi cum frustrarea ar risca să fie atât de violentă, încât ar putea s-o strângă de gât.

Nu face zgomot. I-ar fi groază să-l trezească pe Lucien, ca el să surprindă situaţia asta grotescă. Îşi lipeşte gura de urechea lui Richard şi geme puţin, ca să aibă conştiinţa împăcată.

S-a terminat deja.

El se îmbracă la loc imediat. Îşi revine repede în simţiri. Dă drumul la televizor.

Nu a părut niciodată să-şi facă griji în legătură cu singurătatea în care-şi abandonează nevasta. Ea nu a simţit nimic, nimic. A auzit doar zgomote de ventuză, torsurile care se lipesc, sexele care se întâlnesc.

Şi apoi, o tăcere adâncă.

Prietenele lui Adèle sunt frumoase. Are înţelepciunea să nu se înconjoare de fete mai puţin drăguţe decât ea. Nu vrea să trebuiască să-şi facă griji că atrage atenţia. Pe Lauren a întâlnit-o în timpul unei călătorii de serviciu în Africa. Adèle de-abia se angajase la ziar şi era pentru prima dată când însoţea un ministru într-o delegaţie oficială. Era nervoasă. Pe pista aeroportului de la Villacoublay, unde îi aştepta un avion al Republicii Franceze, a remarcat-o imediat pe Lauren, înaltă de un metru optzeci, cu părul alb şi spumos şi chipul de pisică egipteană. Lauren era deja o fotografă cu experienţă, o specialistă a Africii care bătuse toate oraşele de pe continent şi care trăia singură la Paris, într-o garsonieră.

Erau şapte în avion. Ministrul, un tip fără prea mare autoritate, dar ale cărui poveşti cu dus şi întors, afaceri de corupţie şi istorii de alcov îl transformaseră într-un personaj important. Un consilier tehnic glumeţ, alcoolic fără îndoială, întotdeauna gata să povestească o anecdotă deşucheată. Un bodyguard discret, o ataşată de presă prea blondă şi prea guralivă. Un jurnalist slab şi urât, fumător înrăit, riguros, care câştigase mai multe premii pentru cotidianul la care lucra şi a cărui primă pagină o semna în mod regulat.

În prima seară, la Bamako, s-a culcat cu bodyguardul care, beat şi încins de dorinţa lui Adèle, s-a apucat să danseze la bustul gol în clubul de noapte al hotelului, cu Beretta înfiptă în cureaua de la pantaloni. În a doua seară, la Dakar, i-a supt-o la toaletă consilierului ambasadorului Franţei, sustrăgându-se de la un cocteil unde murea de plictiseală şi unde câţiva expatriaţi francezi extaziaţi se dădeau bine pe lângă ministru, înghiţind produse de patiserie.

În cea de-a treia seară, pe terasa hotelului de la Praia, pe malul mării, a comandat o caipirinha şi a început să glumească cu

ministrul. Se pregătea să propună o baie în mare la miezul nopţii, când Lauren s-a aşezat lângă ea.

— Mâine mergem să facem nişte poze frumoase, vrei să vii? Ar putea să-ţi folosească pentru articolul tău. Te-ai apucat să-l scrii? Ai ales un unghi de abordare?

Când Lauren i-a propus s-o însoţească în camera ei ca să-i arate câteva poze, Adèle s-a gândit că aveau să şi-o tragă împreună. Şi-a spus că nu voia s-o facă pe bărbatul, că nu voia să-i lingă sexul, că avea doar s-o lase pe ea să-i facă ce voia.

Sânii. Ar putea să-i atingă sânii, care păreau fragezi şi moi; păreau fragezi sânii ei. Nu s-ar fi dat înapoi de la a-i gusta. Dar Lauren nu s-a dezbrăcat. Şi nici nu i-a arătat pozele. S-a întins pe pat şi a vorbit. Adèle s-a culcat lângă ea şi Lauren a început să-i mângâie părul. Cu capul pe umărul celei care avea să-i devină prietenă, Adèle s-a simţit epuizată, complet golită. Înainte să adoarmă, a intuit că Lauren tocmai o salvase de la o mare nenorocire şi a simţit o imensă recunoştinţă faţă de ea.

În seara asta, Adèle aşteaptă în stradă, pe bulevardul Beaumarchais, în faţa unei galerii unde sunt expuse fotografiile prietenei ei. A prevenit-o pe Lauren:

— Nu plec acasă până ce n-ai ajuns şi tu acolo.

S-a forţat să vină. Ar fi preferat să rămână acasă, dar ştia că Lauren s-ar fi supărat. Nu s-au mai văzut de câteva săptămâni. Adèle a anulat în ultimul moment mai multe cine, a găsit scuze ca să nu iasă să bea un pahar împreună. Se simte şi mai vinovată pentru că i-a cerut de multe ori prietenei ei s-o acopere. I-a trimis mesaje în toiul nopţii, ca s-o prevină:

— Dacă te sună Richard, să nu răspunzi nicicum. Crede că sunt cu tine. Lauren nu a răspuns niciodată, dar Adèle ştie că rolul ăsta o s-o agaseze în cele din urmă.

Adevărul e că Adèle o evită. Ultima dată când s-au întâlnit, la ziua de naştere a lui Lauren, era decisă să se abţină şi să fie o prietenă perfectă şi generoasă. A ajutat-o să pregătească petrecerea. S-a ocupat de muzică şi a cumpărat până şi şampania după care Lauren e înnebunită. La miezul nopţii, Richard a părăsit apartamentul, scuzându-se.

— Trebuie ca cineva să se sacrifice, pentru a o elibera pe bonă.

Adèle se plictisea. Trecea dintr-o încăpere în alta, lăsând pe câte cineva baltă în mijlocul unei fraze, incapabilă să fie atentă la ceva. A început să râdă împreună cu un bărbat în costum elegant şi i-a cerut acestuia, cu ochii strălucitori, să-i toarne un pahar. El a ezitat. Se uita în jur nervos. Ea nu i-a înţeles stânjeneala decât atunci când şi-a făcut apariţia soţia lui, furioasă, vulgară. A atacat-o pe Adèle.

— Totul în regulă? Mai uşor, da? E însurat.

Adèle a izbucnit într-un râs batjocoritor şi i-a răspuns:

— Dar şi eu sunt căsătorită. Nu aveţi niciun motiv pentru care să vă faceţi griji. S-a îndepărtat tremurând, ca de gheaţă. Încerca să mascheze printr-un zâmbet tulburarea pe care i-o provocase femeia asta ursuză.

Se refugiase pe balconul unde Matthieu fuma o ţigară. Matthieu, marea dragoste a lui Lauren, amantul care o duce cu zăhărelul de zece ani şi despre care ea încă mai crede c-o va lua până la urmă de nevastă şi îi va face şi copii. Adèle i-a povestit incidentul cu femeia geloasă, iar el a spus că înţelege de ce femeile pot să se teamă de ea. Nu şi-au dezlipit privirile unul de altul. La ora două dimineaţa, el i-a ţinut haina, să se îmbrace. I-a propus s-o ducă acasă cu maşina, şi Lauren a zis, puţin dezamăgită:

— Aşa e, voi doi sunteţi vecini.

După câţiva metri, Matthieu a parcat pe o stradă de lângă bulevardul Montparnasse şi a dezbrăcat-o.

— Întotdeauna am vrut să fac asta.

A apucat-o de coapse şi şi-a lipit gura de sexul ei.

A doua zi de dimineaţă, a sunat-o Lauren. A întrebat-o dacă Matthieu îi zisese ceva despre ea, dacă îi spusese de ce nu dorise să rămână la ea peste noapte. Adèle i-a răspuns:

— N-a vorbit decât despre tine. Ştii bine că-l obsedezi.

Un potop de canadiene de fâş ţâşnesc din staţia de metrou Saint-Sebastien-Froissart. Căciuliţe gri, capete aplecate, pachete legănându-se în mâinile unor femei care, după vârstă, ar putea fi bunici. În copaci, globuri de mărimi şi de culori modeste par să crape de frig. Lauren dă din mâini. E îmbrăcată într-un palton alb şi lung din caşmir, moale şi călduros.

— Vino, vreau să-ţi prezint multă lume, spune ea, trăgând-o pe Adèle de mână.

Galeria e compusă din două săli alăturate, destul de mici şi între care a fost improvizat în ultimul moment un bufet, cu pahare de plastic, chipsuri şi arahide puse în farfurii de carton. Expoziţia are drept temă Africa. Adèle rămâne foarte puţin în faţa imaginilor care arată trenuri supraaglomerate, oraşe sufocate de praf, copii care râd şi bătrâni cu o aură de demnitate. Îi plac fotografiile lui Lauren, făcute în hăţişurile din Abidjan şi Libreville. În ele apar cupluri înlănţuite care asudă, îmbătate de dans şi de berea din banane. Bărbaţi în cămăşi cu mânecă scurtă, kaki sau galben-pai, ţin de mână fete voluptoase, cu părul lung şi împletit în codiţe.

Lauren e ocupată. Adèle bea două cupe de şampanie. E agitată. Are impresia că toată lumea vede că e singură. Îşi scoate mobilul din buzunar şi se preface că trimite un mesaj. Când o strigă Lauren, dă din cap înspre ea şi îi arată ţigara pe care o ţine în mâna înmănuşată. Nu are chef să le răspundă oamenilor care o întreabă cu ce se ocupă. Se plictiseşte dinainte, gândindu-se la artiştii ăştia fără un ban în buzunar, la jurnaliştii ăştia deghizaţi în sărăntoci, la bloggerii ăştia care au o părere despre orice. Conversaţia cu ei i se

pare de nesuportat. Să fie doar acolo, să ia pulsul serii, să se piardă în banalităţi. Şi-apoi să se întoarcă acasă.

Afară, un vânt glacial, umed, îi arde chipul. Poate de asta sunt numai două persoane care fumează o ţigară pe trotuar, fumătorul e mic de statură, dar umerii lui o reasigură. Ochii lui gri şi înguşti se pironesc asupra lui Adèle. Ea îl priveşte fix, cu aplomb, fără să-şi coboare privirea. Adèle termină şampania din pahar, care-i usucă limba. Beau şi vorbesc. Banalităţi, zâmbete cu subînţeles, insinuări facile. El îi face complimente, ea râde încetişor. El o întreabă cum se numeşte, ea refuză să-i spună şi jocul ăsta amoros, blând şi banal, îi redă pofta de a trăi.

Tot ceea ce-şi spun nu foloseşte decât unui singur scop: să ajungă acolo. Acolo, pe străduţa asta unde Adèle e lipită de un tomberon verde. El i-a sfâşiat ciorapii. Ea scoate mici gemete, îşi lasă capul pe spate. El îşi îndeasă degetele în ea, apăsându-i clitorisul cu degetul mare. Ea închide ochii, ca să nu întâlnească privirea trecătorilor. Apucă pumnul strâns al bărbatului, fin şi moale, şi-l înfundă în interiorul ei. Şi el începe să geamă, abandonându-se dorinţei nesperate a unei necunoscute, într-o seară de joi din decembrie. Exaltat, el vrea mai mult. O muşcă de gât, o trage spre el, îi duce mâna la cureaua de la pantalonii lui şi începe să-şi desfacă şliţul. Părul lui e răvăşit, ochii i s-au mărit, are o privire flămândă, ca aceea din fotografiile din galerie.

Ea se dă înapoi, îşi netezeşte fusta. El îşi trece o mână prin păr şi-şi revine. Îi spune că nu locuieşte departe, serios, „în apropiere de Rue de Rivoli". Ea nu poate. „A fost bine şi aşa".

Adèle se întoarce către galerie. Îi e teamă ca Lauren să nu fi plecat, teamă să nu trebuiască să se întoarcă acasă singură. Zăreşte paltonul alb.

— A, aici erai.

— Lauren, du-mă acasă. Ştii că mi-e frică. Tu, tu mergi noaptea singură pe stradă. Ţie nu ţi-e frică de nimic.

— Hai, ia-o înainte. Dă-mi ţigara ta.

Merg, lipite una de alta, pe bulevardul Beaumarchais.

— De ce nu te-ai dus cu el? o întreabă Lauren.

— Trebuie să mă întorc acasă. Richard mă aşteaptă, i-am zis că n-o să întârzii. Nu, nu vreau s-o iau pe acolo, spune ea brusc, imediat ce ajung în Place de la Republique. Sunt şobolani prin tufişuri. Şobolani de mărimea unor căţeluşi, serios.

O iau în sus, pe Marile Bulevarde. Noaptea devine şi mai neagră şi Adèle nu se mai simte atât de sigură. Alcoolul o face să devină paranoică. Toţi bărbaţii o privesc. În faţa vânzătorilor de kebab, trei bărbaţi le aruncă un: Salut, fetele!, care o face să tresară. Găşti întregi ies din cluburile de noapte şi din pubul irlandez, împleticindu-se, glumind, puţin agresive. Lui Adèle îi e frică. Ar vrea să fie acasă, în pat cu Richard. Cu uşile şi ferestrele închise. El nu ar lăsa să se întâmple asta. Nu ar lăsa ca cineva să-i facă rău, ar şti să o apere. Grăbeşte pasul, o trage pe Lauren de braţ. Cât se poate de repede, să ajungă acasă, la căpătâiul lui Richard, sub privirea lui liniştită. Mâine va pregăti cina. Va face ordine în casă, va cumpăra flori. Va face planuri pentru weekend. Va fi împăciuitoare, blândă, amabilă. Va spune da la toate cele.

— De ce te-ai măritat cu Richard? o întreabă Lauren, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Erai îndrăgostită de el, credeai în căsătoria asta? Nu înţeleg cum o femeie ca tine a putut să se pună în situaţia asta. Ai fi putut să-ţi păstrezi libertatea, să-ţi trăieşti viaţa după bunul plac, fără toate minciunile astea. Mi se pare... aberant.

Adèle o priveşte pe Lauren cu uimire. E incapabilă să înţeleagă ce îi spune prietena ei.

— M-am măritat cu el pentru că m-a cerut de nevastă. E primul şi unicul până în ziua de azi. Avea lucruri de oferit. Şi apoi, mama a fost foarte mulţumită. Un doctor, îţi dai seama?

— Vorbeşti serios?

— Nu văd de ce ar trebui să rămân singură.

— Independentă nu înseamnă singură.

— Ca tine, asta vrei să spui?

— Adèle, nu te-am văzut de mai multe săptămâni şi cred că ai petrecut cinci minute cu mine în seara asta. Eu nu sunt decât un alibi. Faci tot ce te taie capul.

— Nu am nevoie de niciun alibi... Dacă nu vrei să-mi faci o favoare, o să găsesc altă soluţie.

— Nu poţi continua aşa. O să afle. Şi m-am săturat să trebuiască să-l privesc pe sărmanul Richard în ochi, în timp ce-i debitez minciuni.

— Un taxi!

Adèle se repede pe carosabil şi opreşte maşina.

— Mulţumesc că m-ai însoţit. Te sun.

Adèle intră în holul clădirii în care locuieşte. Se aşază pe scări, scoate din geantă o pereche de ciorapi noi şi şi-i pune. Îşi şterge faţa, gâtul, mâinile cu şerveţele umede pentru copii. Îşi aranjează părul. Urcă.

Salonul e cufundat în întuneric. Îi e recunoscătoare lui Richard pentru faptul că nu a aşteptat-o. Îşi scoate haina şi deschide uşa de la dormitor.

— Adèle? Tu eşti?

— Da, culcă-te la loc.

Richard se întoarce pe partea cealaltă. Întinde mâna în gol, încearcă s-o atingă.

— Vin acum.

Nu a închis obloanele şi, atunci când se strecoară în pat, Adèle vede trăsăturile calme ale soţului ei. El are încredere în ea. Lucrurile sunt atât de simple şi atât de brutale. Dacă s-ar trezi, ar vedea el oare urmele pe care noaptea asta le-a lăsat asupra ei? Dacă ar deschide ochii, dacă s-ar apropia de ea, ar simţi el un miros suspect, ar observa aerul ei de vinovăţie? Adèle îi poartă pică pentru că e

atât de naiv, pentru că gândul ăsta o persecută, îi îngreunează vina şi o face şi mai dezgustătoare. Ar vrea să zgârie cu unghiile chipul ăsta neted şi tandru, să sfâşie somiera asta liniştitoare.

Cu toate astea, îl iubeşte. Nu-l are decât pe el pe lumea asta.

Se convinge că el era ultima ei şansă. Că n-o s-o apuce iar. Că de-acum încolo va dormi în acest pat, cu conştiinţa curată. Oricât o va privi, el nu va avea ce să vadă.

Adèle a dormit bine. Cu plapuma trasă până sub bărbie, îi povesteşte lui Richard că a visat marea. Nu marea din copilăria ei, verzuie şi obosită, ci marea cea adevărată, aceea a lagunelor, a defileurilor şi a pinilor ca nişte umbrele de soare. În vis, era lungită pe o suprafaţă dură şi fierbinte. O stâncă, poate. Era singură şi-şi scotea sutienul cu grijă, cu pudoare. Cu pleoapele întredeschise, se întorcea cu faţa spre larg şi mii de stele, reflexii ale soarelui pe suprafaţa apei, o împiedicau să-şi dezlipească pleoapele.

— Şi în visul ăsta, îmi spuneam: Aminteşte-ţi de ziua asta. Aminteşte-ţi cât ai fost de fericită.

Aude paşii fiului ei pe parchet. Uşa camerei se deschide încet, din spatele ei apărând chipul rotund şi umflat al lui Lucien.

— Mami, geme el, frecându-se la ochi.

Se urcă în pat şi, deşi de obicei respinge mângâierile şi e atât de brutal, îşi lasă capul pe umărul lui Adèle.

— Ai dormit bine, îngeraş? îl întreabă ea cu blândeţe, cu o precauţie infinită, ca şi cum s-ar teme că cea mai mică stângăcie ar putea să strice acest moment de graţie.

— Da, am dormit bine.

Se ridică, ţinând copilul în braţe, şi se duce în bucătărie. E cuprinsă de exaltare, aşa cum sunt impostorii care nu au fost încă demascaţi. Cuprinsă de recunoştinţa faptului de a fi iubită şi înspăimântată la gândul că ar putea pierde totul. În momentul de faţă, nimic nu-i pare mai preţios decât zgomotul liniştitor al maşinii de tuns electrice care se aude din fundul culoarului. Nimic nu i se pare că merită să pună în pericol dimineţile în braţele fiului ei, tandreţea asta, nevoia lui de ea, pe care n-o va mai simţi nimeni altcineva. Face clătite. Schimbă repede faţa de masă, pe care a lăsat-o neschimbată timp de o săptămână, în ciuda petei galbene din mijlocul ei. Îi pregăteşte cafeaua lui Richard şi se aşază lângă

Lucien. Îl priveşte cum muşcă cu poftă din clătită, cum îşi suge degetele pline de dulceaţă.

Aşteptând ca soţul ei să iasă din baie, despătureşte o foaie de hârtie şi începe să facă o listă. Lucruri de făcut, mai ales lăsate din urmă. Are idei clare. O să-şi cureţe cotidianul, se va debarasa, una câte una, de toate angoasele ei. Îşi va face datoria.

***

Când ajunge la ziar, spaţiul comun e aproape gol. Nu a venit decât Clémence, care oricum pare să locuiască aici. De altfel, poartă mereu aceleaşi haine. Adèle îşi toarnă o cafea şi-şi face ordine pe birou. Aruncă teancurile de articole pe care le-a printat, invitaţiile la evenimente care au avut deja loc. Clasează în dosare mici verzi şi albastre documentele care i se par interesante, dar pe care nu le va parcurge cu siguranţă niciodată. Cu mintea limpede şi conştiinţa liniştită, se apucă de lucru. Numără până la trei, ca să-şi înfrângă dezgustul pe care-l simte când trebuie să sune diverşi oameni, şi începe să dea telefoane. Reveniţi mai târziu. A, nu, pentru genul acesta de solicitare, trebuie să trimiteţi un mail. Ce? Ce ziar? Nu, n-am nimic de spus. Se loveşte de obstacole, pe care le înfruntă curajoasă. Reia lupta de fiecare dată, punând din nou întrebările la care au refuzat să-i răspundă. Insistă. Când nu mai reuşeşte să scrie, iese pe culoarul lung care duce către o micuţă curte interioară. Fumează o ţigară, cu notiţele în mână, şi repetă cu voce tare replica de deschidere şi „cârligul" din discuţie.

La ora patru, articolul e terminat. A fumat prea mult. Nu e mulţumită. În redacţie, toată lumea se însufleţeşte. Cyril e foarte entuziasmat. O chestie ca asta nu s-a mai întâmplat niciodată în Tunisia.

— Îţi zic eu, lucrurile o să degenereze. Povestea asta o să se termine în sânge. Se pregăteşte să-i trimită articolul redactorului-

şef, când telefonul ei începe să vibreze. Telefonul alb. Îl caută pe fundul genţii. Îl deschide.

„Adèle, nu mă pot gândi decât la tine, la acea noapte magică. Trebuie să ne revedem. Voi fi la Paris săptămâna viitoare, am putea să bem ceva sau să cinăm împreună, cum vrei tu. Nu se poate opri totul aici. Nicolas."

Şterge imediat mesajul. E furioasă. L-a întâlnit pe tipul ăsta în timpul unui colocviu la Madrid, în urmă cu o lună. Nimeni nu avea chef să lucreze. Jurnaliştii nu se gândeau decât să profite de băutura gratis şi de camerele de lux plătite de o organizaţie responsabilă cu dezvoltarea strategiilor, care beneficia de o sursă de finanţare obscură. L-a urmat pe Nicolas în camera lui, către ora trei dimineaţa. Avea nasul coroiat şi un păr foarte frumos. Au făcut dragoste, prosteşte. Nu înceta s-o ciupească, s-o muşte. Nu i-a cerut să-şi pună prezervativ. Era beată, ce-i drept, dar l-a lăsat s-o sodomizeze fără prezervativ.

A doua zi dimineaţă, în holul hotelului, s-a purtat foarte rece faţă de el. Nu a scos un cuvânt în maşina care-i ducea la aeroport. El părea surprins, contrariat. Nu părea să înţeleagă că o dezgusta.

I-a dat numărul ei de telefon. Fără să ştie de ce, i-a dat numărul telefonului alb, pe care-l păstrează de obicei pentru cei pe care vrea să-i revadă. Dintr-odată îşi aminteşte că i-a spus unde locuieşte. Au vorbit despre cartierul ei şi el a zis: „Ador arondismentul 18".

Adèle n-are chef să meargă la cina asta. I-a fost greu să-şi aleagă ţinuta, ceea ce e de rău augur pentru succesul serii. Părul îi e tern, pielea ei e mai palidă decât de obicei. Se închide în baie şi-i răspunde molatec lui Richard, care o grăbeşte. Din spatele uşii, îl aude discutând cu bona. Lucien doarme deja.

Adèle s-a îmbrăcat în negru până la urmă. E o culoare pe care n-o purta niciodată atunci când era mai tânără. Garderoba ei era bizară, purta roşu şi portocaliu-aprins, fuste galben-lămâie cu pantofi cu toc de un albastru-electric. De când a început să se ofilească şi i se pare că strălucirea i-a pierit, preferă nuanţele închise. Poartă bijuterii mari peste puloverele ei gri şi peste helăncile negre.

În seara asta, alege o pereche de pantaloni cu croială masculină şi un pulover decoltat la spate. Îşi creionează ochii verzi, de culoarea heleşteelor japoneze, cu o linie turcoaz. Şi-a dat cu ruj, după care şi l-a şters. Păstrează în jurul buzelor o tentă roşiatică, de parcă tocmai ar fi sărutat-o cineva. Prin uşă, aude vocea lui Richard, care o întreabă cu blândeţe: „Mai durează mult?". Ea ştie că el îi zâmbeşte bonei, cu aerul că ar spune: „Of, cochete mai sunt femeile astea!". Adèle e gata, dar vrea ca el s-o aştepte. Aşterne un prosop pe gresia băii şi se întinde pe jos. Închide ochii şi fredonează o melodie.

Richard îi vorbeşte întruna despre Xavier Rançon, bărbatul la care sunt invitaţi la masă. Xavier este un chirurg sclipitor, care descinde dintr-un lung şir de cercetători şi de medici renumiţi. Un tip cu etică, a ţinut să precizeze Richard. Şi Adèle a răspuns, ca să-i facă pe plac: „Va fi o plăcere să-l cunosc".

Taxiul îi lasă în faţa grilajului unei alei particulare.

— Grozav! se entuziasmează Richard.

Şi lui Adèle i se pare magnific locul, dar ar prefera să se strângă de gât, decât s-o arate. Ridică din umeri, împing grilajul şi urcă

mica alee pavată, până la uşa unei vile înguste, pe trei niveluri. Arhitectura Art déco a fost păstrată, dar noii proprietari au adăugat un etaj, la care au amenajat o terasă mare, cu arbori.

Adèle surâde timid. Bărbatul care-i primeşte se apleacă spre ea. E bondoc şi poartă o cămaşă albă prea strâmtă, pe care şi-a îndesat-o în blugi.

— Bună ziua, Xavier.

— Bună ziua. Sophie, se prezintă stăpâna casei.

Adèle îşi întinde obrazul în tăcere.

— N-am înţeles care e prenumele tău, se scuză Sophie cu o voce de învăţătoare.

— Adèle.

— E soţia mea. Bună seara, spune Richard.

Urcă pe o scară de lemn cu miros pătrunzător, într-un salon imens, mobilat cu două canapele de culoare cafenie şi cu o masă daneză din anii '50. Totul este oval şi îngrijit. O fotografie alb-negru imensă, ce reprezintă un teatru cubanez dezafectat, ornează peretele din spatele încăperii. Pe o etajeră, o lumânare răspândeşte mirosul reconfortant al unui magazin de lux.

Richard li se alătură bărbaţilor, care s-au aşezat în spatele barului. Vorbesc tare, râd la glume banale. Îşi freacă mâinile, privindu-l pe Xavier, care le toarnă în pahare whisky japonez.

— Un păhărel? le propune Sophie femeilor care o înconjoară.

Adèle îşi întinde paharul. Se uită înspre bărbaţi şi caută o portiţă, o ieşire ca să li se alăture şi să fugă de grupul de peruşi în care s-a trezit. Femeile astea nu sunt nimic. Nici măcar n-ar simţi vreo plăcere dacă le-ar impresiona. Nu mai suportă să stea acolo şi să le asculte.

— ...Atunci, i-am spus lui Xavier, ascultă, iubitule, dacă vrem un etaj în plus, trebuie să-l construim! E adevărat, au fost trei luni de lucrări, dar rezultatul e că avem un salon de mărimea unei catedrale, într-o vilă din mijlocul Parisului... Lucrările? O oroare! E

un serviciu cu normă întreagă. Noroc că eu nu lucram pe atunci. În acelaşi timp, suntem atât de fericiţi că am cumpărat aici... Ce idee să arunci mii de euro pe chirie. Aici? De la zece, unsprezece mii de euro pe metrul pătrat. E înspăimântător...

— Cum? Cei mici? O, dorm de mult! Suntem destul de stricţi cu programul, aşa că din start n-au putut să vă aştepte. Dar mi-ar fi plăcut să-i vedeţi, au crescut aşa de mult... Marie-Lou cântă la vioară, iar de curând am început să-i diversific hrana lui Arsene. Am găsit o fată genială care să aibă grijă de ei. E o africancă, foarte simpatică. Vorbeşte bine franceza... Da, are acte. Fără acte, nu mă deranjează pentru curăţenie sau pentru treburi mărunte, dar pentru copiii mei, niciodată. Ar fi iresponsabil, nu? Singura chestie e că respectă Ramadanul, şi pe mine asta mă depăşeşte. Nu poţi să-i laşi pe copii cu burta goală... Nu, ai dreptate, nu e rezonabil. Dar îmi spun c-o să-şi dea seama şi-o să înceteze de la sine. Şi tu, Adèle, cu ce te ocupi?

— Sunt jurnalistă.

— O! Trebuie să fie interesant! exclamă Sophie, reumplând paharul gol pe care i l-a întins Adèle. O fixează cu privirea zâmbind, aşa cum te uiţi la un copil timid, care şovăie să vorbească.

— Bun, vă invit să ne aşezăm la masă.

***

Adèle îşi umple paharul cu vin. Xavier, care a aşezat-o la dreapta lui, îi ia sticla din mâini şi se scuză că nu a servit-o el. Oamenii râd la glumele lui Richard. Ei nu i se pare amuzant. Nu înţelege cum de poate să le capteze atenţia.

Oricum, nu-i mai aude. E sumbră şi acră. În seara asta, nu reuşeşte să existe. Nimeni nu o vede, nimeni nu o ascultă. Nu încearcă nici măcar să alunge străfulgerările de amintiri care îi sfâşie spiritul şi îi ard pleoapele. Dă din picior sub masă. Simte nevoia să

fie goală şi ca cineva să-i atingă sânii. Ar vrea să simtă o gură lipită de a ei, să pipăie o prezenţă silenţioasă, animală. Nu-şi doreşte decât să fie dorită.

Xavier se ridică. Adèle îl urmează până la toaletă, în capătul unui culoar îngust. Când iese, ea îi taie calea şi se freacă de el, atât cât să-l facă să se simtă prost. Bărbatul îşi reia locul în salon, fără a-şi întoarce capul. Ea intră la toaletă, rămâne în picioare în faţa oglinzii şi-şi mişcă buzele zâmbind, mimând o conversaţie politicoasă cu ea însăşi. Gura îi e uscată şi vineţie.

Se întoarce la masă şi îşi aşază mâna pe genunchiul lui Xavier, care-şi retrage piciorul cu o mişcare rapidă. Simte efortul pe care-l face ca să nu o privească. Ea bea, să se înrăiască şi mai tare.

— Aveţi un băieţel, Adèle? o întreabă Sophie.

— Da. Va împlini trei ani peste o lună.

— Adorabil! Şi cel de-al doilea, când e programat?

— Nu ştiu. Probabil că niciodată.

— O, nu! Un copil singur la părinţi e mult prea trist. Când văd ce bucurie e să ai un frate sau o soră, ştiu că n-aş putea niciodată să-i lipsesc pe copiii mei de asta.

— Adèle găseşte că un copil îţi ocupă prea mult timp, se amuză Richard. Însă odată mutaţi într-o casă încăpătoare, cu grădină, n-o să aibă decât un vis, acela de a-i vedea pe copii zburdând. Nu-i aşa, iubito? La anul ne mutăm la Lisieux. Am primit o propunere de neratat, să devin asociatul unei clinici!

Nu se mai gândeşte decât la asta. Să rămână singură cu Xavier, cinci minute numai, acolo, în fundul culoarului, unde se aud ecourile conversaţiilor din salon. Nu i se pare frumos, nici măcar seducător. Nu ştie ce culoare au ochii lui, dar e sigură că s-ar simţi uşurată dacă el şi-ar strecura mâna sub puloverul ei şi apoi şi în sutien. Dacă ar lipi-o de perete, dacă şi-ar freca sexul de ea, dacă ar putea simţi că şi el o doreşte la fel de mult cât îl doreşte ea. N-ar

putea să meargă prea departe, ar trebui să se descurce repede. Ar avea timp să-i atingă sexul, poate chiar să se lase în genunchi, ca să-l sugă. Ar începe să râdă împreună, s-ar întoarce în salon. N-ar merge mai departe şi asta ar fi perfect.

Sophie e o femeie neatrăgătoare, se gândeşte Adèle, cu ochii ţintă la oribila bijuterie-fantezie pe care stăpâna casei o poartă la gât. Un colier făcut din bile de plastic albastre şi galbene, unite printr-o panglică de mătase. E o femeie fadă, se convinge ea, un peruş idiot. Se întreabă cum fac dragoste femeile de genul ăsta, femeile obişnuite. Se întreabă dacă ştiu să primească plăcere, să ofere, dacă spun „a face dragoste" sau „a se fute".

În taxi, la întoarcere, Richard e încordat. Adèle ştie că e contrariat. Că ea e prea beată şi că s-a dat în spectacol. Dar Richard nu spune nimic. Îşi lasă capul pe spate, îşi scoate ochelarii şi închide ochii.

— De ce le spui tuturor c-o să ne mutăm în provincie? Nu ţi-am zis niciodată că aş fi de acord şi tu te porţi de parcă asta ar fi o chestie sigură, îl provoacă Adèle.

— Nu eşti de acord?

— N-am spus asta.

— Deci, nu zici nimic. În orice caz, tu nu zici niciodată nimic, constată el cu o voce calmă. Nu te pronunţi, prin urmare nu-mi reproşa că iau eu decizii. Şi, sincer acum, nu ştiu de ce simţi nevoia să te comporţi astfel. Să te îmbeţi, să le vorbeşti oamenilor de sus, ca şi cum ai fi înţeles tu totul despre viaţă, şi noi am fi pentru tine doar o turmă de oi imbecile. Ştii, eşti la fel de comună ca noi, Adèle. În ziua în care vei accepta lucrul ăsta, vei fi mult mai fericită.

Prima dată, Adèle a vizitat Parisul la zece ani. Era în vacanţa de 1 noiembrie, de Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor, şi Simone închiriase o cameră într-un mic hotel de pe bulevardul Haussmann. În primele zile, a lăsat-o pe Adèle singură în cameră. A pus-o să jure că nu avea să deschidă uşa nimănui, sub niciun pretext.

— Hotelurile sunt locuri periculoase. Mai ales pentru o fetiţă.

Adèle ar fi vrut să-i spună:

— Atunci nu mă lăsa singură.

Dar nu a spus nimic.

În cea de-a treia zi, Adèle s-a băgat sub plapuma groasă, în patul mare de la hotel, şi a dat drumul la televizor. A văzut cum cădea înserarea prin fereastra micuţă, care dădea înspre o curte cenuşie şi întunecată. Noaptea invadase camera, şi mama ei nu se întorsese încă. Adèle a încercat să doarmă, legănată de râsetele şi de melodiile reclamelor care se derulau pe ecran. O durea capul. Pierduse noţiunea timpului.

Înfometată, n-a îndrăznit să se servească din mini-barul despre care mama sa îi spusese că era o „capcană pentru turişti". A cotrobăit pe fundul rucsacului ei, în căutarea unui baton de ciocolată sau a unui rest de sendviş cu şuncă. Nu a găsit decât două bomboane murdare, pe care erau lipite rămăşiţele unui şerveţel de hârtie.

Era pe punctul de a adormi, când cineva a bătut la uşă. Cu insistenţă. Lovituri din ce în ce mai puternice. Adèle s-a apropiat de uşa fără vizor. Nu putea să vadă cine se afla în faţa ei şi nu îndrăznea să deschidă.

— Cine e? a întrebat cu vocea tremurândă.

Nu a primit niciun răspuns. Loviturile deveneau din ce în ce mai puternice, auzea paşi pe holul hotelului. I s-a părut că aude o

respiraţie lungă şi răguşită, o răsuflare agasată, care avea să scoată până la urmă uşa din balamale.

I s-a făcut atât de frică, încât s-a ascuns sub pat, scăldată de sudoare, convinsă că atacatorii aveau să intre şi s-o găsească acolo, în lacrimi, cu faţa înfundată în mocheta bej. S-a gândit să cheme poliţia, să strige după ajutor, să urle până ce ar fi venit cineva. Dar nu era în stare să se mişte, pe jumătate leşinată, paralizată de groază.

Când Simone a descuiat uşa, către ora zece seara, Adèle adormise. Un picior îi ieşea de sub pat, şi Simone a apucat-o de gleznă.

— Dar ce cauţi aici? Ce prostie ţi-ai mai pus în cap să faci?

— Mămico! Ai venit! Adèle s-a ridicat de jos şi s-a aruncat în braţele mamei ei. Cineva a încercat să intre în cameră! M-am ascuns. Mi-a fost aşa de frică.

Simone a apucat-o de umeri, s-a uitat la ea cu atenţie şi, cu o voce rece, i-a spus:

— Ai făcut bine că te-ai ascuns. Exact asta trebuia să faci.

În seara de dinaintea întoarcerii acasă, Simone şi-a ţinut promisiunea şi i-a arătat lui Adèle oraşul. Le însoţea un bărbat, un bărbat al cărui chip sau nume Adèle nu şi-l mai aminteşte. Îşi aminteşte doar de mirosul lui de mosc şi de tutun şi de faptul că Simone i-a zis, nervoasă şi încordată:

— Adèle, spune-i bună ziua domnului.

Domnul le-a invitat la masă, într-o braserie de lângă bulevardul Saint-Michel, şi i-a dat lui Adèle să guste prima ei înghiţitură de bere. Au traversat Sena şi au mers pe jos până pe Marile Bulevarde. Adèle se oprea în faţa vitrinelor cu jucării din pasajele Verdeau, Jouffroy şi de la Galeria Vivienne, fără s-o asculte pe Simone, care îşi pierdea răbdarea. Şi apoi s-au dus în Montmartre.

— O să-i placă micuţei, repeta domnul.

În Place Pigalle s-au urcat în trenuleţul turistic, şi Adèle, înghesuită între mama ei şi acel bărbat, a descoperit cu groază barul Moulin-Rouge.

Păstrează de pe urma acestei vizite în Pigalle o amintire neagră, înfricoşătoare, în acelaşi timp tristă şi îngrozitor de vie. Pe bulevardul Clichy, fie că e adevărat sau nu, îşi aminteşte că a văzut prostituate, cu zecile, dezgolite în ciuda burniţei de noiembrie. Îşi aminteşte de grupurile de punkişti, de drogaţii care mergeau clătinându-se, de peştii cu părul pomădat, de transsexualii cu sâni ascuţiţi şi cu sexele mulate sub fustele cu imprimeu leopard. Protejată de zgâlţâiturile acestui tren cu aspect de jucărie uriaşă, înghesuită între mama sa şi bărbatul acela, care îşi aruncau unul altuia priviri libidinoase, Adèle a simţit pentru prima dată acel amestec de frică şi de dorinţă, de dezgust şi de nervozitate erotică. Acea dorinţă murdară de a şti ce se întâmpla în spatele uşilor hotelurilor pe lângă care treceau, în fundul curţilor imobilelor, pe fotoliile cinematografului Atlas, în camerele din spate ale sex-shopurilor, ale căror neoane roz şi bleu găureau lumina asfinţitului. Nu a regăsit niciodată, nici în braţele bărbaţilor, nici în plimbările pe care le-a făcut mulţi ani mai târziu pe acelaşi bulevard, acel sentiment magic de a putea atinge cu degetul josnicul şi obscenul, perversiunea burgheză şi mizeria umană.

Pentru Adèle, vacanţa de Crăciun e un tunel întunecat şi rece, o pedeapsă. Pentru că e bun şi generos, pentru că el pune familia înainte de toate, Richard a promis să se ocupe de tot. A cumpărat cadourile, a dus maşina la revizia tehnică şi, şi de data asta, a găsit un cadou minunat pentru Adèle.

Ea are nevoie de vacanţă. E epuizată. Nu trece o zi fără ca cineva să remarce cât e de slabă sau de trasă la faţă şi să observe schimbările ei de stare. „Aerul proaspăt o să-ţi facă bine." Ca şi cum la Paris aerul ar fi mai puţin proaspăt decât în alte părţi.

În fiecare an, petrec Crăciunul în Caen, la familia Robinson, şi Anul Nou, la părinţii lui Adèle. A devenit o tradiţie, după cum îi place lui Richard să tot repete. Degeaba a încercat ea să-l convingă că e inutil să meargă până la Boulogne-sur-Mer ca să-şi vadă părinţii, cărora oricum nu le pasă. Însă Richard insistă, pentru Lucien, care „are nevoie să-şi cunoască bunicii", dar şi pentru ea, „deoarece familia e importantă".

În casa părinţilor lui Richard miroase a ceai şi a săpun de Marsilia. Odile, soacra lui Adèle, iese arareori din bucătăria ei imensă. Vine uneori să se aşeze în salon, le zâmbeşte mesenilor, care sunt la aperitiv, lansează un subiect de discuţie şi dispare din nou în spatele cuptoarelor ei.

— Stai şi tu cu noi, mămico, haide, se plânge Clémence, sora lui Richard. Am venit aici ca să te vedem, nu ca să mâncăm, îi place ei să tot spună, umflându-se cu tartine cu paté de ficat şi biscuiţi cu scorţişoară. Aceasta îi propune mereu mamei ei s-o ajute, jură că se va ocupa ea de pregătirile pentru următoarea cină. Şi, spre marea uşurare a lui Odile, se lasă pradă unei sieste interminabile, fiind uneori prea ameţită de alcool, ca să recunoască ingredientele aperitivelor.

Soţii Robinson ştiu să primească lume. Richard şi Adèle sunt întâmpinaţi de râsete zgomotoase şi de pocnetul dopurilor de la sticlele de şampanie. Un brad imens este instalat într-un colţ al salonului. Arborele e atât de înalt, încât vârful său atinge tavanul şi se îndoaie, dând impresia că se va prăbuşi dintr-o clipă în alta.

— E ridicol bradul ăsta, nu-i aşa? chicoteşte Odile. I-am spus lui Henri că e prea mare, dar nu a vrut să-l ciopârţească.

Henri ridică din umeri şi-şi întinde braţele în lateral, într-un gest de neputinţă. Îmbătrânesc... Îşi fixează ochii albaştri în ochii lui Adèle, ca şi cum ei doi ar fi făcuţi din acelaşi aluat, ca şi cum ar aparţine aceleiaşi specii. Ea se apleacă înspre el şi-l sărută, inspirând cu nesaţ mirosul lui de vetivér şi de spumă de ras.

— La masă!

Familia Robinson mănâncă, şi atunci când mănâncă, toţi vorbesc despre mâncare. Fac schimb de reţete, de adrese de restaurante. Înainte de masă, Henri va coborî în pivniţă după sticlele de vin, care sunt întâmpinate cu exclamaţii de încântare sonore. Toată lumea îl priveşte cum destupă sticla promisă, cum varsă nectarul într-o carafă, cum face comentarii legate de culoarea lui. Se face linişte. Henri toarnă puţin vin într-un pahar şi îi adulmecă aroma. Îl gustă.

— A, copiii mei...

La micul dejun, unde copiii mănâncă pe genunchii părinţilor lor, Odile îşi ia un aer grav.

— Acum, trebuie să-mi spuneţi. Ce vreţi să mâncaţi la prânz? rosteşte ea lent.

— Ce vrei tu, răspund Clémence şi Richard, obişnuiţi cu du-te-vino-ul mamei lor.

La prânz, în timp ce Henri destupă cea de-a treia sticlă din acel vinişor spaniolesc ce „curge bine pe gât”, cu buzele încă unse de pateul de ficat şi de brânzeturile care i-au urmat, Odile se ridică în picioare şi, cu caietul de notiţe în mână, se lamentează.

— N-am nicio idee pentru meniul din seara asta. De ce vă e poftă?

Nimeni nu răspunde, sau zic cu toţii câte ceva, fără tragere de inimă. Abţiguit şi îngreunat de o poftă nebună de a-şi face siesta, Henri reuşeşte uneori să se enerveze.

— Nici n-am terminat cu masa de prânz, şi tu ne baţi deja la cap!

Odile tace şi se bosumflă ca o fetiţă.

Ritualul ăsta o amuză pe Adèle tot atât de mult pe cât o irită. Nu înţelege hedonismul ăsta de bon ton, obsesia asta de „a bea şi de a mânca bine", care pare să fi pus stăpânire pe toată lumea. Ei i-a plăcut întotdeauna să-i fie foame. Să se simtă fără vlagă, să se clatine, să-şi audă stomacul bolborosind şi apoi să câştige lupta, să nu mai simtă foamea, să fie mai presus de ea. Şi-a cultivat subţirimea ca pe o artă de a trăi.

Şi în seara asta, cina se prelungeşte la infinit. Nimeni n-a observat că Adèle nu a mâncat mai nimic. Odile nu mai insistă să o servească din nou. Richard e puţin beat. Vorbeşte cu Henri despre politică. Se gratulează reciproc drept fascişti şi reacţionari burghezi. Laurent încearcă să se insinueze în conversaţia lor.

— Dimpotrivă...

— În schimb, îl întrerupe Richard. Nu se spune „dimpotrivă", ci „în schimb".

Adèle îşi aşază mâna pe umărul lui Laurent, se ridică şi urcă în camera ei.

Odile le dă mereu camera galbenă, cea mai liniştită şi mai mare. E o încăpere puţin lugubră, cu podeaua îngheţată. Adèle se bagă în pat, îşi freacă picioarele unul de altul şi cade într-un somn ca de moarte. În timpul nopţii, are uneori impresia că-şi recapătă încet conştiinţa. Spiritul ei stă de veghe, dar corpul are rigiditatea unui cadavru. Simte prezenţa lui Richard alături de ea. Are sentimentul

neliniştitor că nu se va mai putea sustrage niciodată din letargia asta. Că nu se va mai trezi din visele astea mult prea profunde.

Îl aude pe Richard la duş. Îşi dă seama de trecerea timpului. Ghiceşte că s-a făcut dimineaţă. Vocea lui Lucien, zgomotul oalelor, departe, în bucătăria lui Odile, ajung până la ea. E târziu, dar nu are forţa să se dea jos din pat. Doar cinci minute, îşi spune. Încă cinci minute şi ziua poate să înceapă.

Când iese din camera ei, cu ochii umflaţi şi părul umed, masa a fost deja strânsă după micul dejun. Richard i-a lăsat un mic platou în bucătărie. Adèle se aşază la masă, în faţa unei ceşti cu cafea. Îi zâmbeşte lui Odile, care suspină:

— Am atâta treabă astăzi, că nici nu ştiu cum o să mă descurc.

Prin sticla vitrată, Adèle priveşte grădina. Merii înalţi, burniţa şi copiii care alunecă pe toboganul ud, înfofoliţi în gecile lor de fâş. Richard se joacă împreună cu ei. Şi-a pus cizmele şi îi face semn lui Adèle să li se alăture. E prea frig afară. Ea nu vrea să iasă.

— Eşti foarte palidă. Nu arăţi bine, îi spune Richard intrând în casă. Întinde mâinile către chipul ei.

Henri şi Clémence au insistat să vină să vadă casa.

— Vreau s-o văd. Ştii că îi spun conacul de pe colţ?

Odile aproape că i-a împins afară din casă, încântată să rămână singură pentru pregătirile de Crăciun. Laurent s-a oferit să stea cu copiii.

Richard e nervos. O zoreşte pe Clémence, care întârzie, să se urce în maşină. Îl pune pe tatăl lui să promită că n-o să vorbească în timpul vizitei.

— Eu pun întrebările, ai înţeles? Tu să nu comentezi nimic.

Adèle urcă în spate, cuminte şi indiferentă. Priveşte coapsele groase ale lui Clémence, care se întind până pe locul ei. Mâinile ei cu unghiile roase.

Richard îşi tot întoarce capul în spate. Degeaba îi spune ea să se uite drept înainte, el o priveşte ca şi cum ar vrea să ia pulsul impresiei pe care drumul ăsta de ţară o are asupra ei. Ce crede ea despre colinele astea umede, despre şoseaua care urcă, despre spălătoria din josul drumului? Cum i se pare intrarea în sat? Ce crede despre biserica aceea care a supravieţuit de una singură, după bombardamentele din timpul războiului? Se vede ea mergând, zi după zi, printre aceste dealuri în care stau înfipţi meri cu trunchiuri răsucite? În vâlcelele astea traversate de cursuri de apă, pe drumeagul ăsta care duce către casă? Îi place ei zidul ăsta zburlit de iederă? Cu chipul impenetrabil şi aproape lipit de geam, Adèle nu face niciun comentariu. Îşi controlează până şi clipitul genelor.

Richard parchează maşina în faţa porţii de lemn. Domnul Rifoul îi aşteaptă, în picioare, cu mâinile încrucişate la spate, ca un castelan încremenit în timp. E un adevărat gigant, obez şi roşu. Mâinile lui sunt tot atât de mari precum chipul unui copil, picioarele sale par gata să se afunde în pământ. Părul lui, des şi cârlionţat, îşi schimbă culoarea de la galben la alb. De departe, e impresionant. Dar, atunci

când se apropie să-l salute, Adèle îi observă unghiile lungi. Nasturele lipsă de la mijlocul cămăşii. O pată dubioasă undeva între picioare.

Proprietarul întinde braţele către uşa de la intrare şi ei păşesc în casă. Richard sare ca un căţeluş pe treptele de la intrare. Îşi însoţeşte de un „ah, da" sau de un „foarte bine" vizita în salon, în bucătărie şi pe verandă. Se interesează de sistemul de încălzire, de starea tabloului electric. Îşi consultă blocnotesul şi spune:

— Şi izolaţia?

Între salonul ale cărui uşi-fereastră late dau înspre o grădină fermecătoare şi către vechea bucătărie, domnul Rifoul îi conduce într-o încăpere micuţă, amenajată drept birou. Le deschide uşa fără tragere de inimă. Încăperea nu e deloc întreţinută, şi în raza de lumină care se strecoară printre draperiile albastre zboară un strat gros de praf.

— Soţia mea citea mult. O să iau cărţile. Dar pot să vă las biroul, dacă doriţi.

Adèle se uită la patul de spital, lipit de perete, pe care cearceafurile albe au fost împăturite cu grijă. O pisică s-a ascuns sub un fotoliu.

— Spre sfârşit, nu mai putea să urce la etaj.

Urcă pe scara de lemn. Pe toţi pereţii, fotografii ale defunctei, zâmbitoare şi frumoasă. În camera mare, ale cărei ferestre dau înspre un castan centenar, o perie este aşezată pe noptieră. Domnul Rifoul se apleacă şi, cu mâna sa imensă, netezeşte cuvertura de pe pat, imprimată cu flori de culoare roz.

E o casă în care să îmbătrâneşti, se gândeşte Adèle. O casă pentru inimile tandre. E făcută pentru amintiri, pentru prietenii care trec şi pentru cei care pleacă fiecare unde vede cu ochii. Este un arc, un dispensar, un refugiu, un sarcofag. O mană cerească pentru fantome. Un decor de teatru.

Au îmbătrânit ei într-atât? Se pot opri aici visele lor?

A sosit deja ceasul morţii?

Afară, observă toţi patru faţada clădirii. Richard se întoarce către parc şi întinde mâna.

— Până unde se întinde?

— Până departe, foarte departe. Toată grădina aia de pomi fructiferi, o vedeţi? E toată a dumneavoastră.

— O să poţi face tarte şi compot pentru Lucien! râde Clémence.

Adèle îşi priveşte picioarele. Mocasinii ei de lac sunt uzi de la iarba plină de apă. Nu sunt făcuţi pentru viaţa la ţară.

— Dă-mi cheile, îi porunceşte ea lui Richard.

Se aşază în maşină, se descalţă şi-şi freacă tălpile în mâini, ca să se încălzească.

— Xavier? Cum ai găsit numărul meu de telefon?

— Te-am sunat la birou. Mi-au zis că eşti în vacanţă, dar le-am explicat că era urgent...

Ar trebui să-i răspundă că e mulţumită să primească veşti de la el, dar că nu trebuie să-şi facă nu ştiu ce idei. Îi pare cu-adevărat rău pentru comportamentul ei din seara aceea, n-ar fi trebuit. Băuse prea mult, era puţin tristă, nu ştie ce a apucat-o. Nu-i stă în fire. N-a făcut niciodată aşa ceva. Trebuie să uite şi să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi e groaznic de ruşine. Şi-apoi, ea îl iubeşte pe Richard, n-ar putea niciodată să-i facă asta, mai ales nu cu el, cu Xavier, pe care Richard îl admiră atât de mult şi al cărui prieten e atât de mândru că este.

Nu-i spune nimic din toate astea.

— Te deranjez? Poţi vorbi?

— Sunt la socrii mei. Dar pot să vorbesc, da.

— Eşti bine? întreabă el cu o voce total diferită.

Îi spune că ar vrea s-o revadă. Că l-a tulburat atât de mult, încât n-a închis ochii toată noaptea aceea. Dacă s-a purtat atât de rece, e pentru că a fost surprins de atitudinea ei şi de dorinţa lui. Îşi dă bine seama că n-ar trebui, a încercat să reziste dorinţei de a o suna. A făcut tot posibilul ca să nu se mai gândească la ea. Dar trebuie s-o vadă.

La celălalt capăt al firului, Adèle nu spune nimic. Zâmbeşte. Tăcerea ei îl stânjeneşte pe Xavier, care vorbeşte încontinuu şi îi propune în cele din urmă să se întâlnească pentru a bea ceva împreună.

— Unde vrei tu. Când vrei tu.

— Ar fi mai bine să nu fim văzuţi împreună. Cum ai vrea să-i explic lui Richard?

Îi pare rău că a spus asta. El o să înţeleagă că e obişnuită să procedeze aşa, că precauţiile astea fac parte din cotidianul ei.

Din contră, el ia atitudinea ei ca pe o deferenţă, ca pe o dorinţă sălbatică, dar hotărâtă.

— Ai dreptate. La întoarcerea ta? Sună-mă, te rog.

A ales o rochie grena. O rochie de dantelă, cu mâneci scurte, care lasă să se întrevadă porţiuni de piele de pe abdomen şi de pe coapse. Întinde încet rochia pe pat. Smulge eticheta şi trage un fir. Ar fi trebuit să-şi dea silinţa să găsească o pereche de foarfeci.

Îl îmbracă pe Lucien cu cămaşa şi mocasinii de piele pe care i i-a cumpărat bunica lui. Aşezat pe jos, cu camionul între picioare, fiul ei e foarte palid. De două zile, nu doarme. Se trezeşte în zori, refuză să doarmă la prânz. Ascultă, cu ochii mari, promisiunile adulţilor în legătură cu seara Ajunului Crăciunului. Amuzat, apoi descurajat, suportă şantajul pe care-l practică toţi în privinţa lui. Nu mai e păcălit de ameninţările care planează asupra lui. Dacă nu eşti cuminte... Să vină odată Moş Crăciun. Să se termine odată cu toate astea.

***

În capul scărilor, de mână cu fiul ei, ştie că Laurent o priveşte. În timp ce coboară treptele, el se pregăteşte să vorbească, să-i facă un compliment pentru această rochie provocatoare, şi mormăie ceva ce ea nu aude. Toată seara o fotografiază, sub pretextul obsesiei lui Clémence pentru fotografii. Ea se preface că nu observă cum o cercetează, cu ochiul ascuns în spatele aparatului foto. El crede că întrezăreşte din întâmplare o frumuseţe rece şi inocentă. Nu are dreptul decât la ipostaze îndelung calculate.

Odile aduce un fotoliu lângă pomul de Crăciun. Henri umple cupele de şampanie. Clémence taie bucăţi de hârtie şi, anul ăsta, pentru prima dată, Lucien va desemna persoana care va primi prima cadourile. Adèle nu se simte în largul ei. Ar vrea să se ducă la copiii din sala de mese şi să se întindă printre piesele de Lego şi

cărucioarele pentru bebeluşi miniaturale. Se surprinde rugându-se să nu fie tras la sorţi numele ei.

Dar el e tras la sorţi oricum. Adèle, ha! începe ei să strige. Îşi freacă mâinile şi încep să danseze febril în jurul fotoliului.

— Ai văzut pachetul lui Adèle? Henri, pacheţelul roşu, l-ai văzut? se neliniştеşte Odile.

Richard nu spune nimic.

Îşi pregăteşte surpriza, aşezat pe marginea canapelei. Odată ce genunchii lui Adèle au fost copleşiţi de eşarfe, de mitene pe care nu le va purta niciodată şi de cărţi de gătit pe care nici nu le va deschide, Richard înaintează către ea. Îi întinde o cutie. Clémence îi aruncă soţului ei o privire plină de reproş.

Adèle sfâşie ambalajul şi, când pe cutiuţa portocalie apare logoul casei Hermès, Odile şi Clémence scot un suspin de satisfacţie.

— Dar eşti nebun. N-ar fi trebuit.

Adèle a mai spus asta şi anul trecut.

Trage de fundă şi deschide cutia. Nu înţelege imediat ce este. O roată de aur, ornată cu pietre roz, deasupra cărora se află trei spice de grâu în relief. Priveşte bijuteria fără s-o atingă, fără să-şi ridice privirea şi să rişte s-o întâlnească pe cea a lui Richard.

— E o broşă, explică el.

O broşă.

Îi e foarte cald. Transpiră.

— E splendidă, murmură Odile.

— Îţi place, draga mea? E un model vechi, eram sigur c-o să ţi se potrivească. M-am gândit la tine din prima clipă în care am văzut-o. E foarte elegantă, nu-i aşa?

— Da, da. Îmi place mult.

— Atunci, probeaz-o! Scoate-o din cutie, cel puţin. Vrei să te ajut?

— E emoţionată, adaugă Odile, cu degetele lipite sub bărbie.

O broşă.

Richard scoate bijuteria din cutia ei şi apasă pe acul care se ridică.

— Ridică-te, va fi mai simplu.

Adèle se ridică şi Richard îi prinde delicat broşa pe rochie, chiar deasupra sânului stâng.

— Bineînţeles, nu merge cu genul ăsta de rochie, dar e frumoasă, nu?

Nu, bineînţeles că nu merge cu genul ăsta de rochie. Ar trebui să împrumute un taior şi o eşarfa de mătase de la Odile. Ar trebui să-şi lase părul să crească, să şi-l strângă în coc şi să poarte pantofi cu tocul pătrat.

— Foarte frumoasă, dragule. Fiul meu are mult bun-gust, se bucură Odile.

Adèle nu i-a însoţit pe membrii familiei Robinson la slujba de la miezul nopţii. Arde de febră şi adoarme în rochia grena, cu corpul chircit sub pături.

— Ţi-am zis c-o să te îmbolnăveşti, îşi exprimă Richard dezamăgirea.

Degeaba o freacă pe spate şi-i mai aduce pături, ea e scuturată de friguri. Îi tremură umerii, îi clănţăne dinţii. Richard se întinde lângă ea, o strânge în braţe. O mângâie pe păr. O ajută să-şi ia medicamentele, aşa cum face cu Lucien, fandosindu-se puţin.

El i-a povestit adeseori că, atunci când sunt în agonie, canceroşii încep să ceară iertare. Chiar înainte de ultimul lor vaiet, se scuză faţă de cei vii pentru greşelile pe care nu au timp să le explice.

— Iertaţi-mă, iertaţi-mă.

În delirul ei, lui Adèle îi e frică să nu vorbească. Nu are încredere în slăbiciunea ei. Se teme să nu i se confeseze celui care o îngrijeşte şi-şi foloseşte puţinul de energie care îi rămâne pentru a-şi înfunda faţa în perna udă de sudoare. Să tacă, mai ales.

Simone deschide uşa, cu ţigara în colţul buzelor. Poartă o rochie petrecută, pe care şi-a încheiat-o strâmb şi care lasă să i se întrevadă pieptul bronzat şi uscat. Are picioarele subţiri şi burtă. Dinţii îi sunt pătaţi de ruj, şi Adèle nu se poate împiedica să nu-şi treacă limba peste dinţi văzând-o. Se uită cu atenţie la broboanele de rimel ieftin agăţate de genele mamei ei, observă liniile de creion albastru pe pleoapele ridate.

— Richard, dragul meu, cât mă bucur să vă văd. Am fost aşa dezamăgită că n-aţi sărbătorit Crăciunul cu noi. Deşi ştiu că acasă la părinţii tăi lucrurile sunt foarte bine făcute. Noi nu ne putem ridica la aceeaşi înălţime, având în vedere mijloacele noastre modeste.

— Bună ziua, Simone. Suntem încântaţi să fim aici, ca întotdeauna, se entuziasmează Richard, intrând în apartament.

— Ce amabil eşti. Ridică-te, Kader, vezi bine că a venit Richard, îi strigă femeia soţului ei, cufundat într-un fotoliu de piele.

Adèle rămâne în pragul uşii. Îl duce pe Lucien, adormit, în braţe. Se uită la bancheta îmbrăcată în cinz albastru, care îi face pielea de găină. Salonul îi pare şi mai mic, şi mai urât decât înainte. În faţa canapelei, biblioteca neagră e umplută până la refuz cu bibelouri şi fotografii cu ea şi Richard şi cu mama ei când era tânără. Într-o farfurie mare, o colecţie de cutii de chibrituri adună praful. Flori artificiale sunt aranjate într-o vază cu motive chinezeşti.

— Simone, ţigara! o mustră Richard, mişcându-şi uşor degetul arătător.

Simone stinge ţigara şi se lipeşte de zid, ca s-o lase pe Adèle să treacă.

— Nu te sărut. Eşti cu ăsta mic în braţe, n-o să-l trezim acum.

— Da. Bună ziua, mămico.

Adèle traversează apartamentul minuscul şi intră în camera ei de copil. Stă cu ochii înfipţi în pământ. Îl dezbracă încet pe Lucien, care a deschis ochii şi care, ca niciodată, nu se zbate. Îl bagă în pat. Îi

spune mai multe poveşti decât de obicei. El doarme deja profund când ea deschide ultimul volum. Continuă să citească, încetişor, povestea unui iepuraş şi a unei vulpiţe. Copilul se mişcă în somn şi o împinge din pat.

Adèle traversează culoarul întunecat, care miroase a rufe mucegăite. Vine şi se aşază lângă Richard, la bucătărie. El stă la masa din placaj galben şi îi zâmbeşte soţiei sale cu un aer complice.

— Fiului tău îi ia mult timp să adoarmă, spune Simone. Îl răsfeţi prea mult pe micuţ. Eu n-am făcut niciodată genul ăsta de comédii cu tine.

Adèle fură ţigara pe care mama ei o ţine între degete.

— Ar fi trebuit să veniţi mai devreme. Aşa o să cinăm la ora zece. Din fericire, e Richard aici, să-mi ţină companie. Zâmbeşte şi împinge cu vârful limbii marginea unui incisiv îngălbenit.

— Am avut mare noroc că te-am găsit, micuţul meu Richard. Un adevărat miracol. Adèle a fost întotdeauna aşa de împiedicată, aşa de pudibondă. Niciodată nu scotea un cuvânt, niciodată nu zâmbea. Ne gândeam c-o să rămână fată bătrână. Eu o îndemnam să fie mai atrăgătoare, să stârnească şi ea poftele, nu? Dar ea era atât de încăpăţânată, atât de secretoasă. Imposibil să scoţi ceva de la ea. Şi erau mulţi care-i purtau sâmbetele, ah, asta e clar, avea succes, micuţa mea Adèle. Nu-i aşa că aveai succes? Vezi, nu răspunde. Face pe mândra. Eu îi spuneam: Adèle, trebuie să-ţi bagi minţile-n cap, dacă vrei să te comporţi ca o prinţesă, găseşte-ţi un prinţ, pentru că noi nu avem mijloacele să te întreţinem toată viaţa. Taică-tu e bolnav şi eu, eu care-am trudit toată viaţa, am şi eu dreptul să profit de anii mei frumoşi. Să nu fii proastă ca mine! îi spuneam. Nu te mărita cu primul venit, ca să verşi apoi lacrimi de sânge. Eram frumoasă, Richard, ştii? Ţi-am arătat deja fotografia asta? E o Renault galbenă. Prima din sat. Şi ai observat? Aveam pantofii asortaţi cu geanta, întotdeauna! Eram femeia cea mai elegantă din sat, poţi să şi întrebi, toată lumea îţi va spune asta. Serios, ce noroc

că şi-a găsit un bărbat ca tine. Zău aşa, am avut noroc în privinţa asta.

Tatăl se uită la televizor. Nu s-a ridicat de pe canapea de când au sosit ei. E absorbit de spectacolul de Revelion de la Lido. Pungi mari cu lichid îi îngreunează privirea, dar ochii lui verzi şi-au păstrat strălucirea şi o anumită atitudine dispreţuitoare. La vârsta lui, are încă un păr castaniu des. O coroană fină de păr grizonant îi luminează tâmplele. Fruntea lui, fruntea lui imensă, e la fel de netedă ca întotdeauna.

Adèle se apropie de el. Se aşază pe marginea canapelei, de-abia sprijinindu-se, şi-şi pune mâinile pe coapse.

— Eşti mulţumit de televizor? Richard l-a ales, ştii? E un model ultimul răcnet, îi explică Adèle cu o voce infinit de blândă.

— E foarte bun, fata mea. Mă răsfeţi prea mult. N-ar trebui să-ţi cheltuieşti banii în felul ăsta.

— Vrei să bei ceva? Şi-au turnat un aperitiv în bucătărie, fără noi.

Kader îşi apropie mâna de Adèle şi o bate uşor peste genunchi. Unghiile lui sunt strălucitoare şi netede, foarte albe la capătul degetelor lungi şi bronzate.

— Lasă-i, n-au nevoie de noi, murmură el, aplecându-se către ea. Îi zâmbeşte complice şi scoate o sticlă de whisky de sub masă. Toarnă în două pahare. E înnebunită să se dea în spectacol de cum soseşte soţul tău. Doar o cunoşti pe maică-ta. Îşi petrece viaţa organizând cine ca să-i impresioneze pe vecini. Dacă nu m-ar fi înnebunit atât, dacă n-ar fi stat întruna cu gura pe mine, aş fi trăit şi eu o viaţă adevărată. Aş fi făcut ca tine. Aş fi venit la Paris. Sunt sigur că mi-ar fi plăcut jurnalismul.

— Te auzim, Kader, ripostează Simone.

El îşi întoarce faţa către ecranul televizorului şi strânge între degete genunchiul firav al fiicei sale.

Simone nu are o masă veritabilă pentru sala de mese. Adèle o ajută să aşeze farfuriile pe două măsuţe joase, rotunde, alcătuite dintr-un platou de bronz şi picioare triunghiulare din lemn. Mănâncă în salon, Kader şi Adèle aşezaţi pe canapea, Richard şi Simone pe taburete din satin albastru. Lui Richard îi e greu să ascundă faptul că stă într-o poziţie inconfortabilă. Înălţimea lui de un metru şi nouăzeci de centimetri e un handicap şi el mănâncă anevoios, cu genunchii la bărbie.

— Mă duc să văd ce face Lucien, se scuză Adèle.

Intră în camera ei din copilărie. Lucien doarme, cu capul pe jumătate ieşit din pat. Împinge corpul copilului la perete şi se culcă lângă el. Aude muzica de la Lido şi închide ochii, ca s-o facă pe mama ei să tacă. Strânge pumnii. Nu mai aude decât muzica antrenantă de cabaret şi pleoapele ei se umplu de stele şi de strasuri. Dă uşor din braţe, se agaţă de umerii goi ai dansatoarelor. Dansează şi ea, languroasă, frumoasă şi ridicolă într-o costumaţie de animal de la circ. Nu-i mai e frică. Nu mai e decât un corp care se oferă întru bucuria turiştilor şi a pensionarilor.

Sărbătorile s-au terminat, se va întoarce la Paris, la singurătate, la Xavier. Va putea, în sfârşit, să sară peste mese, să tacă, să-l lase pe Lucien cu cine se va nimeri. Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu:

— La mulţi ani, Adèle!

Nimic nu se întâmplase aşa cum fusese prevăzut. Întâi de toate, nu găsiseră maşină. Adèle avea cincisprezece ani, Louis şaptesprezece, dar jurase că unul dintre prietenii lui, unul care rămăsese repetent de mai multe ori şi care îşi pierdea vremea prin faţa liceului în timpul orelor, putea să-i ducă la plajă cu maşina tatălui lui. Duminică dimineaţa, prietenul n-a dat niciun semn de viaţă.

— Cu-atât mai rău, o să luăm autobuzul.

Adèle n-a zis nimic. Nu i-a mărturisit că mama ei îi interzicea să meargă cu transportul în comun, mai ales în afara oraşului, mai ales împreună cu băieţi. Au aşteptat autobuzul mai mult de douăzeci de minute. Adèle îşi pusese nişte blugi prea strâmţi, un tricou negru şi un sutien al mamei ei. Se răsese pe picioare, noaptea, în mica sală de baie. Cumpărase o lamă de ras bărbătească de la băcănie şi o folosise ca o novice. Avea picioarele zgâriate de sus până jos. Spera că nu avea să se observe.

În autobuz, Louis s-a aşezat lângă ea. Şi-a pus braţul pe după umerii ei. A preferat să stea de vorbă cu ea, mai degrabă decât cu prietenii lui. Ea şi-a spus că o trata ca pe femeia lui, ca şi cum ar fi fost a lui, şi îi plăcea asta.

Călătoria a durat mai mult de o jumătate de oră şi, odată ajunşi la destinaţie, au trebuit să mai meargă puţin până să ajungă la casa prietenului lui Louis, faimoasa casă de pe plajă, ale cărei chei acesta i le dăduse. Şi tocmai ele, cheile, nu intrau în broască. Nu deschideau uşa. Degeaba a forţat Louis uşa, degeaba a încercat şi sus şi jos, la uşa din spate şi la cea din faţă, nimic nu ceda. Făcuseră tot drumul ăsta, Adèle îşi minţise părinţii, şi era acolo, o fată singură, împreună cu patru băieţi, cu iarbă şi alcool, iar cheia nu deschidea uşa de la intrare.

— O să intrăm prin garaj, a propus Fréderic, care cunoştea casa şi era sigur că puteau să intre pe acolo. Maşina nu e în garaj, a precizat el.

Fréderic a intrat primul prin ferestruica pe care era suficient s-o împingi ca să se deschidă, dar care se afla la doi metri înălţime. Louis i-a servit drept scară lui Adèle, care s-a căţărat pe el, după care, mândră, a sărit pe ambele picioare înăuntrul garajului plin de umezeală. Să vii până la malul mării ca să rămâi închis într-un garaj fără lumină, aşezată pe prosoape jilave, întinse pe pardoseala din beton. Dar aveau alcool, iarbă şi chiar şi o chitară. În stomacurile astea mici, în piepturile firave, tot materialul ăsta minunat era de ajuns ca să înlocuiască marea.

Adèle a băut ca să-şi facă curaj. Sosise clipa. Nu avea să dea înapoi. Erau prea puţine ocaziile, prea puţine locuri izolate, prea puţine case de pe plajă pentru ca Louis să renunţe. Şi-apoi, ea plusase. Îi povestise că se pricepea la lucrurile astea şi că nu-i era frică. Că mai fusese şi cu alţii, cu alţi băieţi. Întinsă pe pardoseala îngheţată, puţin ameţită, se întreba dacă el avea să-şi dea seama. Dacă genul ăsta de minciună ieşea la iveală sau dacă putea să creeze iluzia că aşa stăteau lucrurile.

Atmosfera se stricase. Se lăsase ca un fel de ceaţă. Un dor de copilărie îi pusese un nod în gât. O ultimă tresărire de inocenţă a fost cât pe-aci s-o facă să renunţe. După-amiaza trecea mai repede decât crezuse şi băieţii au găsit o scuză ca să părăsească garajul. Îi auzea mişunând pe-afară ca nişte şobolani. Louis a dezbrăcat-o, s-a întins pe spate şi a aşezat-o peste el.

Ea nu-şi imaginase asta. Stângăcia lui, gesturile laborioase, mişcările groteşti. Greutatea asta de a face ca sexul lui să intre în ea. El nu părea foarte fericit, doar furios, mecanic. Avea aerul că voia să ajungă undeva, dar ea nu ştia unde. A apucat-o de şolduri şi a început să facă mişcări de du-te-vino. Lui i se părea că ea era greoaie, stângace. I-a spus: Cred că am fumat prea mult. Apoi a

întins-o pe-o parte, şi aşa a fost şi mai rău. A culcat-o în patru labe şi, cu mâini nerăbdătoare, şi-a apucat sexul ca s-o penetreze. Ea nu ştia dacă trebuia să se mişte sau să-l lase pe el să facă ce voia, dacă să tacă sau să scoată mici ţipete.

S-au întors. În autobuz, Louis s-a aşezat lângă ea. A cuprins-o cu braţul pe după umeri. Deci asta înseamnă să fiu femeia lui? s-a întrebat Adèle. Se simţea şi murdară şi mândră, umilită şi victorioasă în acelaşi timp. S-a întors acasă pe nesimţite. Simone se uita la televizor, iar Adèle s-a repezit în baie.

— O baie la ora asta? Dar cine te crezi? Vreo prinţesă orientală? a urlat mama ei.

Adèle s-a întins în baia fierbinte şi şi-a băgat un deget în vagin, în speranţa că va putea găsi ceva înăuntru. O dovadă, un semn. Vaginul ei era gol. Îi părea rău că nu avuseseră un pat. Că nu fusese mai multă lumină în garajul ăla micuţ. Nici măcar nu ştia dacă sângerase.

Şase euro şi nouăzeci de centime. În fiecare zi, adună şase euro şi nouăzeci de centime, în monede, şi-şi cumpără un test de sarcină. A devenit o obsesie. În fiecare dimineaţă, imediat ce se trezeşte, se duce la baie, scormoneşte pe fundul trusei unde a ascuns cutia roz cu alb şi face pipi peste beţigaş. Aşteaptă cinci minute. Cinci minute de angoasă autentică şi totuşi iraţională. Testul iese negativ. Se simte uşurată pentru câteva ore, dar seara, după ce verifică dacă nu i-a venit încă ciclul, se duce iar la farmacie şi cumpără un nou test. Lucrul ăsta e cel de care se teme poate cel mai mult. Să rămână însărcinată cu un alt bărbat. Să nu-i poată da explicaţii lui Richard sau, şi mai rău, să trebuiască să facă dragoste cu soţul ei şi să pretindă că e copilul lui. Şi-apoi îi vine ciclul, în zgomot de ouă sparte. Pântecul ei devine greu şi dur şi ea a ajuns să iubească spasmele care o ţin toată seara în pat, cu genunchii strânşi la piept.

Altădată, îşi făcea testul HIV în fiecare săptămână. Când se apropia momentul aflării rezultatului, era împietrită de spaimă. Dimineaţa, când se trezea, fuma nişte iarbă, nu mânca nimic şi se târa în cele din urmă, nepieptănată şi cu un palton peste pijama, pe culoarele spitalului Salpêtrière, ca să-şi ia hârtia galbenă, pe care scria: „Negativ”.

Lui Adèle îi e frică de moarte. O frică profundă, care o strânge de gât şi o împiedică să raţioneze. Începe atunci să-şi pipăie pântecul, sânii, ceafa şi găseşte ganglioni de care e sigură că-i prevestesc un cancer fulgerător şi extrem de dureros. Îşi jură că se va lăsa de fumat. Rezistă timp de o oră, o după-amiază, o zi. Aruncă toate ţigările, cumpără pachete de gumă de mestecat. Aleargă ore în şir în jurul rotondei din Parcul Monceau. Apoi îşi spune că nu merită să trăieşti cu o astfel de dorinţă, o dorinţă atât de evidentă, atât de esenţială. Că trebuie să fii nebun sau complet idiot ca să-ţi impui o asemenea lipsă, să te laşi să suferi, sperând că asta va dura cât mai

mult posibil. Deschide toate sertarele, întoarce pe dos buzunarele paltoanelor. Scutură genţile şi, când nu are norocul să găsească un pachet uitat, adună de pe balconul îngust un muc de ţigară cu filtrul negru, îi taie capătul şi trage din el cu poftă.

***

Obsesiile o devorează. Nu se poate lupta cu ele. Pentru că e plină de minciuni, viaţa ei necesită o organizare epuizantă, care îi ocupă toată mintea. Care o roade. Trebuie să organizeze o falsă călătorie, să inventeze un pretext, să închirieze o cameră de hotel. Să găsească hotelul potrivit. Să-l sune pe recepţioner de zece ori ca să-i confirme că: „Da, sigur că există o cadă de baie. Nu, camera nu e zgomotoasă, nu vă faceţi griji". Să mintă, dar să nu se justifice prea mult. Justificările hrănesc bănuielile.

Să-şi aleagă o ţinută pentru o întâlnire, să se gândească la asta fără să se oprească din ce face, să deschidă dulapul de haine în timpul mesei şi să-i răspundă lui Richard, care o întreabă:

— Dar ce faci?

— O, scuză-mă, e o rochie pe care nu mai ştiu unde-am pus-o.

Să-şi facă socotelile, de douăzeci de ori. Să scoată bani de la bancomat, să nu lase nicio urmă. Să rămână fără bani pe card, după ce şi-a cumpărat lenjerie scumpă, a plătit cursele cu taxiul şi cocteilurile exorbitante din barurile hotelurilor.

Să fie frumoasă, să fie pregătită. Să se înşele, inevitabil, în alegerea priorităţilor.

Să rateze o programare la pediatru, pentru un sărut care durează prea mult. Să-i fie prea ruşine să se mai întoarcă la acel pediatru, deşi e unul capabil. Să-i fie prea lene să mai găsească altul. Să-şi spună că, având un tată doctor, Lucien n-are aşa mare nevoie de un pediatru.

Şi-a cumpărat telefonul cu clapetă, pe care nu-l scoate niciodată din geantă şi despre care Richard nu ştie nimic. Şi-a făcut rost de un al doilea laptop, pe care-l ascunde sub pat, pe partea ei, lângă fereastră. Nu păstrează nicio urmă, nicio factură, nicio dovadă. Nu are încredere în bărbaţii însuraţi, în sentimentali, isterici, burlacii convinşi, tinerii romantici, amanţii găsiţi pe internet, prietenii prietenilor.

La ora 16, Richard îi dă telefon. Se scuză că e de gardă. E a doua noapte la rând şi ar fi trebuit s-o prevină. Dar a fost obligat să accepte, îi datora un serviciu unui coleg.

— Xavier? Îţi aminteşti de el?

— Ah, da. Tipul de la cină. Nu pot să vorbesc mult, îl aştept pe cel mic în faţa şcolii. Atunci o să mă duc sigur la film. În orice caz, o rugasem deja pe Maria să stea cu Lucien.

— Da, foarte bine. Du-te la film, să-mi povesteşti cum a fost.

Din fericire, nu-i cere niciodată să-i povestească despre cum a fost.

În seara asta, Adèle se întâlneşte cu Xavier. În ziua în care s-au întors la Paris, ea s-a închis în baie, ca să-i trimită un mesaj. „M-am întors." Au hotărât să se întâlnească în seara asta. Adèle şi-a cumpărat o rochie albă, foarte severă, şi o pereche de ciorapi cu buline negre. O să-şi pună pantofi fără toc. Xavier e mic de înălţime.

În faţa şcolii, Adèle se uită la mamele care râd împreună. Îşi ţin copiii de umeri, le promit să se oprească la brutărie, şi-apoi la căluşei. Lucien iese târându-şi haina pe jos.

— Îmbracă-te, Lucien. E frig, vino să te închei la haină. Adèle se lasă pe vine în faţa fiului ei, care o împinge şi o dezechilibrează.

— Nu vreau haina!

— Lucien, n-am chef să mă lupt cu tine. Nu acum, nu în stradă. Pune-ţi haina pe tine!

Îşi strecoară mâna sub puloverul fiului ei şi-l ciupeşte violent de spate. Simte pielea moale cedând sub degetele ei.

— Îţi pui haina pe tine, Lucien. Nu stăm la discuţii!

Urcând pe stradă către casă, cu mâna micuţului în mâna ei, se simte vinovată. Simte un gol în stomac. Îl trage pe copil de braţ,

pentru că el se opreşte în faţa fiecărei maşini, făcând comentarii despre forma şi culoarea lor. Ea repetă:

— Grăbeşte-te, apoi trage după ea corpul copilului, care se împotriveşte şi refuză să înainteze. Toată lumea se uită la ea.

Ar vrea să ştie să nu se grăbească. Să fie răbdătoare, să profite de fiecare moment petrecut cu fiul ei. Dar astăzi nu-şi doreşte decât un lucru, să-l expedieze cât mai repede. N-o să dureze mult, peste două ore va fi liberă, el va fi făcut baie, va fi mâncat, se vor fi luptat, ea va fi ţipat. Maria va veni şi Lucien va începe să plângă.

Iese din apartament. Se opreşte în faţa unui cinematograf, ia un bilet şi-l bagă în buzunarul de la haină. Opreşte un taxi.

Adèle stă în întuneric, într-o clădire din Rue Cardinal-Lemoine. S-a aşezat pe o treaptă dintre primul şi al doilea etaj. Nu s-a întâlnit cu nimeni. Aşteaptă.

El n-ar trebui să întârzie.

Îi e frică. Ar putea să intre cineva, cineva pe care nu-l cunoaşte şi care ar putea să-i vrea răul. Se forţează să nu se uite la ceas. Nu-şi scoate telefonul din buzunar. Oricum, nimic nu trece suficient de repede. Se lasă pe spate, îşi aşază geanta sub cap şi-şi ridică fusta bej, care-i ajunge până la genunchi. E o fustă subţire, prea subţire pentru anotimpul ăsta. Dar se ridică atunci când te răsuceşti, ca o adevărată fustă de fetiţe. Adèle se mângâie pe coapsă cu vârful unghiilor. Urcă încet pe picior, îşi dă chilotul la o parte şi-şi aşază mâna peste sex. Ferm. Simte cum i se umflă labiile, cum îi pulsează sângele sub carnea degetelor. Îşi strânge sexul în pumn, pe care-l închide violent. Se zgârie de la anus până la clitoris. Îşi întoarce faţa către zid, îşi îndoaie genunchii şi-şi umezeşte degetele. Odată, un bărbat a scuipat peste sexul ei. I-a plăcut asta.

Degetul arătător şi degetul mijlociu. Doar de-atât e nevoie. O mişcare vie, caldă, ca un dans. O mângâiere ritmică, întru totul naturală şi infinit de degradantă. Nu reuşeşte. Se opreşte, apoi reia. Dă din cap aşa, ca un cal care încearcă să alunge muştele ce-i zgândără nările. Trebuie să fii un animal ca să reuşeşti astfel de lucruri. Poate că dacă ţipă, dacă începe să geamă, va simţi mai repede cum soseşte spasmul, eliberarea, durerea, furia. Murmură încetişor. Nu pe gură, ci din pântec ar trebui să geamă. Nu, trebuie să fii o fiară ca să te abandonezi astfel. Trebuie să nu ai nici pic de demnitate, se gândeşte Adèle în momentul în care uşa imobilului se deschide. Cineva a chemat liftul. Ea rămâne nemişcată. Ce păcat că el nu a urcat pe scări.

Xavier iese din lift, scoate un mănunchi de chei din buzunar. În momentul în care deschide uşa, Adèle, care şi-a scos pantofii, îşi aşază mâinile pe talia lui. El tresare şi scoate un ţipăt.

— Tu eşti? M-ai speriat. Ai ales un gest cam ciudat ca intrare în subiect, nu crezi?

Ea ridică din umeri şi intră în garsonieră.

Xavier vorbeşte neîntrerupt. Adèle speră că nu va mai aştepta mult înainte să desfacă sticla de vin pe care o ţine în mână de mai bine de un sfert de oră. Se ridică şi îi întinde tirbuşonul.

Acesta e momentul ei preferat.

Cel de dinaintea primului sărut, de dinaintea goliciunii, a mângâierilor intime. Momentul acela imponderabil în care totul e încă posibil şi în care ea e stăpâna magiei. Ia o gură de vin şi o înghite cu poftă. O picătură i se prelinge pe buză, de-a lungul bărbiei, şi se sparge pe gulerul rochiei ei albe, înainte ca ea s-o poată opri. E un detaliu al poveştii şi ea e cea care l-a scris. Xavier e febril, timid. Nu e nerăbdător, îi e recunoscătoare că s-a aşezat departe de ea, pe scaunul ăsta inconfortabil. Adèle s-a aşezat pe canapea, cu picioarele strânse sub ea. Se uită fix la Xavier, cu privirea ei verde mlăştinoasă, vâscoasă şi de nepătruns.

El îşi apropie gura şi o undă electrică străbate pântecul lui Adèle. Descărcarea ajunge la sexul ei, îl face să explodeze, cărnos şi suculent, ca un fruct pe care-l decojeşti. Gura bărbatului are gust de vin şi de trabucuri. Un gust de pădure şi de peisaje rurale din Rusia. Îl vrea, şi o astfel de dorinţă e aproape un miracol. Îl vrea pe el, cu soţia lui şi cu povestea şi minciunile astea, cu mesajele care vor veni şi cu secretele şi lacrimile, chiar şi cu adioul de rigoare, inevitabil. El îi scoate rochia, lăsând-o să alunece în jos. Mâinile lui de chirurg, lungi şi osoase, de-abia îi ating pielea. Are gesturi sigure, agile, delicioase. Părea detaşat şi dintr-odată a devenit furios, incontrolabil. Cu siguranţă are simţ dramatic, se bucură Adèle. E

atât de aproape de ea acum, încât o apucă ameţeala. Răsuflarea lui o împiedică să gândească. E moale, goală pe dinăuntru, la discreţia lui.

O conduce până în staţia de taxi, îşi striveşte buzele de gâtul ei. Adèle se repede în maşină, cu carnea încă mustind de dragoste, cu părul încâlcit. Saturată de mirosuri, de mângâieri şi de salivă, pielea ei a căpătat o nuanţă nouă. Fiecare por o denunţă. Privirea îi e umedă. Seamănă cu o pisică, nonşalantă şi maliţioasă. Îşi contractă sexul şi un frison o străbate toată, ca şi cum plăcerea nu s-ar fi consumat pe de-a-ntregul şi corpul ei ar tăinui plăceri care sunt încă atât de vii, încât ea ar putea să le invoce oricând şi să aibă un orgasm.

Parisul e portocaliu şi pustiu. Vântul glacial a măturat podurile, a golit oraşul de trecători, a redat trotuarele lor înşile. Învăluită într-o mantie groasă de ceaţă, oraşul îi oferă lui Adèle cadrul pentru reveria ideală. Se simte aproape ca o intrusă în peisajul ăsta, se uită pe geam, aşa cum tragi cu ochiul pe gaura cheii. Oraşul i se pare infinit, se simte ca o necunoscută. Nu-i vine să creadă că e legată de cineva. Că cineva o aşteaptă acasă. Că cineva poate să se bazeze pe ea.

Se întoarce acasă, o plăteşte pe Maria, care se simte obligată să-i spună, ca de fiecare dată: Micuţul a cerut-o pe mama lui în seara asta. I-a luat ceva să adoarmă. Adèle se dezbracă, îşi înfundă nasul în hainele ei murdare, pe care le face pungă şi le ascunde într-un dulap. Mâine o să caute în ele mirosul lui Xavier.

S-a băgat deja în pat, când sună telefonul.

— Doamna Robinson? Sunteţi soţia doctorului Richard Robinson? Doamnă, mă scuzaţi că vă sun la ora asta, uitaţi ce este, întâi şi-ntâi vă rog să nu intraţi în panică, soţul dumneavoastră a avut un accident de scuter acum o oră, pe bulevardul Henri IV. E conştient, viaţa nu îi e în pericol, dar a suferit traumatisme serioase la nivelul picioarelor. A fost adus aici, la Salpêtrière, chiar acum i se fac investigaţii. Pentru moment, nu pot să vă spun mai multe, dar,

bineînţeles, puteţi să veniţi să-l vedeţi oricând doriţi. I-ar face foarte bine sprijinul dumneavoastră.

Lui Adèle îi e somn. Nu prea înţelege. Nu-şi dă seama de gravitatea situaţiei. Ar putea să doarmă puţin şi să spună că nu a auzit telefonul. Dar e prea târziu. Noaptea e compromisă. Intră în camera lui Lucien.

— Iubire, dragălaşule, trebuie să plecăm cu maşina. Îl înfăşoară într-o pătură şi-l ia în braţe. El nu se trezeşte când ea urcă în taxi. Pe drum, o sună pe Lauren şi dă de zece ori peste vocea politicoasă a mesageriei vocale. Agasată, din ce în ce mai frenetică, o sună iar şi iar.

În faţa clădirii în care locuieşte Lauren, îi cere taximetristului să aştepte.

— Îl las pe cel mic şi cobor imediat.

Şoferul îi cere, cu un puternic accent chinezesc, să-i lase o garanţie.

— Duceţi-vă dracului, îi răspunde Adèle, aruncându-i o bancnotă de douăzeci de euro.

Intră în clădire, cu Lucien adormit pe umăr, şi sună la uşa lui Lauren.

— De ce n-ai răspuns? O faci pe supărata?

— Nu, răspunde Lauren, cu vocea încleiată şi chipul şifonat. Poartă un kimono prea mic pentru ea, care de-abia dacă-i acoperă fesele. Dormeam, atâta tot. Ce s-a întâmplat?

— Credeam că te-ai supărat. Din cauza celor petrecute ultima dată când ne-am văzut. Am crezut că nu mă mai iubeşti, că te-ai săturat de mine, că te îndepărtezi...

— Ce tot vorbeşti acolo? Adèle, ce se întâmplă?

— Richard a avut un accident cu scuterul.

— Of, la naiba.

— Nu pare să fie chiar aşa de grav. Trebuie operat la picior, dar e bine. Trebuie să mă duc la spital şi nu pot să-l iau pe Lucien cu mine. N-am pe cine să rog să mă ajute.

— Da, desigur, lasă-l cu mine. Lauren întinde braţele, Adèle se apleacă spre ea şi lasă să alunece uşor corpul băieţelului la pieptul lui Lauren, care-l ia în braţe, înfăşurat în pătură. Ţine-mă la curent. Şi nu-ţi face griji pentru el.

— Ţi-am zis, nu cred că e ceva grav.

— Vorbeam de fiul tău, şopteşte Lauren, închizând uşa.

Adèle cheamă un taxi. Dispecera o anunţă că trebuie să aştepte zece minute. Stă pe hol, în întuneric, în spatele uşii înalte, cu geam de sus până jos. La adăpost. Îi e prea frică să aştepte în stradă la ora asta, ar risca să fie atacată, violată. Vede sosind taxiul, care trece de clădire şi opreşte două sute de metri mai sus, la colţul străzii. Ce idiot! Adèle deschide uşa şi aleargă înspre maşină.

Se aşază în sala de aşteptare, de la etajul al şaselea.

— Medicul internist va veni să stea de vorbă cu dumneavoastră imediat ce termină. Adèle zâmbeşte timid. Răsfoieşte o revistă, îşi răsuceşte picioarele unul în jurul celuilalt, până când simte furnicături în gambe. Se află acolo de o oră, privind cum trec tărgile, ascultându-i pe internişti tineri, care glumesc cu infirmierele. A sunat-o pe Odile, care a decis să ia primul tren mâine-dimineaţă şi să vină să-şi vadă fiul.

— O să fie greu pentru tine, micuţa mea Adèle. O să-l iau pe Lucien cu mine, o să fii mai liniştită astfel, să poţi avea grijă de Richard.

Adèle nu suferă, nu e supărată. Şi totuşi, accidentul ăsta e puţin din vina ei. Dacă Xavier nu şi-ar fi schimbat garda cu Richard, dacă ea nu i-ar fi dat ideea asta ridicolă, dacă ei n-ar fi simţit pofta asta să se vadă, soţul ei ar fi fost acum acasă, bine mersi. La ora asta, ea ar fi dormit liniştită alături de el, fără a fi nevoită să treacă prin toate complicaţiile cărora accidentul ăsta nu va întârzia să le dea naştere.

Dar poate că accidentul ăsta a venit ca o mană cerească. Poate a venit ca un semn, ca o eliberare. Timp de câteva zile, cel puţin, va avea casa doar pentru ea. Lucien o să stea cu bunica lui. Nimeni nu va putea să-i supravegheze plecările şi întoarcerile. Merge până într-acolo încât se gândeşte că lucrurile ar fi putut să se petreacă şi mai bine.

Richard ar fi putut să moară.

Ea ar fi rămas văduvă.

Unei văduve i se iartă multe lucruri. Suferinţa e o scuză extraordinară. Ar putea, pentru tot restul vieţii ei, să-şi înmulţească greşelile şi cuceririle, şi s-ar spune despre ea: Moartea soţului ei a distrus-o. Nu reuşeşte să-şi revină. Nu, scenariul ăsta nu se potriveşte. În sala asta de aşteptare, unde i s-a cerut să completeze

hârtii şi chestionare, e forţată să recunoască faptul că Richard îi este absolut necesar. N-ar putea să trăiască fără el. Ar fi complet vulnerabilă, obligată să înfrunte viaţa, cea adevărată, îngrozitoare, concretă. Ar trebui să reînveţe tot, să facă tot şi, din start, să piardă, cu toată hârţogăria administrativă, timpul pe care-l consacră dragostei.

Nu, Richard nu trebuie să moară niciodată. Nu înaintea ei.

***

— Doamna Robinson? Sunt doctorul Kovac.

Adèle se ridică stângace, îi e greu să stea în picioare, atât e de amorţită.

— Cu mine aţi vorbit la telefon mai devreme. Tocmai am primit radiografia, şi leziunile soţului dumneavoastră sunt grave. Din fericire, la piciorul drept nu are decât răni superficiale. Dar piciorul stâng a suferit fracturi multiple, o zdrobire a platoului tibial şi o ruptură de ligamente.

— Bun. Ce înseamnă asta, mai concret?

— Concret, ar trebui să intre în operaţie în orele următoare. Apoi i se va pune piciorul în ghips, după care va trebui să luaţi în calcul o perioadă de recuperare destul de lungă.

— Va rămâne mult timp în spital?

— O săptămână, zece zile poate. Nu vă îngrijoraţi, soţul dumneavoastră se va întoarce acasă. Îl pregătim acum pentru operaţie. O să-i spun unui infirmier să vă sune imediat după ce îl duc înapoi în rezerva lui.

— Aştept aici.

După o oră, îşi schimbă locul. Nu-i place să stea aşezată în faţa lifturilor ăstora care se deschid înspre toate nenorocirile lumii. Găseşte un scaun gol în capătul holului, aproape de camera unde se

odihnesc infirmierele. Le priveşte aranjând dosarele, pregătind tratamentele, trecând dintr-o rezervă în alta. Aude frecarea netedă a saboţilor lor de linoleumul de pe jos. Le ascultă conversaţiile. O asistentă scapă pe jos un pahar dintr-un cărucior pe care-l împinge cu prea multă forţă. În rezerva 6095, o pacientă se încăpăţânează să refuze tratamentele. Adèle nu o vede, dar ghiceşte că e bătrână şi că infirmiera care i se adresează e obişnuită cu capriciile ei. Apoi vocile amuţesc. Holul e scufundat în întuneric. Boala cedează locul somnului.

Acum trei ore, mâna lui Xavier îi atingea sexul.

Adèle se ridică în picioare. O doare rău ceafa. Caută toaleta, se rătăceşte pe holurile pustii, se întoarce, merge în cerc. În cele din urmă, împinge o uşă de placaj şi intră în toaleta învechită. Uşa nu se încuie. Nu curge apă caldă, iar ea îşi stropeşte faţa şi părul cu apă rece, dârdâind. Îşi clăteşte gura, ca să poată înfrunta ziua care vine. Pe hol, îşi aude numele. Da, aşa au zis, Robinson. O caută. Nu, i se adresează soţului ei. Lui Richard, care e întins pe brancarda asta. Iată-l, în faţa rezervei cu numărul 6090, Richard, palid şi transpirat, firav în halatul lui albastru. Îşi ţine ochii deschişi, dar lui Adèle îi vine greu să creadă că e treaz. Are privirea goală. Numai mâinile lui, care se agaţă de cearceaf ca să-l ridice, mâinile lui, care-i apără pudoarea, doar mâinile lui dovedesc că e conştient.

Infirmiera împinge brancarda în rezervă. Închide uşa în faţa lui Adèle, care aşteaptă să i se dea voie să intre. Nu ştie ce ar putea face cu braţele. Caută ceva de spus, o frază reconfortantă, un cuvânt liniştitor.

— Puteţi intra.

Adèle se aşază pe partea dreaptă a patului. Richard de-abia îşi întoarce faţa către ea. Deschide gura, şi firişoare de salivă compactă îi rămân lipite de buze. Miroase urât. Un iz de transpiraţie şi de

frică. Ea îşi lasă capul pe pernă şi adorm amândoi în acelaşi timp. Cu frunţile lipite una de alta.

Pleacă de lângă Richard la ora unsprezece.

— Trebuie să mă duc să-l iau pe Lucien. Săraca Lauren mă aşteaptă.

În lift, se întâlneşte cu chirurgul care l-a operat pe soţul ei. Poartă blugi şi o geacă de piele. E tânăr. De-abia şi-a terminat rezidenţiatul, sau poate că e încă rezident. Şi-l imaginează deschizând corpurile, mişcând oasele, tăind cu fierăstrăul, punând oasele la loc, dizlocându-le. Îi observă mâinile, degetele lui lungi, care şi-au petrecut noaptea în sânge şi flegmă.

Îşi lasă privirea în jos. Se preface că nu-l recunoaşte. În stradă, nu se poate abţine să nu-l urmărească. El merge repede, ea iuţeşte pasul. Îl observă de pe trotuarul opus. El scoate o ţigară din geacă, ea traversează şi se postează în faţa lui.

— Aveţi un foc?

— A, da, staţi aşa, tresare el, pipăindu-şi buzunarele hainei. Sunteţi soţia doctorului Robinson. Nu trebuie să vă faceţi griji. Are o fractură urâtă, dar e tânăr, se va reface repede.

— Da, da, mi-aţi spus asta mai devreme, când aţi trecut să-l vedeţi în rezervă. Nu-mi fac griji.

El scapără amnarul brichetei. Flacăra se stinge. O protejează cu mâna dreaptă, dar ea e din nou stinsă de o pală de vânt. Adèle îi smulge bricheta.

— Vă duceţi acasă acum?

— Ăăă, da.

— Sunteţi aşteptat?

— Da. Mă rog, de ce? Pot să vă ajut cu ceva?

— Vreţi să bem ceva?

Doctorul o fixează cu privirea şi izbucneşte într-un râs zgomotos, vesel, copilăresc. Chipul lui Adèle se destinde. Zâmbeşte, e

frumoasă. Tipului ăstuia îi place viaţa. Are nişte dinţi de vrăjitor alb şi o privire voluptoasă.

— De ce nu? Dacă vreţi dumneavoastră...

Adèle îl vizitează pe Richard în fiecare zi. Înainte de a intra în cameră, bagă capul prin deschizătura uşii. Dacă soţul ei e treaz, îi dăruieşte un zâmbet jenat şi înţelegător. Îi aduce reviste, bomboane de ciocolată, o baghetă caldă sau fructe de sezon. Dar nimic nu pare să-i facă plăcere. Lasă bagheta să se întărească. Un miros de banane putrezite pluteşte prin cameră.

El n-are chef de nimic. Nici măcar să stea de vorbă cu ea, care, aşezată pe un taburet albastru inconfortabil, de-a dreapta patului, se căzneşte să facă puţină conversaţie cu el. Răsfoieşte revistele, comentează bârfele, dar Richard de-abia dacă-i răspunde. Ea sfârşeşte prin a tăcea. Se uită pe geam, spitalul mare ca un uriaş, metroul la suprafaţă şi gara Austerlitz.

Richard nu s-a mai bărbierit de o săptămână şi barba lui neagră şi neregulată îi înăspreşte trăsăturile. A slăbit mult. Cu piciorul în ghips, se uită fix la peretele din faţa lui, copleşit de perspectiva săptămânilor care-l aşteaptă.

De fiecare dată, ea se convinge că-şi va petrece după-amiaza cu el, distrăgându-i atenţia, aşteptând vizita doctorului pentru a-i pune întrebări. Dar nu vine nimeni. Timpul trece atât de lent, încât ei doi au sentimentul că au fost uitaţi, ca şi cum nimeni nu se preocupă de ei, ca şi cum rezerva asta de spital n-ar exista nicăieri şi după-amiaza s-ar întinde, fără sfârşit. După o jumătate de oră, ea începe invariabil să se plictisească. Pleacă de lângă el şi nu se poate împiedica să nu se simtă uşurată.

Urăşte spitalul ăsta. Holurile astea pe care ologi, încorsetaţi, imobilizaţi, jupuiţi încearcă să meargă. Sălile astea de aşteptare, unde pacienţi ignoranţi aşteaptă să li se citească din Sfânta Scriptură. Noaptea, în somn, ea aude ţipetele vecinei de pat a lui Richard, o octogenară senilă care şi-a rupt femurul şi care urlă: Lăsaţi-mă, vă implor, plecaţi.

Într-o după-amiază, tocmai se pregăteşte să plece, când o infirmieră dolofană şi vorbăreaţă intră în cameră.

— Ah, foarte bine, a venit soţia dumneavoastră să vă vadă. Va putea să vă ajute cu toaleta. O mână în plus e de folos. Richard şi Adèle se privesc, îngrozitor de stânjeniţi de situaţie. Adèle îşi suflecă mânecile puloverului şi ia mănuşa pe care i-o întinde infirmiera.

— Eu îl ţin şi dumneavoastră îl frecaţi pe spate. Uitaţi, aşa.

Adèle trece încet mănuşa peste spatele lui Richard, peste subţioara lui păroasă, peste umeri. Coboară până la fese. Pune în asta tot devotamentul şi toată blândeţea de care e în stare. Richard lasă capul în jos, şi ea ştie că plânge.

— O să termin eu singură, dacă nu vă deranjează, îi spune ea infirmierei care dă să-i răspundă, dar apoi se răzgândeşte, văzând că Richard sughiţă încetişor. Adèle se aşază pe pat. Îi ţine braţul lui Richard cu mâna, îi freacă pielea, zăboveşte asupra degetelor lui lungi. Nu ştie ce să spună. N-a fost niciodată nevoită să-şi îngrijească soţul, iar rolul ăsta o zăpăceşte şi o îndurerează. Frânt sau în putere, corpul lui Richard nu înseamnă nimic pentru ea. Nu-i provoacă nicio emoţie.

Din fericire, Xavier o aşteaptă.

— Îmi dau seama că eşti foarte bulversată, şopteşte Richard dintr-odată. Îmi pare rău că sunt atât de închis, atât de dur cu tine. Ştiu că situaţia asta e foarte grea şi pentru tine şi mă învinovăţesc. Mi-am văzut moartea cu ochii, Adèle. Îmi era atât de somn, nu reuşeam să-mi ţin ochii deschişi, şi-apoi am pierdut controlul asupra scuterului. S-a întâmplat foarte încet, am văzut totul, maşina care venea din faţă, stâlpul de iluminat din dreapta mea. Am alunecat metri în şir, mi s-a părut interminabil. M-am gândit că s-a terminat totul, că aveam să crăp acolo, din cauza unei gărzi în plus. Asta m-a făcut să deschid ochii. În dimineaţa aceea, i-am scris un e-mail şefului secţiei, prin care mi-am dat demisia. Plec din spital, nu

mai pot. Am făcut o ofertă pentru casă şi sper să pot să mă asociez la clinica din Lisieux. Trebuie să-ţi dai preavizul, la ziar. Nu aştepta până în ultimul moment, ar fi păcat să te desparţi de ei în termeni mai puţin amiabili. O s-o luăm de la capăt, draga mea. Accidentul ăsta nu va avea doar consecinţe negative, până la urmă.

Se uită la ea cu ochii înroşiţi, zâmbeşte, şi Adèle îl vede în el pe bătrânul alături de care îşi va petrece tot restul vieţii. Chipul lui grav, tenul gălbui, buzele uscate, iată viitorul ei.

— O să chem infirmiera, va termina ea singură. Important e ca tu să te simţi bine. Nu te gândi la toate astea, odihneşte-te. O să mai vorbim şi mâine. Stoarce buretele cu furie, îl aşază pe noptieră şi iese făcându-i semn cu mâna.

Lucrul ăsta o trezeşte brutal. De-abia are timp să-şi dea seama că e goală, că îi e frig şi că a adormit, cu nasul într-o scrumieră plină. Lucrul ăsta îi zguduie pieptul, îi răscoleşte vintrele. Încearcă să închidă ochii, se răsuceşte, imploră somnul s-o înghită, s-o scoată din pasa asta proastă. Cu ochii închişi, se înfundă în patul care se clatină ca în tangaj. Limba ei se contractă atât de tare, încât îi vine să urle de durere. Fulgere verzui îi străbat craniul. Pulsul i se accelerează. Greaţa îi spintecă măruntaiele. Gâtul îi tremură şi pântecul i se scobeşte. Ca un mare vid care se creează înainte de momentul expulzării. Încearcă să-şi ridice picioarele, ca să-şi irige mai bine creierul. Nu are forţa necesară. De-abia dacă are timp să meargă în patru labe până la baie. Îşi înfundă capul în vasul de toaletă şi vomită un lichid acid, de culoare gri. Spasme violente o scutură toată, vomită pe gură, pe nas, simte că-şi dă duhul. Tocmai când crede că s-a liniştit, reîncepe. Îşi însoţeşte vomatul de un gest exagerat, se zvârcoleşte ca o panglică şi cade la loc, epuizată. Nu se mai mişcă. Întinsă pe gresie, îşi regăseşte ritmul lent al respiraţiei. Ceafa îi e scăldată de sudoare, începe să i se facă frig, şi asta îi face bine. Îşi strânge genunchii la piept. Plânge încetişor. Lacrimile îi schimonosesc chipul gălbui, îi ciobesc pielea uscată de machiaj. Îşi clatină înainte şi înapoi acest corp care o abandonează, care o dezgustă. Îşi trece limba peste buze şi simte o bucăţică de mâncare lipită de cerul gurii.

Nu ştie cât timp a trecut. Nu ştie dacă a adormit. Se târăşte pe gresie, ca să ajungă la duş. Se ridică uşurel, puţin câte puţin. Îi e frică să nu leşine, să nu-şi spargă capul lovindu-se de cadă, să nu vomite iar. Chircită, pe vine. De-abia dacă reuşeşte să stea în picioare. Ar vrea să-şi înfigă unghiile în pereţi, inspiră şi încearcă să meargă drept. Nasul îi e înfundat, plin de cruste. O doare. Sub duş,

observă sângele care-i curge de-a lungul coapselor. Nu îndrăzneşte să-şi privească sexul, dar simte foarte clar că s-a transformat în carne vie, sfâşiat şi tumefiat asemenea unui chip bătut până la sânge.

Nu-şi aminteşte mare lucru. Corpul ei e singurul indiciu. Nu voia să-şi petreacă seara singură, de asta îşi aminteşte. Lucrul ăsta o îngrozise, să vadă cum trec orele şi să nu ştie încă ce urmează să facă în noaptea care vine, singură, în apartamentul ei. Mehdi i-a răspuns după o oră la e-mailul pe care i-l trimisese. A sosit la ora nouă şi, aşa cum stabiliseră, a adus un prieten şi cinci grame de cocaină. Adèle se făcuse frumoasă. Ce dacă plăteşte, nu trebuie să fie nicidecum şleampătă. S-au aşezat în salon. Mehdi i-a plăcut imediat. Părul tuns periuţă, o faţă de şmecheraş, gingii întunecate şi dinţi carnasieri. Purta o brăţară cu plăcuţă şi-şi rodea unghiile. Era delicios de vulgar. Amicul lui era blond şi discret. Un băiat tânăr şi slab, pe nume Antoine, căruia i-a trebuit o oră ca să-şi scoată haina.

Păreau puţin surprinşi de apartament, de decorul modern şi rafinat. Aşezaţi pe canapea, arătau ca doi băieţei puţin stânjeniţi că beau ceai cu o persoană adultă. Adèle a destupat o sticlă de şampanie şi Mehdi, care a tutuit-o imediat, a întrebat-o:

— Şi tu cu ce te ocupi?

— Sunt jurnalistă.

— Jurnalistă? La naiba', ies ceva bani din asta!

A scos punguţa din buzunar, a fluturat-o prin faţa ochilor lui Adèle.

— Ah, da, stai aşa.

Ea s-a întors şi a scos din bibliotecă un DVD cu un film de desene animate, dintre cele ale lui Lucien. Mehdi s-a amuzat şi a întins şase linii de praf pe DVD.

— Ai onoarea. E marfa bună, nu înceta să repete Mehdi, şi avea dreptate.

Adèle aproape că nu-şi mai simţea dinţii. Simţea furnicături în nări şi o poftă veselă şi compulsivă de a bea. A apucat sticla de şampanie, şi-a lăsat capul pe spate şi, când lichidul a început să-i curgă pe obraji, pe gât, îmbibându-i hainele, şi-a spus că ăsta era semnalul. Antoine s-a ghemuit lângă ea. A început să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Ştiau exact ceea ce fac, ca într-un balet cu o coregrafie perfectă. Mehdi i-a lins sânii şi i-a băgat mâna între coapse, în timp ce Antoine o ţinea de păr.

Adèle se lasă să alunece pe perete. Se ghemuieşte sub jetul de apă fierbinte. Îi vine să facă pipi, dar partea de jos a pântecului ei e tare, ca şi cum un os i-ar fi crescut acolo peste noapte. Îşi încordează tălpile, strânge din dinţi şi, când în sfârşit urina infectată începe să curgă de-a lungul coapsei sale, scoate un urlet de durere. Sexul ei nu mai e decât o bucată de sticlă spartă, un labirint de striaţii şi crăpături. Un perete subţire de gheaţă, peste care plutesc cadavre îngheţate. Pubisul ei, pe care-l rade în fiecare zi cu mare grijă, e violaceu.

Ea a cerut asta. Nu poate să-i reproşeze lui nimic. Ea i-a cerut lui Mehdi, după o oră de hârjoană, după o oră de el în ea, de Antoine în ea, de jocuri, de schimburi, ea e cea care n-a mai rezistat. Care a spus: „Nu e de-ajuns”, care a vrut să simtă, care a crezut c-o să suporte. De cinci ori, poate chiar de zece, el a ridicat piciorul şi genunchiul lui ascuţit, osos, i-a zdrobit sexul. La început, a avut grijă. I-a aruncat lui Antoine o privire surprinsă, puţin batjocoritoare. A ridicat piciorul şi a scuturat din umeri. Nu înţelegea. Şi-apoi a prins gustul, văzând-o cum se zvârcolea, auzind ţipetele ei care nu mai erau omeneşti.

Apoi, apoi nimic n-a mai fost posibil. Apoi poate că ea a leşinat. Poate că ei au mai vorbit puţin. În orice caz, ea s-a trezit acolo goală, în apartamentul gol. Iese de la duş încet, se sprijină de fiecare mobilă, de fiecare perete. Apucă doar un prosop, în care se

înfăşoară, şi se aşază, cu grijă, pe marginea patului. Se priveşte în oglinda înaltă, cu picior. E palidă şi îmbătrânită. Cea mai mică mişcare îi face inima să tresară, chiar şi un singur gând e suficient să facă pereţii să se învârtă.

Ar trebui să mănânce ceva. Să bea o băutură proaspătă şi dulce. Ştie că prima înghiţitură va fi delicioasă, îi va stinge setea, după care, odată ce lichidul a ajuns în stomacul ei gol, va simţi o greaţă intensă, o migrenă atroce. Va trebui să reziste. Să se întindă din nou. Să bea puţin şi să doarmă mult.

În orice caz, frigiderul e gol. De când Richard e internat, Adèle n-a mai făcut cumpărături. Apartamentul e murdar. În dormitor, hainele sunt aruncate peste tot, chiloţii zac pe jos. O rochie doarme pe braţul canapelei din salon. Scrisori care au rămas sigilate în plicurile lor îngroaşă un teanc din bucătărie. O să le rătăcească până la urmă, sau o să le arunce. O să-i spună lui Richard că nu a sosit poşta. Adèle nu s-a dus la serviciu toată săptămâna. A promis un articol pe care nu poate să-l scrie. Nu-i răspunde lui Cyril, care o hărţuieşte, după care îi trimite un SMS penibil, în miezul nopţii, prin care-i explică detaliat cum îşi petrece zilele la spital, alături de soţul ei. Şi că se va întoarce la serviciu luni.

Doarme îmbrăcată, mănâncă în pat. Îi e tot timpul frig. Noptiera ei e plină de borcănele de iaurt pe jumătate goale, de linguriţe şi de bucăţi de pâine întărită. Se vede cu Xavier, de câte ori poate el, în apartamentul din strada Cardinal-Lemoine. Când el o sună, ea se dă jos din pat, face un duş lung şi fierbinte, îşi aruncă pe jos hainele şi scoate totul din dulap. Nu mai are niciun ban, dar ia totuşi un taxi. Zi după zi, e nevoie de tot mai mult machiaj ca să-şi camufleze pungile de sub ochi, ca să-şi reîmprospăteze tenul tern.

Îi sună telefonul. Caută pe pipăite prin plapumă, ridică încet pernele. Îl aude. Nu-l găseşte. Era sub tălpile ei. Priveşte ecranul. A

ratat şase apeluri. Şase apeluri de la Richard, la interval de câteva minute unul de celălalt. Şase apeluri frenetice, şase apeluri furioase.

15 ianuarie.

Richard iese azi din spital, o aşteaptă. E data de 15 ianuarie, şi ea a uitat. Se îmbracă. Îşi pune nişte blugi comozi şi un pulover bărbătesc din caşmir.

Se aşază.

Îşi aranjează părul şi se machiază.

Se aşază din nou.

Face ordine prin salon, strânge hainele ghem, apoi se sprijină de dulapurile din bucătărie, cu fruntea plină de sudoare. Îşi caută geanta. E pe jos, întoarsă pe dos, goală.

Trebuie să se ducă după Richard.

Vara, părinţii lui Adèle închiriau un mic apartament în apropierea staţiunii Touquet. Kader îşi petrecea ziua la bar, cu o gaşcă de prieteni de vacanţă. Simone juca bridge şi se bronza pe terasă, cu un guler din folie de aluminiu în jurul gâtului.

Lui Adèle îi plăcea să rămână singură în apartamentul gol. Fuma ţigări mentolate pe balcon. Dansa în mijlocul salonului şi scotocea prin sertare. Într-o după-amiază, găsise o ediţie din *Insuportabila uşurătate a fiinţei,* care probabil că le aparţinea proprietarilor. Părinţii ei nu citeau genul acesta de cărţi. Părinţii ei nu citeau niciun fel de cărţi. Răsfoise paginile la întâmplare şi dăduse peste o scenă care o emoţionase până la lacrimi. Cuvintele răsunau până în pântecele ei, un curent electric o străbătea la fiecare frază. Strângea din dinţi, îşi contracta sexul. Pentru prima dată în viaţa ei, simţise pofta de a se atinge. Apucase de părţile laterale ale chiloţilor şi îi trăsese în sus până ce materialul începuse să-i ardă sexul.

„O dezbrăca şi, în timpul ăsta, ea era aproape inertă. Când o sărută, buzele ei nu răspunseră. Apoi, ea îşi dădu seama dintr-odată că sexul ei se umezise şi asta o bulversă."

Punea cartea la loc, în comoda micuţă din salon, şi noaptea se gândea la ea. Încerca să-şi aducă aminte cuvintele exacte, să regăsească muzicalitatea ei, şi-apoi nu mai rezista. Se ridica din pat ca să deschidă sertarul, să se uite la coperta galbenă şi să simtă cum sub rochia ei subţire se deşteptau senzaţii necunoscute. De-abia îndrăznea s-o ţină în mână. Nu însemnase pagina, nu lăsase nicio urmă a trecerii sale prin toată povestea asta. Dar, de fiecare dată, găsea în cele din urmă acel capitol care o emoţiona într-atât.

„Ea simţea excitaţia de care fusese cuprinsă, care era cu-atât mai mare întrucât era împotriva dorinţei ei. Deja, inima ei consimţise în secret la tot ceea ce urma să se petreacă, dar ea ştia şi că pentru a prelungi această excitaţie atât de intensă, încuviinţarea sa trebuia să rămână tacită. Dacă ar fi zis da cu voce tare, dacă ar fi acceptat să participe de bună-voie la scena de dragoste, excitaţia ar fi scăzut din nou în intensitate. Deoarece ceea ce excita sufletul ei era chiar faptul de a fi fost trădat de către corpul care acţiona împotriva propriei sale voinţe şi acela de a asista la trădarea aceasta.

El îi scoase slipul; acum, ea era complet goală."

Repeta frazele astea ca pe o mantră. Le rostogolea pe limbă. Le lipea în adâncul craniului ei. Înţelesese foarte repede că dorinţa n-avea nicio importanţă. Nu-i dorea pe bărbaţii care o abordau. Nu carnea era cea care o tenta, ci situaţia. Să fie luată. Să observe masca bărbaţilor în timp ce aveau orgasm. Să se umple. Să guste saliva altcuiva. Să mimeze orgasmul epileptic, bucuria lascivă, plăcerea animalică. Să privească un bărbat plecând, cu unghiile pătate de sânge şi de spermă.

Erotismul îmbrăca totul. Masca platitudinea, vanitatea lucrurilor. Dădea substanţă după-amiezelor sale de liceană, aniversărilor zilelor de naştere şi chiar reuniunilor de familie, unde se găseşte mereu câte un unchi bătrân care să se holbeze la sânii tăi. Căutarea asta abolea toate regulile, toate codurile. Făcea imposibile prieteniile, ambiţiile, orarele.

Adèle nu simte nici glorie, nici ruşine pentru cuceririle ei. Nu are carneţele cu liste, nu reţine numele şi, cu-atât mai puţin, situaţiile. Uită foarte repede, şi asta e cu-atât mai bine. Cum ar putea să-şi amintească de atâtea feluri de piele, de atâtea tipuri de mirosuri? Cum ar putea ea păstra în memorie greutatea fiecărui corp deasupra ei, lăţimea şoldurilor, mărimea sexului? Nu-şi aminteşte

de nimic cu exactitate, dar bărbaţii sunt singurele repere ale vieţii ei. Fiecărui anotimp, fiecărei aniversări, fiecărui eveniment din viaţa ei îi corespunde un amant cu chipul neclar. În amnezia ei pluteşte senzaţia reconfortantă că a existat de o mie de ori prin intermediul dorinţei celorlalţi. Şi când, peste ani, i se întâmplă să întâlnească din întâmplare un bărbat care-i mărturiseşte, puţin emoţionat şi cu o voce gravă: „Mi-a luat ceva timp să te uit", ea simte o satisfacţie imensă. Ca şi cum toate astea n-ar fi în van. Ca şi cum un sens s-ar fi strecurat, împotriva voinţei ei, în această repetiţie eternă.

Unii dintre ei au rămas aproape de ea, au atins-o mai mult decât alţii. Adam, de exemplu, despre care îi place să spună că e prietenul ei. Chiar dacă l-a găsit pe un site de întâlniri, se simte apropiată de el. Trece uneori pe Rue Bleue, rămâne îmbrăcată şi fumează un joint cu el, în patul care-i ţine loc şi de birou, şi de salon, îşi lasă capul pe braţul lui şi îi place camaraderia asta cinstită. El nu a făcut niciodată vreo aluzie, nu a pus niciodată întrebări despre viaţa ei. Nu e nici inteligent, nici profund, şi ei îi place asta.

De unii s-a ataşat, i-a fost greu să renunţe la ei. Acum că se gândeşte din nou la asta, ataşamentul acesta i se pare ceva neclar, nu mai înţelege nimic din el. Pe moment, totuşi, nimic altceva nu mai conta. A fost cazul lui Vincent şi, înainte de el, al lui Olivier, pe care l-a întâlnit în timp ce se documenta pentru un reportaj în Africa de Sud. A aşteptat veşti de la ei, aşa cum aşteaptă azi mesajele lui Xavier. A vrut ca ei să fie devoraţi de dorinţa pentru ea, s-o iubească până acolo încât să ajungă în pericol de a pierde totul, ea care n-a pierdut nimic niciodată.

Astăzi ar putea să iasă din scenă. Să se odihnească. Să se lase în mâinile destinului şi în voia lui Richard. Cu siguranţă că i-ar fi mai bine dacă s-ar opri acum, înainte ca totul să se dărâme, înainte de a nu mai avea nici vârsta şi nici forţa pentru asta. Înainte să devină demnă de milă, înainte să-şi piardă din farmec sau din demnitate.

E-adevărat că e frumoasă casa asta.

Mai ales mica terasă pe care ar trebui plantat un tei şi instalată o bancă pe care ar lăsa-o să putrezească puţin şi să se acopere de licheni. Departe de Paris, în căsuţa de la ţară, ar renunţa la ceea ce, în opinia ei, o defineşte cu adevărat, la eul ei autentic. Acela care, pentru că e ignorat de toţi, e cea mai mare provocare pentru ea. Abandonând această parte a ei, nu va mai fi decât ceea ce se poate vedea. O suprafaţă fără fond şi fără revers. Un corp fără umbră. Ea nu va mai putea să-şi spună: „Să creadă ce vor. În orice caz, ei nu ştiu".

În casa cea frumoasă, la umbra teiului, ea nu va mai putea evada. Zi după zi, se va lovi de sine. Făcând cumpărături, spălând rufe, ajutându-l pe Lucien să-şi facă temele, va trebui să găsească un motiv pentru a trăi. Un ceva dincolo de prozaicul care, de mic copil, o sufoca şi o făcea să spună că viaţa de familie era o pedeapsă îngrozitoare. Ar fi vomat din cauza acelor zile interminabile, în care nu făceau altceva decât să stea împreună, hrănindu-se unii pe alţii, privindu-se dormind, certându-se pe cada liberă, căutându-şi o ocupaţie. Bărbaţii au scos-o din copilărie. Au smuls-o din vârsta asta noroioasă, şi ea a dat la schimb pasivitatea infantilă pentru lascivitatea gheişelor.

— Dacă ai avea şi tu carnet de conducere, ai putea să te duci să-l iei tu singură pe soţul tău. Ai fi mai independentă puţin, nu crezi?

Lauren e agasată. În maşină, Adèle îi povesteşte despre cele întâmplate noaptea trecută. Nu-i spune totul. Ezitând, îi mărturiseşte în cele din urmă că are nevoie de bani împrumut.

— Ştiam că Richard păstra bani în casă, dar nu trebuia să-i cheltuiesc, înţelegi? O să ţi-i dau înapoi foarte repede, îţi promit.

Lauren suspină şi bate cu degetele în volan, nervoasă.

— Bine, bine, o să ţi-i dau.

Richard le aşteaptă în rezerva lui, cu rucsacul pe genunchi. E nerăbdător. Lauren e cea care se ocupă de chestiunile administrative, iar Adèle se mulţumeşte s-o urmeze, tăcută şi obosită, pe holurile spitalului. Ţine în mână biletul pe care oricine trebuie să-l ia la intrarea în biroul de internări şi externări. Îi spune: E rândul nostru, dar nu i se adresează direct femeii blonde de la birou.

Când intră în apartament, Adèle îşi lasă capul în jos. Ar fi putut să pună nişte flori pe scrin. Să pună vasele murdare în maşina de spălat. Să cumpere vin sau bere. Ciocolata care-i place la nebunie lui Richard. Ar fi putut să agaţe la locul lor paltoanele care atârnă pe scaunele din salon, să spele puţin cu buretele chiuveta de la baie. Să aibă o atenţie pentru el. Să-i facă o surpriză. Să fie pregătită.

— Bun, mă duc să aduc ceva de mâncare pentru prânz, propune Lauren.

— N-am avut timp să fac cumpărături. M-am organizat prost, serios. O să mă duc în timp ce-ţi faci tu siesta. O să cumpăr tot ce vrei, toate lucrurile de care ai tu poftă. O să-mi zici tu ce, da? îl întreabă Adèle.

— N-are nicio importanţă. În orice caz, nu mi-e foame.

Adèle îl ajută pe Richard să se instaleze comod pe canapea. Apucă ghipsul la nivelul gambei, îi ridică piciorul uşurel şi-l aşază apoi pe o pernă. Lasă cârjele pe jos.

Zilele trec şi Richard nu se mişcă din loc.

Viaţa îşi reia cursul. Lucien se întoarce acasă. Adèle se întoarce la birou. Ar vrea să se cufunde în lucru, dar se simte ţinută la distanţă. Cyril o întâmpină cu răceală.

— Eşti la curent cu faptul că Ben Ali a căzut în timp ce tu te jucai de-a infirmiera? Ţi-am trimis mai multe mesaje, nu ştiu dacă le-ai primit, dar l-am trimis pe Bertrand la faţa locului, în cele din urmă.

Se simte cu-atât mai dată la o parte, cu cât în redacţie domneşte o atmosferă sentimentală. Zilele trec şi ei i se pare că niciunul dintre colegi n-a ridicat nasul din ecranul televizorului instalat în mijlocul spaţiului comun. Zi după zi, imaginile se succed de pe Avenue Bourguiba, care geme de lume. O mulţime, tânără şi zgomotoasă, îşi sărbătoreşte victoria. Femeile plâng în braţele soldaţilor.

Adèle îşi întoarce ochii către ecran. Ea recunoaşte totul. Bulevardul pe care a mers de atâtea ori. Intrarea în hotelul Carlton, unde fuma pe balconul de la ultimul etaj. Tramvaiul, taxiurile, cafenelele unde ea aduna bărbaţi care miroseau a tutun şi a cafea cu lapte. N-avea nimic altceva de făcut pe-atunci decât să asculte melancolia unui popor, să ia pulsul obosit al ţării lui Ben Ali. Scria întotdeauna aceleaşi texte, îngrozitor de triste. Resemnate.

Uluiţi, colegii ei îşi duc mâna la gură. Îşi ţin răsuflarea. E Piaţa Tahrir cea care se inflamează în momentul de faţă. „Cară-te! Cară-te!" Sunt arse păpuşi de cârpă. Se declamă poeme şi se vorbeşte de revoluţie. Pe 11 februarie, la ora şaptesprezece şi trei minute, vicepreşedintele Souleiman anunţă demisia lui Hosni Moubarak. Jurnaliştii urlă, îşi sar unii altora în braţe. Laurent îşi întoarce chipul spre Adèle. Plânge.

— E minunat, nu-i aşa? Când mă gândesc că ai fi putut să te afli şi tu acolo. E chiar stupid accidentul ăsta. Pur şi simplu n-a fost cu noroc.

Adèle dă din umeri. Se ridică în picioare şi-şi pune haina.

— Nu rămâi în seara asta? O să urmărim evenimentele în direct. O chestie ca asta nu apare decât o dată într-o carieră de om!

— Nu, plec. Trebuie să ajung acasă.

Richard are nevoie de ea. A sunat-o de trei ori în după-amiaza asta.

— Să nu uiţi de medicamentele mele. Aminteşte-ţi să cumperi saci de gunoi. Când vii acasă?

O aşteaptă, nerăbdător. Nu poate să facă nimic fără ea.

Dimineaţa, Adèle îl dezbracă. Îi dă jos chiloţii peste ghips şi el îşi ridică ochii în tavan, mormăind o rugăciune sau o insultă, după cum se nimereşte. Acoperă ghipsul cu un sac de gunoi care miroase a petrol, îi înfăşoară scotch în jurul coapsei şi-l bagă pe Richard la duş. El se aşază pe un scaun de plastic şi ea îl ajută să-şi întindă piciorul pe un taburet pe care l-a cumpărat special de la Monoprix. După zece minute, el urlă: Am terminat! şi ea îi întinde un prosop. Îl ajută să ajungă înapoi în pat, pe care el se întinde, fără suflu. Taie scotch-ul, scoate sacul de plastic şi-l ajută să-şi pună chiloţii, pantalonii şi şosetele. Înainte de a pleca la serviciu, îi lasă pe măsuţa joasă o sticlă de apă, pâine, analgezice şi telefonul.

În timpul săptămânii e atât de obosită, încât adoarme uneori la ora zece seara, complet îmbrăcată. Se face că nu vede cutiile de carton care se adună în salon şi în holul de la intrare. Se poartă de parcă mutarea nu ar fi iminentă. Ca şi cum nu şi-ar auzi soţul întrebând-o: Ai vorbit cu Cyril? Îţi reamintesc că trebuie să respecţi un termen de preaviz.

În weekend rămân toţi trei, singuri în apartament. Adèle propune să invite nişte prieteni, ca să mai facă şi altceva. Richard nu vrea să primească pe nimeni.

— N-am chef să mă vadă în halul ăsta.

Richard e irascibil, agresiv. El, care de obicei e atât de atent, se înfurie îngrozitor. Adèle îşi spune că poate accidentul l-a afectat mai mult decât îşi dă ea seama.

Într-o duminică, îl duce pe Lucien în parc, pe pantele din Montmartre. Se aşază amândoi pe marginea unui rond mare, cu nisip îngheţat. Au mâinile foarte reci. Lucien se distrează stricând formele din nisip pe care le aliniază conştiincios un băieţel blond. Mama copilului, cu telefonul la ureche, se apropie de Lucien şi, fără să pună capăt conversaţiei, îl împinge în spate.

— Hei, e o porcărie ce faci! Să-l laşi în pace pe fiul meu. Şi să nu te atingi de jucăriile lui.

Lucien se întoarce în braţele mamei sale, cu privirea către micuţul blond care plânge, cu nasul murdar de muci.

— Vino, Lucien. Mergem acasă.

Adèle se ridică şi-l ia în braţe pe fiul ei, care plânge şi refuză să plece. Merge de-a lungul gropii cu nisip şi, cu vârful cizmei, striveşte castelul copilului blond, aruncându-i găletuşele de plastic în celălalt capăt al parcului. Nu se întoarce atunci când mama acestuia urlă isterică:

— Hei, cucoană!

— Mergem acasă, Lucien. E prea frig afară.

Când deschide uşa, apartamentul e cufundat în tăcere. Richard a adormit pe canapeaua din salon şi Adèle îl dezbracă încet pe fiul ei, punându-i un deget pe buze. Îl bagă în pat. Lasă un bilet pe măsuţa joasă. „Mă duc să fac cumpărături."

Bulevardul Clichy. În faţa vitrinei unui sex-shop, un bătrânel într-un trenci murdar arată cu degetul un costum de cameristă din vinilin roşu. Vânzătoarea, o negresă cu nişte sâni enormi, dă din cap aprobator şi-l invită înăuntru. Adèle trece de turiştii care scot sunete de uimire în faţa vitrinelor erotice. Observă un cuplu de nemţi în vârstă, care alege un DVD.

În faţa unei vitrine de striptease pentru voyeuri, o blondă grasă se plimbă de colo-colo prin ploaie.

— Un dans mic. N-o să fii dezamăgit!

— Dar vedeţi bine că l-am scos pe fiul meu la plimbare, îi răspunde un bărbat de vreo treizeci de ani, indignat.

— Asta nu-i o problemă, poţi să laşi căruciorul la intrare. O să-l supraveghez eu în timp ce tu eşti înăuntru.

Pe parterul central din mijlocul zonei, zilierii aşteaptă ca cineva să vină să le dea ceva de lucru, în timp ce beau bere din doze mari sau votcă de proastă calitate. Vorbesc arabă, sârbă, wolof, chineză. Cupluri îşi plimbă copiii în mijlocul grupurilor de beţivani şi arborează o mină încântată atunci când văd patrulele de poliţie circulând pe pista de biciclete.

Adèle pătrunde în holul lung, îmbrăcat în tapiţerie de velur roz, pe pereţii căruia sunt atârnate fotografii ale unor femei încolăcite, cu limba scoasă şi fesele oferindu-se trecătorilor. Îl salută pe paznicul de la intrare. El o cunoaşte. A cumpărat marijuana de la el de mai multe ori şi i-a dat numărul lui Richard, atunci când sora lui a făcut cancer la stomac. De atunci, o lasă să intre fără să plătească. Ştie că oricum ea nu face altceva decât să privească.

Sâmbătă seara, locul este uneori ticsit din cauza petrecerilor burlacilor sau a sărbătoririi vreunui contract de către colegi de serviciu beţi. În după-amiaza asta, nu sunt decât trei clienţi înăuntru, aşezaţi în faţa unei scene minuscule şi mizerabile. Un negru, puţin cam trecut şi costeliv. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, provincial, fără îndoială, care-şi priveşte ceasul ca să se asigure că n-o să piardă trenul spre casă. În fundul sălii, un magrebian care, atunci când o vede intrând, îi aruncă o privire dezgustată.

Adèle se apropie de african. Se apleacă asupra lui. El îşi întoarce privirea către ea, cu albul ochilor îngălbenit şi sticlos, şi îi surâde timid. Are dinţii stricaţi. Ea rămâne în picioare. Cu ochii pironiţi

asupra mâinilor lui bătătorite, asupra şliţului lui întredeschis, asupra sexului lui umed şi străbătut de vinişoare.

Îl aude pe celălalt protestând. Îl simte suspinând în spatele ei.

— *Hchouma.*

— Ce-ai zis?

Bătrânul arab nu ridică privirea. Continuă să se uite pieziş la dansatoarea care-şi linge degetele şi şi le pune apoi pe sfârcuri, gemând.

— *Hchouma.*

— Te aud, să ştii. Înţeleg ce spui.

El nu reacţionează.

Africanul o apucă pe Adèle de braţ. Încearcă s-o liniştească.

— Dă-mi drumul.

Bătrânul se ridică. Are o privire rea. Maxilarele roase de o barbă nerasă de trei zile. O priveşte îndelung, îi observă pantofii foarte scumpi, geaca bărbătească, tenul deschis. Verigheta.

— *Ptiu,* scuipă el.

Şi iese.

În stradă, Adèle e năucă. Tremură de furie. S-a făcut deja noapte şi ea îşi înfundă căştile în urechi. Intră în supermarket, se plimbă fără ţintă de la un raion la altul, cu coşul gol în mână. Însăşi ideea de a mânca o dezgustă. Alege orice îi cade în mână, se aşază la coadă. Nu-şi scoate căştile. În momentul în care ajunge la casă, măreşte volumul. O priveşte pe casieriţa tânără, cu mitenele ei uzate şi oja ciobită de pe unghii. „Dacă-mi vorbeşte, o să izbucnesc în lacrimi." Dar casieriţa nu-i spune nimic, obişnuită cu clienţii care n-o salută.

Roţile s-au împotmolit. O nelinişte cumplită s-a cuibărit în ea. A slăbit îngrozitor, are pielea literalmente întinsă pe oase. Străzile i se par bântuite de o armată de amanţi. Se rătăceşte tot timpul. Uită să se asigure atunci când traversează strada şi tresare la sunetul

claxoanelor. Într-o dimineaţă, a crezut că vede un vechi iubit ieşind din clădirea în care locuieşte. I-a stat inima şi l-a luat pe Lucien în braţe, ca să-şi ascundă chipul. A început să meargă repede, în direcţia greşită. Convinsă că e urmărită, s-a întors tot timpul şi s-a uitat în urmă.

Acasă, se teme de sunetul soneriei, spionează paşii pe care-i aude pe casa scării. Urmăreşte corespondenţa. I-a luat o săptămână ca să rezilieze contractul telefonului alb, pe care nu l-a mai găsit. I-a fost greu să se hotărască, a surprins-o propriul ei sentimentalism. Şi-i imaginează deja, cum o fac să vorbească, să-şi pună viaţa pe tavă, să intre în cele mai mici detalii. Nemişcat, lent, Richard e un animal uşor de depistat. Îl vor găsi, îi vor spune. De fiecare dată când iese din apartament, simte un nod în stomac. Se întoarce, îi e teamă să nu fi uitat ceva, să nu fi lăsat în urmă vreo dovadă.

— E totul în regulă, n-ai nevoie de nimic?

I-a îmbrăcat în pijamale pe soţul şi pe fiul ei. Le-a dat să mănânce. Se grăbeşte să iasă, cu sentimentul datoriei împlinite şi cu dorinţa de a fi posedată. Nu ştie de ce Xavier a ţinut să meargă la restaurant. Ar fi preferat să se ducă pe Rue Cardinal-Lemoine, să se dezbrace deîndată, să-l epuizeze. Să nu vorbească despre nimic.

— Thailandez sau rusesc?

— Rusesc, o să bem votcă, răspunde Adèle.

Xavier nu a făcut rezervare, dar îl cunoaşte pe patronul acestui restaurant din arondismentul al optulea, un reper al oamenilor de afaceri şi al prostituatelor, al starurilor de cinema şi al jurnaliştilor faimoşi. Îi aşază la o măsuţă de la geam şi Xavier comandă o sticlă de votcă. E prima dată când iau masa în oraş împreună. Adèle a evitat întotdeauna să mănânce în faţa lui. Cu el.

Nu deschide meniul şi-l lasă pe el să aleagă.

— Am încredere în tine.

De-abia dacă se atinge de salata ei de creveţi şi preferă să-şi îngheţe degetele pe sticla de votcă aşezată în mijlocul unui bloc de gheaţă. Alcoolul o arde pe gât şi îi gâlgâie în stomacul gol.

— Lăsaţi, doamnă, vă servesc eu.

Chelnerul, contrariat, se apropie de masa lor.

— Atunci mai bine vă aşezaţi cu noi la masă.

Adèle râde şi Xavier îşi lasă privirea în jos. Îl stânjeneşte.

N-au mare lucru să-şi spună. Adèle îşi muşcă interiorul obrajilor şi caută un subiect de conversaţie. Pentru prima dată, Xavier vorbeşte despre Sophie. Pronunţă numele ei şi pe acelea ale copiilor. Spune că îi e ruşine, că nu ştie unde îi va duce toată povestea asta. Că nu mai reuşeşte să mintă, că-l epuizează faptul că trebuie să inventeze scuze.

— De ce vorbeşti despre ea?

— Ai prefera să mă gândesc la asta şi să nu spun nimic?

Xavier o dezgustă. O plictiseşte. Povestea lor e deja moartă. Nu mai e decât o pieliţă cojită, de care continuă să tragă ca nişte copii. Rolul lui s-a terminat.

S-a îmbrăcat cu o pereche de blugi mulaţi pe picior şi poartă pantofi cu tocuri înalte, pe care i-a încălţat acum pentru prima dată. Bluza ei e prea decoltată. E vulgară. Când ies din restaurant, lui Adèle îi e greu să meargă. Îndoaie genunchii ca un pui de girafă nou-născut. Tălpile ei sunt alunecoase, şi apoi mai e şi votca, cea care face ca tocurile să se legene. Degeaba se ţine strâns de braţul lui Xavier, ratează bordura unui trotuar şi cade. Un trecător se repede s-o ajute să se ridice. Xavier îi face semn să-şi vadă de drum. Se ocupă el.

Îi e rău şi oarecum ruşine, dar râde, ca o fântână din care ţâşnesc jeturi de apă îngheţată. Îl trage pe Xavier în holul unei clădiri. Nu-l aude când el îi spune:

— Nu, opreşte-te, eşti sărită de pe fix.

Se lipeşte de el, îi acoperă chipul cu săruturi umede şi exasperante. El încearcă să-i dea la o parte mâna pe care ea o duce la şliţul lui. Încearcă s-o împiedice să-i dea jos pantalonii, dar ea e deja în genunchi în faţa lui, cu privirea în gol, şi el e împărţit între plăcere şi teama că oamenii ar putea intra peste ei. Ea se redresează, se sprijină de zid şi-şi dă jos blugii mulaţi, contorsionându-se. El intră în ea, în corpul ei lichid, care i se oferă, generos. Îl priveşte cu ochi umezi şi, mimând pudoarea, prefăcându-se că e emoţionată, îi spune: Te iubesc. Te iubesc, să ştii. Îi cuprinde chipul în palme şi, sub degetele ei, Adèle simte că el cedează. Că îi învinge orice scrupul. Că, asemenea unui şobolan năucit de sunetul fluierului ei, e gata s-o urmeze până la capătul lumii.

— O altă viaţă e posibilă, murmură ea. Ia-mă cu tine.

El îşi aranjează hainele. Cu ochii catifelaţi şi obrajii proaspeţi.

— Pe vineri. Dragostea mea.

Vineri ea îi va spune că totul s-a terminat. Totul, el şi tot restul. Va găsi o scuză categorică, ceva împotriva căruia nu poate lupta niciunul dintre ei. Îi va spune că e însărcinată, că e bolnavă, că Richard a zăpăcit-o.

Îi va spune că începe o nouă viaţă.

— Bună ziua, Richard.

— Sophie? Bună ziua.

Soţia lui Xavier se află în pragul uşii. E foarte machiată şi s-a îmbrăcat cu grijă. Strânge nervos în mână cureaua genţii.

— Ar fi trebuit să sun înainte, dar atunci ar fi trebuit şi să-ţi explic de ce şi nu voiam să-ţi impun asta la telefon. Pot să vin altă dată, dacă preferi, eu...

— Nu, nu, vino, intră, ia loc.

Sophie intră în apartament. Îl ajută pe Richard să se întindă la loc. Sprijină cârjele lui de perete şi se aşază în faţa bărbatului, în fotoliul albastru.

— E vorba de Xavier.

— Aşa?

— Şi de Adèle.

— De Adèle.

— Ieri-seară am avut musafiri la masă. Au întârziat şi eu am vrut să-mi citesc mesajele, ca să văd dacă nu cumva apăruse vreo problemă. Înghite în sec. Am acelaşi model de telefon ca Xavier. Şi-l lăsase pe masă, în holul de la intrare, şi eu l-am luat. M-am înşelat, dar n-am făcut-o intenţionat, jur. N-aş putea niciodată... Pe scurt, l-am citit. Un mesaj de la o femeie. Foarte explicit. Pe moment n-am zis nimic. I-am aşteptat pe invitaţi, le-am pus masa. Am petrecut o seară plăcută, de altfel, cred că nimeni n-a bănuit nimic. După ce au plecat ei, l-am confruntat pe Xavier. A negat timp de zece minute. A pretins că era o pacientă care-l hărţuia, o nebună al cărei nume nici măcar nu-l cunoştea. Apoi a mărturisit totul. Cred că asta chiar l-a făcut să se simtă uşurat, nu mai reuşeam să-l opresc. Zice că n-a putut să se abţină, că e o poveste pasională. Zice că e îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit de Adèle? Richard izbucneşte într-un râs sardonic.

— Nu mă crezi? Vrei să vezi mesajul? Îl am, dacă vrei.

Richard se apleacă lent către telefonul pe care i-l întinde Sophie şi descifrează mesajul ca un copil, silabă cu silabă. „De-abia aştept să evadez. Mă sufoc fără tine. Pe miercuri, cu nerăbdare."

— Au stabilit să se întâlnească miercuri. El e cel care mi-a vorbit de Adèle. El a spus că era vorba de ea. Dacă ai şti cum vorbeşte, e...

Sophie izbucneşte în lacrimi. Richard ar vrea ca ea să plece. Acum, pe loc. Îl împiedică să gândească. Îl împiedică să se simtă rău.

— El ştie că eşti aici?

— O, nu, nu i-am zis nimic. Asta l-ar fi scos din minţi. Nici măcar eu nu ştiu ce fac aici. Am ezitat până în ultimul moment, am fost cât pe-aci să mă întorc din drum. E-atât de ridicol, atât de umilitor.

— Nu-i zice nimic. Neapărat să nu-i zici nimic. Te rog.

— Dar...

— Spune-i că trebuie să rezolve problema asta, să-şi dea timp s-o termine. Ea nu trebuie să ştie că eu am aflat. Neapărat.

— Bine.

— Promite-mi!

— Îţi promit, Richard. Am promis, da.

— Şi-acum trebuie să pleci.

— Desigur. Oh, Richard, dar ce-o să ne facem? Ce-o să se întâmple cu noi?

— „Noi"? N-o să se întâmple nimic. Noi n-o să ne mai vedem niciodată, Sophie.

Îi deschide uşa.

— Ştii, Xavier e cel pe care trebuie să-l deplângi. Iartă-l, haide. Mă rog, fă ce vrei, nu e treaba mea.

Pentru un copil, telefoanele cu clapetă sunt foarte distractive. Se aprind atunci când le deschizi. Poţi să-ţi prinzi degetele în ele atunci când le închizi. Lucien e cel care a găsit telefonul alb. Adèle ieşise să cumpere un taburet cu ajutorul căruia Richard să poată face duş. A sunat de la Castorama.

— Aici nu au, încerc şi la Monoprix.

Lucien se juca în salon, cu telefonul cu clapetă în mână.

— Al cui e telefonul ăla, drăguţule? Unde l-ai găsit?

— Unde? repetă copilul.

Richard îi ia telefonul din mână.

— Alo? Alo? O sunăm pe mami?

Lucien râde.

Richard se uită la telefon. Un aparat vechi. Cineva putea să-l fi uitat aici. Un prieten venit în vizită. Lauren, sau poate chiar Maria, bona. Îl deschide. Imaginea de fundal e o poză cu Lucien. O poză cu Lucien nou-născut, adormit pe canapea, cu corpul acoperit de o vestă de-a lui Adèle. Richard se pregăteşte să-l închidă la loc.

Nu a umblat niciodată prin lucrurile soţiei sale. Adèle i-a povestit că atunci când era adolescentă, Simone avea obiceiul să-i deschidă corespondenţa şi să-i citească scrisorile de la iubiţii ei. În timp ce ea era la cursuri, mama îi cotrobăia prin sertarele biroului, şi odată găsise, sub saltea, ridicolul jurnal intim pe care îl ţinea Adèle. Desfăcuse lăcăţelul cu vârful unui cuţit şi citise conţinutul, chiar în seara aceea, în timpul cinei. Râdea de i se cutremurau fălcile. Lacrimi mari, batjocoritoare şi unsuroase, curgeau pe obrajii ei.

— Nu e ridicol? Kader, spune, nu că e ridicol? Kader nu spusese nimic. Dar nici nu râsese.

Pentru Richard, acest episod explica în parte caracterul lui Adèle. Obsesia ei de a pune totul bine, obsesia ei pentru lacăte. Paranoia ei.

El îşi spunea că din cauza asta dormea ea cu geanta lipită de partea ei de pat, cu carneţelul negru înghesuit sub pernă.

Priveşte telefonul. Sub poza lui Lucien se afişează anunţul: „mesaj necitit”. Un plic galben clipeşte. Richard ridică braţul ca să scape de Lucien, care vrea să-i ia jucăria înapoi.

— Vreau telefonul! urlă Lucien. Vreau alo!

Richard citeşte mesajul. Pe acela şi pe următoarele. Revine la lista de contacte. Face să curgă lista uimitoare de nume masculine.

Adèle se va întoarce în curând. Numai la asta se gândeşte. Va ajunge acasă, şi el nu vrea ca ea să ştie.

— Lucien, unde ai găsit telefonul?

— Unde?

— Unde, iubire, unde era telefonul?

— Unde? repetă copilul.

Richard îl apucă de umeri şi-l zgâlţâie, ţipând:

— Unde era, Lulu? Unde era telefonul ăsta?

Copilul se uită cu ochii mari la tatăl lui, gura i se schimonoseşte şi, cu capul plecat, arată cu degetul lui grăsuţ înspre canapea.

— Acolo. Sub.

— Dedesubt?

Lucien dă din cap că da. Richard se sprijină în mâini şi se aruncă pe jos. Ghipsul se izbeşte de parchet. Se întinde pe podea, întoarce capul şi vede, sub canapea, plicuri, o mănuşă din piele roz şi cutia portocalie.

Broşa.

Ia cârjele şi, cu ajutorul lor, trage cutia înspre el. Transpiră. Îi e rău.

— Lucien, vino, hai să ne jucăm. Vezi că tati e pe jos, ne jucăm de-a camionul. Vrei? Vrei să te joci cu mine?

Doarme cu ea. O priveşte mâncând. Ascultă sunetul apei atunci când ea face duş. O sună la birou. Face remarci legate de hainele ei, de mirosul ei. În fiecare seară o întreabă, cu o voce voit agasantă: Cu cine te-ai întâlnit azi? Ce-ai făcut? Te întorci cam târziu. A refuzat să aştepte weekendul, ca să pregătească cutiile de carton, şi ştie că asta o scoate din minţi. Că ea se teme, zi după zi, ca el să nu dea, în ciuda infinitelor ei precauţii, peste vreun document, peste vreo dovadă sau vreo greşeală. A semnat contractul de vânzare a casei şi Adèle a parafat documentele. A angajat o firmă care să mute mobila şi a plătit arvuna. S-a ocupat de înscrierea lui Lucien la şcoală.

Nu spune nimic despre descoperirea lui.

Intră în cameră atunci când ea se îmbracă şi observă zgârieturile de la baza gâtului ei. Vânătaia, chiar deasupra cotului, forma unui deget mare de la mână, care a apăsat-o acolo puţin mai mult. Rămâne în picioare în pragul uşii, palid, cu mâna crispată pe cârjă. O priveşte ascunzându-se în spatele prosopului mare şi gri, cum îşi pune chiloţii, ca o fetiţă.

Noaptea, întins lângă ea, se gândeşte la compromisuri. La aranjamente. La cel al părinţilor lui, de care n-a pomenit nimeni niciodată, dar pe care nimeni nu-l ignoră. La Henri, care închiriase un mic apartament în oraş, unde se întâlnea în fiecare vineri după-amiază cu o femeie de treizeci de ani. Odile aflase despre el. Avuseseră o discuţie în bucătărie. O explicaţie onestă, aproape emoţionantă, din care Richard auzise frânturi din camera lui de adolescent. Fuseseră de acord să rămână împreună, pentru fericirea copiilor lor, pentru a salva aparenţele. Henri îşi abandonase în cele din urmă garsoniera şi Odile îl primise înapoi în sânul familiei, triumfătoare şi demnă.

Richard nu spune nimic. N-are pe nimeni căruia să i se confeseze. Nimeni a cărui privire ar putea-o suporta, pe chipul său de încornorat, de soţ naiv. N-are chef să asculte niciun sfat. Mai presus de toate, nu doreşte să stârnească mila.

Adèle a sfâşiat lumea. A tăiat cu fierăstrăul picioarele mobilelor, a mâzgălit cu vopsea oglinzile. A stricat gustul lucrurilor. Amintirile, promisiunile, toate astea nu înseamnă nimic. Viaţa lor e ca o monedă falsă. El simte pentru el însuşi, chiar mai mult decât pentru ea, un dezgust profund. Vede totul cu ochi noi, ochi trişti, cu o privire murdară. Dacă n-ar spune nimic, poate că lucrurile ar dura, totuşi. Ce contează, la urma urmei, aceste lucruri pentru care s-a spetit el într-atât? Ce contează soliditatea vieţii, sfânta franciză şi transparenţa abominabilă? Poate că dacă tace, lucrurile ar ieşi la lumină, totuşi. Ar fi cu siguranţă de ajuns să închidă ochii. Şi să doarmă.

Dar ziua de miercuri soseşte şi el nu-şi găseşte astâmpărul. La ora şaptesprezece, primeşte un mesaj de la Adèle. Ea îi spune că sunt probleme cu închiderea ediţiei şi că va lucra până târziu. El îi scrie fără să se gândească: „Trebuie să vii acasă. Am dureri foarte mari. Am nevoie de tine”. Ea nu răspunde.

La ora nouăsprezece, ea descuie uşa apartamentului. Evită să-l privească pe Richard cu ochii ei roşii şi-l întreabă, agasată:

— Ce se întâmplă? Te simţi atât de rău?

— Da.

— Ţi-ai luat medicamentele, nu? Cu ce pot să te mai ajut?

— Cu nimic. Nimic, nimic. Simţeam doar nevoia ca tu să fii aici. Nu voiam să rămân singur.

Deschide larg braţele şi îi face semn să se aşeze lângă el, pe canapea. Ea se apropie, rigidă şi glacială, şi el o strânge în braţe, gata s-o sugrume. Simte fără doar şi poate că ea tremură, că se uită

în gol, şi o ţine strâns lipită de el, fierbând de ură. Unul în braţele celuilalt, fiecare dintre ei ar vrea să fie în altă parte. Sentimentele lor de dezgust se amestecă, şi această tandreţe jucată ia chipul aversiunii. Ea încearcă să se elibereze din strânsoare, iar el o strânge şi mai tare. La ureche, îi spune:

— Nu porţi niciodată broşa, Adèle.

— Broşa?

— Broşa pe care ţi-am făcut-o cadou. Nu ai purtat-o niciodată.

— De la accident încoace, n-am prea avut ocazia s-o port.

— Poart-o, Adèle. Mi-ar face mare plăcere dacă ai purta-o.

— O s-o port data viitoare când o să ieşim împreună, îţi promit. Sau poate chiar mâine, la birou, dacă vrei. Lasă-mă să mă ridic, Richard. Mă duc să pregătesc cina.

— Nu, rămâi aşezată. Stai aici! îi ordonă el.

O prinde de braţ şi o strânge tare cu degetele.

— Mă doare.

— Nu-ţi place asta?

— Ce te-a apucat?

— Xavier nu-ţi face aşa? Nu vă jucaţi în felul ăsta?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ei, haide, încetează. Mă dezgusti. Dacă aş putea, te-aş ucide, Adèle. Te-aş strânge de gât acum, pe loc.

— Richard.

— Să taci! În primul rând, să taci! Vocea ta îmi face greaţă. Mirosul tău îmi face greaţă. Eşti un animal, un monstru. Ştiu totul. Am citit totul. Mesajele alea mizerabile. Am găsit e-mailurile, am pus totul cap la cap. Se perindă toate prin mintea mea, nu mai am nicio amintire care să nu fie asociată cu una dintre minciunile tale.

— Richard.

— Încetează! Încetează să-mi pronunţi numele ca o idioată! urlă el. De ce, Adèle? De ce? N-ai niciun pic de respect pentru mine, pentru viaţa noastră, pentru fiul nostru...

Richard izbucneşte în hohote de plâns. Îşi duce mâinile tremurânde la ochi şi-şi acoperă pleoapele. Adèle se ridică. Să-l vadă plângând o umple de groază.

— Nu ştiu dacă poţi să înţelegi. Dacă poţi să mă crezi. Nu e împotriva ta, Richard, n-a fost niciodată. Te rog să mă crezi. Nu pot să mă abţin. E peste puterile mele.

— Peste puterile tale! Să tot auzi şi să te minunezi! Cine mai ştie?

— Nimeni, te rog să mă crezi.

— Încetează cu minciunile. Nu crezi că ai făcut şi-aşa destul rău? Nu mai minţi!

— Lauren, şopteşte ea. Doar Lauren.

— N-o să te mai cred niciodată. Niciodată! Încearcă să-şi ia cârjele, să se ridice, dar e atât de nervos, încât piciorul lui tremură şi cade la loc pe canapea, neputincios. Ştii ce mă dezgustă cel mai mult? Faptul că depind de tine. Faptul că nici măcar nu pot să-ţi spun să te cari, că nici măcar nu mă pot ridica să te pocnesc, să-ţi arunc lucrurile în faţă şi să te dau afară ca pe căţeaua care eşti. Plângi? Poţi să şi plângi, nu mă mai interesează. Mie, care nu ţi-am suportat niciodată lacrimile, îmi vine să-ţi scot ochii. Ce-ai făcut din mine? Ce-a făcut toată povestea asta din mine? Un idiot, un încornorat, un amărât. Ştii ce m-a durut cel mai mult? Carnetul ăla negru. Da, carnetul negru din biroul tău. Am citit ce-ai scris acolo, despre plictiseala ta, despre viaţa asta a ta burgheză şi de căcat. Nu numai că te laşi futută de-o armată, în plus dispreţuieşti şi tot ceea ce am construit. Tot ceea ce-am construit eu, muncind ca un câine, pentru ca tu să ai tot ce-ţi trebuie. Ca să nu trebuiască să-ţi faci griji pentru nimic. Tu crezi că eu nu visez la un alt fel de viaţă? Că nu sunt şi eu romantic, cum zici tu? Da, plângi. Plângi până crăpi. Degeaba, poţi să găseşti tu toate explicaţiile din lume, eşti o ticăloasă, Adèle. O adevărată scursură.

Adèle îşi lasă corpul să alunece pe perete în jos. Hohoteşte.

— Ce credeai, hm? Că vei putea s-o scoţi la capăt? Că n-o să-mi dau niciodată seama de nimic? Sfârşim întotdeauna prin a ne plăti minciunile, ştii bine. Şi tu, tu o să plăteşti. O să angajez cel mai bun avocat din Paris, o să-ţi iau totul. N-o să-ţi rămână nimic. Şi dacă îţi imaginezi c-o să primeşti tutela lui Lucien, o să rămâi cu buza umflată. N-o să-ţi mai vezi niciodată fiul, Adèle! Contează pe mine că o să-l ţin departe de tine.

Când fac dragoste, bărbaţii îşi privesc sexul. Se sprijină pe braţe, înclină capul şi-şi observă penisul în timp ce penetrează femeia. Se asigură că funcţionează. Rămân câteva secunde astfel, ca să aprecieze mişcarea asta, să se bucure poate de mecanica aceasta, atât de simplă şi de eficace. Adèle ştie prea bine că există o formă de excitare în această formă de autocontemplare, în această întoarcere la sine. Şi că nu e numai sexul femeilor cel pe care ei îl contemplă, ci şi propriul lor sex.

Adèle s-a uitat mult în sus. A privit cu atenţie zeci de tavane, a urmărit onduleurile lemnăriei, a însoţit cu privirea legănatul lustrelor. Întinsă, culcată pe-o parte, cu picioarele pe umerii câte unui bărbat, Adèle a ridicat ochii. S-a uitat în detaliu la crăpăturile vreunei picturi scorojite, a constatat urma unei inundaţii, odată a numărat stelele de plastic de pe tavanul unui salon care servea şi drept cameră a copilului. Ore în şir, a stat cu ochii înfipţi în golul tavanelor. Câteodată, o umbră sau proiecţia unei firme luminoase venea să-i elibereze privirea, să-i ofere un moment de răgaz.

De când Lucien e în vacanţă, Adèle întinde o saltea de spumă pe aleea cu tei. Pregăteşte un picnic, după care îşi fac siesta la umbra copacilor. Lucien se întinde lângă ea şi adoarme, nu înainte de a o pune să-i promită că şi mâine îşi vor face siesta afară. Cu ochii plini de cer şi pupilele adumbrite de mişcarea imperceptibilă a frunzelor, Adèle promite.

— Christine? Christine, m-auzi? urlă Richard.

Secretara, o blondă cu chip de bufniţă albinoasă, intră în birou.

— Mă scuzaţi, domnule doctor, căutam dosarul doamnei Vincelet.

— Poţi s-o suni pe soţia mea? Nu reuşesc să dau de ea.

— Să sun la dumneavoastră acasă, domnule doctor?

— Da, te rog, Christine. Şi pe telefonul mobil.

— Poate că a ieşit. Cu vremea asta minunată...

— Christine, sun-o, te rog.

Biroul lui Richard se află la primul etaj al clinicii, în centrul oraşului. În câteva luni, doctorul Robinson a sedus o clientelă fidelă, care-i apreciază devotamentul şi competenţa. Oferă consultaţii trei zile pe săptămână şi operează în dimineţile de joi şi vineri.

E ora unsprezece, şi programul de dimineaţă a fost deosebit de încărcat. Richard nu i-a spus asta mamei micuţului Manceau, dar simptomele pe care le prezintă fiul său sunt foarte neliniştitoare. Are o intuiţie specială pentru lucrurile astea. Şi-apoi, domnul Gramont n-a vrut să se dezlipească din scaunul de consultaţie. Degeaba i-a repetat Richard că nu e dermatolog, el a ţinut să-i arate aluniţele lui, susţinând sus şi tare că toţi doctorii sunt nişte hoţi şi că el n-o să se lase păcălit.

— Nu răspunde, domnule doctor. Am lăsat un mesaj, am rugat-o să vă sune înapoi.

— Cum adică, nu răspunde? Nu se poate aşa ceva! Căcatul naibii!

Bufniţa îşi dă peste cap ochii ei rotunzi.

— Nu ştiam că... nu mi-aţi spus...

— Scuză-mă, Christine. Am dormit foarte prost. Domnul Gramont m-a împins la limită. Nu mai ştiu ce vorbesc. Cheamă-l pe următorul pacient, mă spăl chiar acum pe mâini.

Se apleacă deasupra chiuvetei şi-şi bagă mâinile sub jetul de apă rece. Pielea lui e uscată şi acoperită de mici cruste, din cauza atâtor spălături. Face spumă de săpun, îşi freacă mâinile frenetic, răsucindu-le una în jurul celeilalte.

Se aşază, cu braţele pe cotierele scaunului său, cu picioarele întinse. Încet, îşi îndoaie genunchii, care, la şase luni după accident, îi par în continuare ruginiţi. Ştie că încă şchiopătează puţin, deşi toată lumea spune că nu se vede. Mersul lui e lent, neliniştit. Noaptea, visează că aleargă. Vise de câine.

O ascultă sporadic pe pacienta care vine şi se aşază în faţa lui. O femeie de cincizeci de ani, anxioasă, care şi-a făcut un coc pentru a-şi ascunde calviţia. O invită să se întindă pe patul de consultaţie şi-şi pune mâinile pe abdomenul ei.

— Aici vă doare?

Nu observă că ea e dezamăgită atunci când îi spune: Totul e bine, în orice caz, n-aveţi nimic grav.

La ora cincisprezece, pleacă de la clinică. Conduce foarte repede pe şoseaua sinuoasă. Pe aleea de la intrare, maşina derapează pe pietriş. Trebuie să facă mişcarea din două încercări. Dă cu spatele, îşi ia avânt şi accelerează pentru a intra în curte.

Adèle e întinsă pe iarbă. Lucien se joacă lângă ea.

— Te sun întruna. De ce nu răspunzi?

— Am adormit amândoi.

— Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

— Sigur că nu.

Îi întinde mâna şi o ajută să se ridice.

— Astă-seară avem invitaţi la cină.

— Oh, nu vrei să contramandezi? Stăm doar noi trei, o să ne simţim mult mai bine.

— Nu, nu putem să contramandăm în ultima clipă. Nu se face aşa ceva.

— Atunci trebuie să mă duci la cumpărături. Nu pot să merg pe jos până acolo. E prea departe.

Ea intră în casă. O aude trântind uşa.

Richard se apropie de fiul său. Îşi trece mâna prin părul lui cârlionţat, îl apucă de mijloc.

— Ai stat cu mami azi? Ce-aţi făcut? Povesteşte-mi. Lucien încearcă să scape din strânsoarea lui, nu răspunde, dar Richard insistă. Îl priveşte tandru pe micul spion şi îi pune din nou întrebarea.

— V-aţi jucat? Aţi desenat împreună? Lucien, povesteşte-mi ce-aţi făcut azi.

Adèle a pus masa în grădină, la umbra corcoduşului. A schimbat de două ori faţa de masă şi a aşezat un buchet de flori în mijloc, flori din grădină. Ferestrele bucătăriei sunt deschise, dar aerul e fierbinte. Lucien stă pe jos, la picioarele mamei lui. Ea i-a dat un cârpător mic şi un cuţit de plastic şi el taie în bucăţele mici-mici un dovlecel fiert.

— Aşa te îmbraci?

Adèle poartă o rochie albastră, cu imprimeu floral, ale cărei bretele subţiri se încrucişează la spate, dezvelindu-i umerii şi braţele costelive.

— Ţi-ai adus aminte de ţigările mele?

Richard scoate un pachet din buzunar. Îl desface şi-i întinde o ţigară.

— Îl păstrez aici, spune el bătându-se cu palma peste pantaloni. Asta o să te facă să fumezi mai puţin.

— Mulţumesc.

Se aşază pe banca pe care Richard a instalat-o pe peretele exterior al bucătăriei. Adèle îşi fumează ţigara în linişte. Lucien replantează conştiincios dovlecelul fiert în pământ. Se uită amândoi la casa familiei Verdon.

La începutul primăverii, un cuplu a sosit pe partea lor de deal. Mai întâi bărbatul a făcut mai multe drumuri, ca să viziteze casa. De la fereastra din biroul cel mic, Adèle putea să-l vadă discutând cu Émile, grădinarul, cu domnul Godet, agentul imobiliar, apoi cu meseriaşii care s-au ocupat de diferitele lucrări. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte bronzat, atletic. Purta un pulover într-o culoare aprinsă şi-şi cumpărase cizme de plastic noi, fără îndoială că pentru ocazia asta.

Într-o sâmbătă, un camion a parcat pe drumeagul în pantă pe care până atunci nu-l folosiseră decât soţii Robinson. Adèle şi Richard, aşezaţi pe bancă, au observat cuplul care se instala în casă.

— Sunt parizieni. Nu vin decât în weekend, a specificat Richard.

El e cel care s-a dus să-i cunoască, într-o duminică după-amiază. Cu Lucien de mână, a traversat strada şi s-a prezentat. Le-a propus să-i ajute. Să arunce un ochi asupra casei din când în când. Să-i sune dacă apare vreo problemă. Şi, plecând, i-a invitat la cină: Anunţaţi-mă când ştiţi în ce weekend veţi fi aici, soţia mea şi cu mine am fi încântaţi să vă invităm la noi.

***

— Şi ei cu ce se ocupă?

— El e optician, cred.

Soţii Verdon traversează strada. Femeia ţine în mână o sticlă de şampanie. Richard se ridică, o cuprinde pe Adèle de după talie şi îi salută. Lucien s-a agăţat de piciorul mamei lui. Îşi afundă nasul în piciorul ei.

— Bună ziua, băieţel. Femeia se apleacă spre copil. Nu-mi spui bună ziua? Pe mine mă cheamă Isabelle. Pe tine cum te cheamă?

— E timid, îl scuză Adèle.

— O, nu vă faceţi griji. Eu am trei copii, ştiu cum e. Bucuraţi-vă de el! Ai mei refuză să plece din Paris. Să-şi petreacă weekendul cu bătrânii lor părinţi nu prea îi mai interesează.

Adèle se întoarce în bucătărie. Isabelle se duce după ea, dar Richard o opreşte.

— Veniţi să luaţi loc. Nu-i place să intre cineva în bucătăria ei.

Adèle îi aude vorbind despre Paris, despre magazinul lui Nicolas Verdon din arondismentul 17 şi despre serviciul lui Isabelle, într-o agenţie de publicitate. Pare mai în vârstă decât soţul ei. Ea vorbeşte

tare, râde mult. Chiar dacă e la ţară şi e miezul verii, poartă o bluză elegantă, din mătase neagră. Şi-a pus până şi cercei. Când Richard vrea să-i toarne un pahar de vin rosé, ea îşi acoperă paharul cu mâna.

— Suficient pentru mine. Altfel risc să mă ameţesc.

Adèle se întoarce şi li se aşază alături, cu Lucien pe urmele ei.

— Richard ne povestea că aţi plecat de la Paris ca să vă mutaţi la ţară, se entuziasmează Nicolas. Trăiţi bine aici. Unde e pământ, sunt pietre, arbori, numai lucruri adevărate. Toate lucrurile la care visez pentru când voi ieşi la pensie.

— Da. Casa asta e minunată.

Privesc cu toţii în direcţia aleii cu tei pe care Richard i-a plantat doi câte doi, faţă în faţă. Soarele trece printre frunze şi răspândeşte peste grădină o lumină fosforescentă, de culoarea limonadei cu mentă.

Richard vorbeşte despre munca lui, despre ceea ce el numeşte „viziunea lui asupra medicinii". Spune poveşti despre pacienţi, anecdote amuzante sau emoţionante pe care nu i le povesteşte niciodată lui Adèle, şi ea îl ascultă, cu ochii plecaţi. Ea ar vrea ca musafirii lor să plece şi să rămână doar ei doi acolo, în răcoarea serii. Să termine împreună, chiar şi în tăcere, chiar şi puţin supăraţi, sticla de vin aşezată pe masă. Şi să urce în casă, unul în spatele celuilalt, ca să se ducă la culcare.

— Dumneavoastră lucraţi, Adèle?

— Nu. Dar am fost jurnalistă la Paris.

— Şi nu vă lipseşte asta?

— Nu ştiu dacă e de dorit să lucrezi patruzeci de ore pe săptămână, ca să câştigi acelaşi salariu pe care-l are bona, îi taie vorba Richard.

— Îmi dai o ţigară?

Richard scoate pachetul din buzunar şi-l aşază pe masă. A băut mult.

Mănâncă fără poftă. Adèle e o bucătăreasă nepricepută. Degeaba îi fac musafirii ei complimente, ea ştie că friptura e prea uscată, că legumele n-au niciun gust. Isabelle mănâncă încet, cu chipul crispat, ca şi cum i-ar fi frică să nu se sufoce.

Adèle fumează încontinuu. Buzele i s-au învineţit de la tutun. Ridică din sprâncene atunci când Nicolas o întreabă:

— Ei bine, Adèle, dumneavoastră, care proveniţi din mass-media, ce părere aveţi despre situaţia din Egipt?

Ea nu-i spune că nu mai citeşte ziarele. Că nu dă drumul la televizor. Că a renunţat până şi să se mai uite la filme. Îi e prea frică de poveşti, de dragoste, de scene de sex, de corpuri goale. E prea nervoasă ca să suporte agitaţia lumii.

— Nu sunt specialistă în Egipt. Dimpotrivă...

— În schimb, o corectează Richard.

— Da, în schimb, am lucrat mult în Tunisia.

Conversaţia devine banală, se pierde, încetineşte. Odată epuizate toate subiectele pe care nişte necunoscuţi le-ar putea aborda fără vreun risc, nu mai au prea multe să-şi spună. Se aud clinchetul furculiţelor şi sunetul înghiţiturilor. Adèle se ridică, având ţigara între buze şi o farfurie în fiecare mână.

— Aerul proaspăt de la ţară oboseşte. Soţii Verdon repetă gluma de trei ori şi în cele din urmă pleacă, aproape împinşi de Richard, care le face semne largi, stând în picioare, pe aleea cu pietriş. Îi urmăreşte în timp ce se întorc acasă, întrebându-se ce secrete şi ce nereuşite poate ascunde acest cuplu plictisitor.

— Cum ţi s-au părut? o întreabă el pe Adèle.

— Nu ştiu. Amabili.

— Şi el? El cum ţi se pare?

Adèle nu ridică privirea din chiuvetă.

— Ţi-am spus. Mi s-au părut amabili.

Adèle urcă în dormitor. Pe fereastră, îi vede pe soţii Verdon cum închid obloanele. Se lungeşte pe pat şi rămâne imobilă. Îl aşteaptă.

Nici măcar o singură dată n-au dormit separat. Noaptea, Adèle îi ascultă respiraţia, sforăitul, toate acele zgomote fruste care fac parte din viaţa de cuplu. Închide ochii şi se face micuţă. Cu faţa la marginea patului, cu mâna atârnând în gol, nu îndrăzneşte să se întoarcă. Ar putea să-şi întindă un genunchi, un braţ, să se prefacă adormită şi să-l atingă. Dar nu se mişcă. Dacă l-ar atinge, chiar şi din greşeală, el ar putea să se înfurie, să se răzgândească, să o dea afară.

Când e sigură că el a adormit, Adèle se întoarce cu faţa. Îl priveşte, în patul care se mişcă, în camera asta în care totul pare fragil. Niciun gest de-acum încolo, nici măcar unul singur, nu va mai fi inocent. Lucrul ăsta o face să simtă o teroare şi o bucurie imense.

Pe vremea când era rezident, Richard a făcut un stagiu la urgenţe, la Pitié-Salpêtrière. Genul de stagiu unde ţi se repetă că „aici se învaţă mult, despre medicină şi natura umană". Richard trata mai ales cazurile de gripă, accidentele de circulaţie, disconforturile vagale. Se gândise că va avea parte de cazuri neobişnuite. Stagiul se dovedise însă profund plictisitor.

Îşi aminteşte foarte bine de bărbatul care a fost internat în noaptea aceea. Un vagabond ai cărui pantaloni erau pătaţi de excremente. Avea ochii bulbucaţi, spumă în colţul buzelor, iar corpul îi era scuturat de tremur.

— Are convulsii? îl întrebase Richard pe şeful secţiei.

— Nu. E în sevraj. Delirium tremens. Sevraj alcoolic.

Când încetează să mai bea, alcoolicii foarte dependenţi cad într-o criză de sevraj de o violenţă de nesuportat. După trei, până la cinci zile de la renunţarea la alcool, bolnavul începe să aibă halucinaţii foarte animate, de multe ori vizuale şi asociate cu animale târâtoare, cel mai adesea cu şerpi sau şobolani. Intră într-o stare de dezorientare extremă, suferă de delir paranoic şi cade pradă agitaţiei. Unii aud voci, alţii fac crize de epilepsie. Atunci când nu primesc îngrijiri medicale, poate apărea chiar şi moartea subită. Crizele fiind adesea mai rele noaptea, pacientul are nevoie de supraveghere medicală.

Richard îl veghease pe vagabond, care se lovea cu capul de pereţi şi dădea din mâini ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva. Îl împiedicase să-şi facă rău, îi administrase calmante. Impasibil, îi tăiase pantalonul murdar şi frecase corpul cerşetorului. Îi ştersese chipul şi-i tunsese barba, în care voma se întărise. Îi făcuse chiar şi o baie.

A doua zi dimineaţă, când pacientul îşi revenise puţin în simţiri, atâtea câte îi mai rămăseseră, Richard încercase să-i explice: Nu trebuie să vă lăsaţi aşa de băutură. E foarte periculos, vedeţi bine.

Ştiu, poate că n-aţi avut încotro, dar există metode, protocoale pentru oamenii care se află în situaţia dumneavoastră. Bărbatul nu îl privea. Cu chipul vineţiu şi umflat, cu ochii mâncaţi de icter, era străbătut din când în când de câte un frison, ca şi cum un şobolan i-ar fi trecut alergând pe spinare.

După cincisprezece ani de meserie, doctorul Robinson poate să spună că e un bun cunoscător al corpului omenesc. Că nimic nu-i repugnă, că nimic nu-i provoacă frica. Ştie să citească semnele, să facă legătura între indicii. Să găsească soluţii. Ştie chiar şi să măsoare intensitatea durerii, el care îi întreabă pe pacienţii lui: Pe o scară de la unu la zece, cât de mult aţi spune că vă doare?

Lângă Adèle, are sentimentul că a trăit alături de o bolnavă fără simptome, că a trecut pe lângă un cancer latent, care roade şi nu-şi face simţită prezenţa. Când s-au instalat în noua casă, s-a aşteptat ca ea să aibă o cădere. Să se agite. Era convins că ea, asemenea oricărei alte toxicomane căreia i s-a luat drogul, avea să-şi piardă uzul raţiunii, aşa încât se pregătise pentru asta. Îşi spusese că va şti ce să facă dacă ea ar fi devenit violentă, dacă l-ar fi lovit, dacă ar fi început să urle noaptea. Dacă şi-ar fi făcut rău ei înseşi, dacă şi-ar fi băgat un cuţit sub unghii. Ar fi reacţionat ca un om de ştiinţă, i-ar fi prescris medicamente. Ar fi salvat-o.

În seara în care a confruntat-o, era nepregătit. Nu luase nicio hotărâre cu privire la viitorul lor. Voia doar să se elibereze de povară, s-o vadă prăbuşindu-se sub ochii lui. Sub imperiul şocului, uluit, era furios din cauza pasivităţii lui Adèle. Ea nu-şi justificase acţiunile. N-a încercat să nege nici măcar o dată. Avea aerul unui copil uşurat că i s-a descoperit secretul, gata să-şi primească pedeapsa.

Ea şi-a turnat un pahar cu vin. A fumat o ţigară şi a spus: O să fac tot ce vrei tu. Apoi s-a bâlbâit: Sâmbăta asta e ziua de naştere a lui

Lucien. Şi el şi-a adus aminte. Odile şi Henri urmau să vină la Paris. Clémence, vecinii şi un car de alţi prieteni fuseseră anunţaţi de mai multe săptămâni. N-avea curajul să anuleze totul. Îşi dădea bine seama că totul era ridicol. Că în faţa unei vieţi care se prăbuşeşte, genul ăsta de mondenităţi n-ar fi trebuit să aibă nicio importanţă. Dar se agăţa de ele ca de o scândură salvatoare.

— Sărbătorim ziua lui de naştere şi mai vedem după. I-a dat instrucţiuni. Nu voia s-o vadă bosumflată sau plângând. Trebuia să fie surâzătoare, veselă, perfectă. —Tu care eşti atât de talentată să creezi iluzii. — Gândul că cineva putea să afle, că se va afla, era de-ajuns încât să-i provoace un atac de panică. Dacă Adèle urma să părăsească în cele din urmă căminul conjugal, trebuia găsită o explicaţie, inventat un scenariu banal. Să spună că nu se mai înţelegeau şi gata. O pusese să jure că nu avea să vorbească despre asta cu nimeni. Şi că nu avea să mai pronunţe niciodată numele lui Lauren în prezenţa lui.

Sâmbătă, au umflat baloanele în tăcere. Au decorat apartamentul, şi Richard a făcut un efort supraomenesc ca să nu ţipe la Lucien, care alerga ca un apucat dintr-o cameră în alta. Nu i-a răspuns lui Odile, care se mira că bea atât de mult în mijlocul zilei.

— E o petrecere pentru copii, nu?

Lucien era fericit. La ora nouăsprezece, a adormit îmbrăcat, în mijlocul noilor sale jucării. Au rămas doar ei doi. Adèle a venit spre el, zâmbitoare, cu privirea senină.

— A ieşit foarte bine, nu? Întins pe canapea, el a privit-o făcând ordine prin salon, şi calmul ei i s-a părut monstruos. Nu mai reuşea s-o suporte. Cel mai mic gest al ei îl agasa. Felul ei de a-şi da părul după ureche. Felul în care îşi umezea cu limba buza de jos. Mania ei de a arunca cu zgomot vasele în chiuvetă, de a fuma fără încetare. Nu-i mai găsea nici pic de farmec, nici pic de interes. Avea chef s-o bată, s-o vadă dispărută.

S-a apropiat de ea şi i-a spus, pe un ton ferm:

— Adună-ţi lucrurile. Pleacă.

— Cum aşa? Acum? Şi Lucien? Nici nu i-am spus la revedere.

— Ieşi! a urlat el.

A lovit-o cu cârjele şi a târât-o în dormitor. Arunca de-a valma lucrurile ei într-o geantă, fără un cuvânt, cu privirea hotărâtă. S-a dus în baie şi a măturat cu braţul, într-o geantă de mână, dintr-un singur gest, toate produsele şi toate parfumurile ei. Pentru prima dată, ea l-a implorat. S-a aruncat la picioarele lui. I-a jurat, cu faţa umflată de lacrimi, cu vocea întretăiată de suspine gâfâite, că fără ei ar muri. Că nu ar supravieţui pierderii fiului ei. I-a spus că va face orice ca să fie iertată. Că voia să se vindece, că ar fi dat orice pentru o a doua şansă alături de el. Viaţa asta, cealaltă, nu a însemnat nimic pentru mine. Nimic. I-a spus că-l iubeşte. Că niciodată, nici un alt bărbat nu însemnase nimic pentru ea. Că el era singurul alături de care se vedea trăind.

El se crezuse suficient de puternic ca s-o arunce în stradă, fără bani, fără serviciu, fără altă soluţie decât aceea de a se întoarce la mama ei, în apartamentul înfiorător din Boulogne-sur-Mer. Timp de un minut, se simţise chiar în stare să-i răspundă lui Lucien când acesta avea să pună întrebări: Mama e bolnavă. Are nevoie să trăiască departe de noi, să se însănătoşească. Dar nu a reuşit. N-a putut să deschidă uşa, s-o oblige să iasă din viaţa lui. Să suporte ideea că ea ar putea trăi în altă parte. Ca şi cum furia lui nu ar fi fost suficientă. Ca şi cum avea nevoie să înţeleagă ce-i condusese, şi pe unul şi pe celălalt, la o asemenea nebunie.

A aruncat geanta pe jos. S-a uitat fix în ochii ei, care îl implorau, ochii ei de animal încolţit, şi a scuturat din picior, pentru a o împiedica să se agaţe de el. Ea s-a prăbuşit, ca un lest, şi el a ieşit. Era un frig muşcător, dar el nu simţea nimic. Sprijinit în cârje, a luat-o încet în josul străzii, până la staţia de taxiuri. Şoferul l-a ajutat să-şi întindă piciorul îmbrăcat în ghips pe bancheta din spate. Richard i-a întins o bancnotă şi i-a cerut să-l plimbe. —Şi opriţi

muzica, vă rog. — Au mers de-a lungul cheiului şi-au traversat podurile de pe un mal pe altul, într-un zigzag interminabil. Gonea pe şosea, cu durerea pe urmele lui. Avea sentimentul că dacă s-ar fi oprit din mers, fie doar şi pentru o clipă, ar fi fost înghiţit fără urmă de suferinţa asta, incapabil să mai facă vreun gest, să respire. Şoferul l-a lăsat în cele din urmă în apropiere de gara Saint-Lazare. Richard a intrat într-o braserie. Sala era plină de lume, de cupluri în vârstă care ieşeau de la teatru, de turişti zgomotoşi, de femei divorţate, în căutarea unei noi vieţi.

Ar fi putut să sune pe cineva, să plângă pe umărul unui prieten. Dar cum ar fi putut el să povestească toate astea? Ce ar fi putut să spună? Fără îndoială, Adèle crede că el nu a vorbit cu nimeni de ruşine. Că preferă să salveze aparenţele mai degrabă decât să caute sprijinul unei compasiuni amicale. Probabil se gândeşte că lui îi e frică să nu treacă drept un încornorat, drept un bărbat umilit. Dar lui puţin îi pasă de felul în care-l vor privi ceilalţi. Lucrul de care se teme de fapt este ceea ce se va spune despre ea, e felul în care ei o vor judeca pe ea, eticheta pe care i-o vor pune şi la care o vor reduce. Felul în care îi vor caricaturiza tristeţea. Lucrul de care se teme cel mai mult e că îi vor impune luarea unei decizii, că vor spune pe un ton sigur: În condiţiile astea, Richard, nu ai altceva de făcut decât s-o părăseşti. Să vorbească despre asta ar face lucrurile ireversibile.

N-a sunat pe nimeni. Singur, s-a uitat fix la paharul din faţa lui, ore în şir. Un timp atât de lung, încât nici măcar nu a observat că sala se golise, că era ora două dimineaţa şi că bătrânul chelner cu şorţ alb aştepta ca el să achite nota de plată şi să plece.

S-a întors acasă. Adèle dormea în patul lui Lucien. Totul era normal. Înfiorător de normal. Nu-i venea să creadă că reuşea să continue să trăiască.

A doua zi de dimineaţă, i-a pus un diagnostic. Adèle era bolnavă, urma să se trateze. — O să găsim pe cineva. O să se ocupe de tine. — Două zile mai târziu, a târât-o într-un laborator medical şi a pus-o să-şi facă zeci de analize de sânge. Când a primit rezultatele, care erau toate bune, a conchis: Ai avut mare noroc.

I-a pus întrebări. Mii de întrebări. Nu i-a dat un minut de răgaz. A trezit-o în toiul nopţii ca să-i confirme o bănuială, ca să-i ceară detalii. Era obsedat de date, de coincidenţe, de concordanţe sau inadvertenţe. Ea repeta: Nu-mi aduc aminte, pe cuvânt. N-a contat niciodată pentru mine. Dar el voia să ştie totul despre bărbaţii aceia. Numele lor, vârsta, profesia, locul unde se întâlnise cu ei. Voia să ştie cât timp duraseră aventurile ei, unde se întâlniseră, ce trăise alături de ei.

Ea a cedat în cele din urmă şi i-a povestit, în întuneric, cu spatele la el. Ideile ei erau limpezi, se exprima cu precizie şi fără afectare. Uneori, intra în detalii sexuale, dar el era cel care o oprea. Ea spunea: Zău, nu e vorba decât despre asta. Încerca să-i explice dorinţa neostoită, pulsiunea imposibil de controlat, neputinţa de a reuşi să-i pună capăt. Dar ceea ce-l obseda pe el era faptul că ea fusese în stare să-l abandoneze pe Lucien o după-amiază întreagă, ca să se vadă cu un amant. Că inventase o urgenţă profesională, ca să anuleze o vacanţă în familie şi să facă sex două zile la rând, fără încetare, într-un hotel mizerabil dintr-un cartier mărginaş. Ceea ce-l revolta şi-l fascina în acelaşi timp era uşurinţa cu care ea îl minţise şi cu care dusese aceasta viaţă dublă. Fusese prostit. Ea îl manipulase ca pe o marionetă de rând. Poate că uneori chiar a râs, întorcându-se acasă, cu pântecul încă plin de spermă, cu pielea îmbibată de sudoarea altcuiva. Poate că şi-a bătut joc de el, că l-a maimuţărit în faţa prietenilor lui. Fără îndoială că ea a spus: Soţul meu? Nu-ţi face probleme, el nu bănuieşte nimic.

Răscolea amintirile până i se făcea greaţă. Încerca să-şi aducă aminte de atitudinea ei atunci când se întorcea târziu acasă, atunci

când dispărea. Cum era atunci mirosul ei? Respiraţia ei, atunci când îi vorbea, era amestecată cu cea a altor bărbaţi? Căuta un semn, o dovadă, poate, pe care nu voise s-o vadă. Dar nimic, niciun eveniment hotărâtor nu-i venea în minte. Soţia lui era un impostor absolut magnific.

Când le-o prezentase pe Adèle părinţilor lui, Odile fusese foarte rezervată în privinţa alegerii fiului ei. Nu-i spusese nimic lui, dar el aflase de la Clémence că ea folosise cuvântul „calculată". Nu e o fată pentru el. Îşi dă aere. Odile nu avusese niciodată încredere în această femeie secretoasă. O intrigau răceala de gheaţă şi lipsa ei de instinct matern.

Dar el, studentul provincial, timid şi care nu stăpânea arta conversaţiei, era înnebunit s-o ţină pe femeia asta în braţe. Nu numai frumuseţea ei era cea care-l uluia pe Richard, ci şi atitudinea ei. Când o privea, era obligat să inspire adânc. Prezenţa ei îl umplea până în punctul în care lucrul ăsta devenea dureros. Îi plăcea s-o vadă trăind, cunoştea pe de rost până şi cel mai mic dintre gesturile ei. Ea vorbea puţin. Nu sporovăia precum amicele lui studente la Medicină, care bârfeau şi vorbeau vrute şi nevrute. O ducea la restaurante elegante. Organiza călătorii în oraşe pe care ea visa să le viziteze. La scurt timp, i i-a prezentat pe părinţii lui. I-a cerut să se mute la el şi s-a ocupat singur de găsirea unui apartament. Ea spunea adesea: E prima dată când mi se întâmplă asta. Şi el era mândru. Îi promisese că nu trebuia să se preocupe de nimic şi că avea să aibă grijă de ea, cum nu avusese nimeni înainte de el. Ea era nevroza lui, nebunia lui, visul lui ideatic. Cealaltă viaţă a lui.

— Hai. Încă o dată.

La început, ea închidea ochii. Asta făcea lucrurile imposibile. Era aşa de rigidă, aşa de rece, încât îl scotea din sărite. Simţea nevoia s-o plesnească, să se oprească în mijlocul drumului şi s-o lase acolo, singură. Fac asta sâmbăta după-amiază şi uneori duminica. Richard îşi impune să aibă răbdare cu ea. Inspiră adânc atunci când ea îi pune aceeaşi întrebare de o sută de ori, cu vocea ei ascuţită de fetiţă. Ea îndoaie braţele, îşi îndreaptă spatele, se uită fix înaintea ei. Nu înţelege nimic.

— Dar relaxează-te odată. Nu te întinde aşa, stai mai dreaptă puţin. Ar trebui să fie o plăcere, nu o suferinţă, se enervează Richard.

Apucă mâinile lui Adèle şi le aşază pe volan. Reglează oglinda retrovizoare.

Într-o după-amiază din iulie, intră pe un drum de ţară. Lucien stă în spate. Adèle şi-a pus o rochie care-i ajunge deasupra genunchilor şi apasă pedalele cu picioarele desculţe. E cald şi drumurile sunt pustii.

— Vezi? Nu e nimeni acolo, n-ai niciun motiv să te nelinişteşti. Poţi să accelerezi şi tu puţin.

Adèle se întoarce şi-l priveşte pe Lucien, care a adormit. Ezită, apoi apasă brusc pedala de acceleraţie. Motorul maşinii se ambalează. Adèle e panicată.

— Treci într-a patra odată! O să calezi motorul. N-auzi zgomotul ăsta? Ce naiba faci?

Adèle frânează brusc şi-şi întoarce către Richard chipul îndurerat.

— E totuşi incredibil, s-ar spune că eşti incapabilă să-ţi foloseşti şi mâinile şi picioarele în acelaşi timp. Eşti cu-adevărat o nulitate, ştiai asta?

Ea ridică din umeri şi izbucneşte în râs. Richard o priveşte, uluit. Uitase complet sunetul râsului ei. Zgomotul ăsta de apă curgătoare, de torent. Sunetul ăsta gutural, care o face să-şi dea capul pe spate şi să-şi dezvăluie gâtul lung. Nu-şi mai amintea de felul ei ciudat de a-şi duce mâinile la gură şi de a închide ochii, într-o grimasă care dă râsului ei un aer puţin batjocoritor, aproape răutăcios. Îi vine s-o strângă la pieptul lui, să se hrănească din bucuria asta spontană, din veselia care le-a lipsit atât de mult.

— Trec eu la volan la întoarcere. Şi ştii ceva? Poate ar fi mai bine să iei lecţii pe bune. Cu un om de meserie, vreau să spun. Ar fi mai eficient.

***

Adèle face progrese lente, dar el şi-a propus să-i cumpere o maşină dacă reuşeşte să-şi ia carnetul. Cu siguranţă nu se va putea împiedica să-i verifice kilometrajul şi îi va limita bugetul de benzină, dar ea va putea cel puţin să se deplaseze pe rute scurte. Când s-au mutat aici, o supraveghea tot timpul. Nu putea să se abţină. A şi urmărit-o, ca pe-o delincventă. O suna de mai multe ori pe zi pe telefonul fix, de acasă. Pleca uneori de la clinică pe nepusă masă şi se întorcea acasă, între două consultaţii, ca s-o găsească aşezată în fotoliul albastru, cu ochii pironiţi asupra grădinii.

I s-a întâmplat să fie crud cu ea. A profitat de puterea lui asupra ei, ca s-o umilească. Într-o dimineaţă, ea i-a cerut s-o lase în oraş în drumul către clinică. Avea chef să facă nişte cumpărături, să se plimbe. I-a propus chiar să mănânce împreună la prânz, într-un restaurant de care îi pomenise el.

— Mă aştepţi? Sunt gata în două minute.

Urcase să se pregătească. A întors cheia în broasca uşii de la baie, şi el a plecat. Probabil că ea a auzit maşina demarând în timp ce se îmbrăca. S-a uitat fără doar şi poate pe geam, după maşina care se

îndepărta. Seara, el nici măcar n-a pomenit de incident. A întrebat-o cum îşi petrecuse ziua. Ea i-a răspuns, surâzătoare:

— Foarte bine.

În public, el adoptă atitudini pe care le regretă mai apoi. O strânge de braţ, o ciupeşte de spate, o observă atât de intens, încât cei de faţă se simt stânjeniţi. Îi scrutează şi cea mai mică mişcare. Îi citeşte vorbele pe buze. Ies în oraş foarte rar, dar el e mulţumit că i-a invitat la ei pe soţii Verdon. Poate că în septembrie, la începerea şcolii, vor da o petrecere. Ceva simplu, cu colegii lui şi părinţii prietenilor lui Lucien.

Bănuielile astea permanente îl obosesc. Nu vrea să se mai gândească la faptul că se bucură de prezenţa ei numai din cauza lipsei ei de autonomie. Îşi promite că-i va lăsa ceva mai mulţi bani acasă. O îndeamnă să ia trenul, ca să-l ducă pe Lucien să-şi vadă bunicii la Caen sau la Boulogne-sur-Mer. I-a spus chiar şi că e timpul să se gândească la ce vrea să facă cu viaţa ei.

Uneori se lasă pradă unui entuziasm iraţional, unui optimism de care ar trebui să se îndoiască orice doctor. Se convinge că poate s-o vindece, că ea s-a agăţat de el deoarece a simţit că el e salvarea ei. Ieri-dimineaţă, s-a trezit bine-dispusă. Era foarte frumos afară. Richard a dus-o în oraş cu Lucien, pentru care ea trebuia să cumpere câteva lucruri. În maşină, Adele i-a vorbit de o rochie care-i plăcuse în vitrina unui magazin. A mormăit un raţionament oarecare legat de banii care-i rămân şi de cât ar trebui să economisească pentru a-şi putea cumpăra rochia. Richard a întrerupt-o.

— Fă ce vrei cu banii ăştia. Şi nu-mi mai da socoteală.

Ea a părut să se simtă, în acelaşi timp, şi îndatorată, şi puţin deznădăjduită, ca şi cum s-ar fi obişnuit cu jocul ăsta bolnăvicios.

S-o facă fericită. Cât de uşor părea lucrul ăsta atunci când Henri se referea la Odile, când el repeta că ăsta era însuşi scopul vieţii lui.

Să întemeieze o familie şi s-o facă fericită. Cât de simplu păruse lucrul ăsta pe treptele din faţa primăriei, în holul maternităţii, în ziua inaugurării casei celei noi, când toată lumea îl convinsese pe Richard că ţinea în mâini cheile unei vieţi reuşite.

Odile nu încetează să spună că ar trebui să mai facă un copil. Că o casă aşa de frumoasă e făcută pentru o familie numeroasă. De fiecare dată când vine să-i vadă, aruncă priviri complice către pântecul lui Adèle, care dă din cap că nu. Richard e atât de stânjenit, încât se preface că nu înţelege despre ce e vorba.

A gândit pentru ea o viaţă nouă, una în care ar fi ţinută departe de ea însăşi şi de propriile ei porniri. O viaţă alcătuită din constrângeri şi din obişnuinţe. În fiecare dimineaţă, o trezeşte. Nu vrea ca ea să lâncezească în pat, rumegând gânduri negre. Prea mult somn îi dăunează. Nu pleacă de acasă până nu o vede că şi-a pus bascheţii şi a plecat să alerge pe drumeagul de pământ. Când ajunge aproape de gardul viu, Adèle se întoarce, îi face semn cu mâna şi el porneşte maşina.

Din cauză că a crescut la ţară, lui Simone i-a fost întotdeauna groază să trăiască într-un sat. Îi vorbea despre asta fiicei ei ca despre un loc dezolant, iar natura e, în ochii lui Adèle, un animal sălbatic pe care crezi că-l poţi domestici, dar care îţi sare la gât fără vreo atenţionare prealabilă. Nu îndrăzneşte să-i spună lui Richard, dar îi e frică să alerge pe drumurile de ţară, să intre în pădurea pustie. La Paris, îi plăcea să alerge printre trecători. Oraşul îi dădea ritmul şi cadenţa lui. Aici aleargă mai repede, ca şi cum o bandă de agresori s-ar afla pe urmele ei. Richard ar vrea ca ea să profite de peisaj, să fie încântată de calmul vâlcelelor şi de armonia păduricilor. Dar ea nu se opreşte niciodată. Aleargă până-i explodează plămânii şi se întoarce acasă epuizată, cu tâmplele pulsând, veşnic mirată că nu s-a rătăcit. De-abia dacă are răgazul să se descalţe, că telefonul sună deja şi ea îşi trage sufletul, ca să-i răspundă lui Richard.

Trebuie să-ţi foloseşti corpul. Asta îşi spune, ca să-şi facă puţin curaj. Se gândeşte la lucrul ăsta mai ales dimineaţa, după o noapte de somn odihnitor. Să fie optimistă, să-şi facă planuri. Dar orele trec şi tocesc puţinul de hotărâre care-i rămâne. Psihiatrul a sfătuit-o să urle. Asta a făcut-o să râdă.

— Dar vorbesc foarte serios. Trebuie să vă enervaţi, să scoateţi un ţipăt cât puteţi de tare. Omul era de părere că asta ar uşura-o. Dar chiar şi când rămâne singură, chiar şi atunci când nu e nimeni prin

preajmă, nu reuşeşte să-şi smulgă furia din interior. Să scoată nici cel mai mic ţipăt.

După-amiaza, ea e cea care se duce să-l ia pe Lucien de la şcoală. Coboară pe jos până în sat şi nu vorbeşte cu nimeni. Îi salută pe trecători cu un gest scurt din bărbie. Familiaritatea sătenilor o lasă rece. Evită să aştepte în faţa gardului şcolii, de teamă ca nu cumva alte mame să vină să-i vorbească. I-a explicat fiului ei că putea să meargă puţin pe jos, până în locul în care îl aştepta ea.

— Ştii unde, acolo unde e statuia cu vaca. Acolo o să te aştept.

Ajunge întotdeauna mai devreme. Se aşază pe bancă, în faţa halei mari. Când banca e ocupată, rămâne în picioare, impasibilă, până când cel care stă pe bancă se simte mult prea nelalocul lui şi îi cedează în cele din urmă locul. Richard i-a povestit că satul fusese bombardat de către americani, din greşeală, în 1944. În mai puţin de douăzeci de minute, burgul fusese şters de pe faţa pământului. Arhitecţii au încercat să reconstruiască toate clădirile exact aşa cum fuseseră, să recreeze casele normande îmbrăcate în grinzi de lemn, dar se simte că farmecul lor e forţat. Adèle l-a întrebat dacă americanii cruţaseră biserica din motive religioase.

— Nu, i-a răspuns Richard. Doar că biserica a fost mai solidă.

Când a venit primăvara, medicul ei a insistat să-şi petreacă zilele afară, la aer. A sfătuit-o să se apuce de grădinărit şi să planteze flori, pe care să le privească crescând. Émile a ajutat-o să amenajeze o grădiniţă de legume în fundul grădinii. Îşi petrece acolo mult timp, cu Lucien. Fiului ei îi place să se joace în noroi, să ude plantele cu boabe, să mestece frunzele murdare de pământ. Iulie e de-abia la început, dar ea nu se poate împiedica să nu constate că zilele au început să se micşoreze. Pândeşte cerul, care se întunecă din ce în ce mai devreme, şi aşteaptă cu spaimă reîntoarcerea iernii. Succesiunea neîntreruptă a zilelor ploioase. Teii pe care va trebui

să-i taie şi care îşi vor expune cioturile negre, ca nişte cadavre uriaşe. Părăsind Parisul, Adèle s-a debarasat de tot. Nu mai are serviciu, nu mai are prieteni, nu mai are bani. Nimic altceva, decât casa asta în care iarna o ţine captivă şi unde vara apare şi dispare ca un miraj. Uneori are aerul unei păsări panicate, care se izbeşte cu ciocul de geamurile ferestrelor, lovindu-şi aripile de mânerele uşilor. Îi e din ce în ce mai greu să-şi ascundă nerăbdarea, să-şi mascheze irascibilitatea. Şi, cu toate astea, face eforturi. Îşi muşcă interiorul obrajilor, face exerciţii de respiraţie, ca să suporte angoasa. Richard i-a interzis să-l lase pe Lucien să-şi petreacă după-amiaza în faţa televizorului, şi ea se căzneşte să inventeze pentru el activităţi amuzante. Într-o seară, Richard a găsit-o cu ochii umflaţi, cu faţa roşie, aşezată pe mocheta din salon. Încercase toată după-amiaza să şteargă o pată de vopsea pe care Lucien o făcuse pe fotoliul albastru.

— Nu m-a ascultat. Nu ştie să se joace, repeta ea furioasă, cu mâinile crispate.

— Data trecută când aţi venit, mi-aţi spus că vă credeaţi vindecată. Ce voiaţi să spuneţi prin asta?

— Nu ştiu, răspunde ea, ridicând din umeri.

Medicul lasă tăcerea să se aştearnă. O priveşte atent, cu ochii lui binevoitori. Prima dată când a primit-o în cabinetul său, i-a mărturisit că nu era pregătit pentru un astfel de caz. Că, de obicei, oamenii în situaţia ei erau îndrumaţi către terapii comportamentale, tratamente prin sport şi grupuri de suport. Ea îi răspunsese, cu vocea ei fermă şi glacială:

— Nici nu se pune problema. Mă dezgustă astfel de lucruri. Există, totuşi, o anume laşitate în a-ţi expune ruşinea.

Ea insistase să vină la el. Pretindea că el îi inspira încredere. Şi el acceptase cu reţineri, puţin emoţionat de această femeie numai piele şi os, palidă, care plutea în cămaşa ei albastră.

— Să zicem că sunt liniştită.

— Asta înseamnă pentru dumneavoastră să fiţi vindecată? Să rămâneţi liniştită?

— Da. Cred că da. Dar să te vindeci, şi asta e ceva îngrozitor. Înseamnă să pierzi ceva. Înţelegeţi?

— Desigur.

— La sfârşit, îmi era tot timpul frică. Aveam impresia că pierdusem controlul. Eram obosită, trebuia ca totul să înceteze. Dar n-aş fi crezut niciodată că el ar putea să mă ierte.

Unghiile lui Adèle zgârie mânerul tapiţat al fotoliului. Afară, nori negri îşi exhibă mameloanele ascuţite. Furtuna va izbucni în curând. De aici, ea poate vedea aleea din spate şi maşina în care o aşteaptă Richard.

— În noaptea în care el a aflat totul, am dormit foarte bine. Un somn profund şi regenerator. Când m-am trezit, puţin îmi păsa că

apartamentul arăta ca după un dezastru, că Richard mă ura, simţeam o bucurie ciudată, o excitaţie chiar.

— Vă simţeaţi uşurată.

Adèle tace. O ploaie furioasă se dezlănţuie pe macadam. S-ar spune că noaptea a căzut brusc, în mijlocul după-amiezii.

— A murit tatăl meu.

— O, îmi pare rău să aflu asta, Adèle. Tatăl dumneavoastră era bolnav?

— Nu. A murit în urma unui accident cerebral, ieri-seară, în somn.

— Va întristează lucrul ăsta?

— Nu ştiu. Oricum, lui nu i-a plăcut niciodată viaţa.

Îşi reazemă chipul de mâna dreaptă şi se afundă în fotoliu.

— Mă duc la înmormântarea lui. Mă voi duce singură. Richard nu poate să plece de la clinică şi crede că Lucien e prea mic ca să dea piept cu moartea. De fapt, nici măcar nu mi-a sugerat să mă însoţească. Mă duc eu. Singură.

— Sunteţi supărată pe Richard din pricină că vă abandonează în situaţia asta?

— A, nu, răspunde ea cu blândeţe. Mă bucur.

Richard n-a acordat niciodată prea multă importanţă sexului. Chiar şi când era foarte tânăr, plăcerea lui era una oarecare. Se plictisea un pic de fiecare dată când făcea exerciţiul ăsta. I se părea prea lung. Se simţea incapabil să joace comedia pasiunii şi, prosteşte, crezuse că Adèle era uşurată de placiditatea dorinţei sale. Aşa cum ar fi fost orice femeie inteligentă şi rafinată. Se gândea că, în faţa lucrurilor pe care i le oferea, sexul nu însemna nimic. În public, juca uneori puţin teatru, ca să salveze aparenţele şi să se asigure. Îşi permitea o remarcă vulgară despre fesele câte unei fete. Insinua de faţă cu prietenii lui că ar avea o aventură. Nu era mândru de el. Nu se gândea niciodată la asta.

Visase întotdeauna să devină tată, să aibă o familie care să conteze pe el şi căreia să-i poată oferi tot ceea ce primise el însuşi. Şi-l dorise pe Lucien mai mult decât orice pe lume şi trăise cu angoasă perspectiva conceperii sale. Dar Adèle rămăsese însărcinată foarte repede, din prima chiar. El se prefăcuse că era mândru de asta, că vedea în lucrul acesta dovada virilităţii sale. În realitate, era uşurat că nu trebuia să epuizeze corpul celei pe care o iubea.

Richard nu s-a gândit nici măcar o dată să se răzbune. Nici să restabilească echilibrul într-o luptă pe care o ştia pierdută dinainte. I s-a ivit odată ocazia să însoţească acasă o fată şi a făcut-o fără să se gândească prea mult. Fără să ştie ce căuta cu ea.

La trei luni după ce s-a angajat la clinică, i-a fost prezentată Matilda, care efectua un stagiu de pregătire în farmacia tatălui ei. Era o fată tânără şi plinuţă, cu ochii de culoarea măslinei, care-şi ascundea coşurile sub un păr lung şi roşcat. Nu-i lipsea mare lucru ca să fie drăguţă.

Într-o seară, Richard bea o bere în faţa clinicii, când a observat-o şezând la o masă, cu două fete de vârsta ei. Ea i-a făcut cu mâna. I-a zâmbit. El nu a înţeles dacă-l invita să li se alăture sau dacă se simţea doar obligată să-l salute, pentru că era un prieten de-al tatălui ei. Richard i-a întors salutul.

Nu mai era atent, cu gândurile încetinite de alcool şi de căldură. Uitase cu totul de ea, când fata s-a apropiat de masa lui şi a întrebat:

— Richard, nu-i aşa?

Picături de sudoare s-au scurs de-a lungul şirei spinării lui.

— Da, Richard Robinson. S-a ridicat stângaci şi a dat mâna cu ea.

Matilda s-a aşezat, fără să-i ceară voie, mai puţin timidă decât îşi imaginase el atunci când ea roşea de după tejgheaua farmaciei. A început să-i vorbească despre facultate, de Rouen, unde trăia, de studiile de medicină pe care i-ar fi plăcut să le facă, dar pentru care nu avea suficient curaj. Vorbea foarte repede, cu o voce ascuţită şi cântătoare. Richard dădea din cap încetişor, cu faţa scăldată de sudoare. Făcea un efort să-şi ţină ochii larg deschişi asupra ei, să zâmbească la momentul potrivit, să relanseze, uneori, conversaţia.

S-au plimbat împreună pe străzi, fără ţintă. El i-a cerut o ţigară, pe care a fumat-o cu greutate. Îi venea să întrebe: Deci, ce facem? Dar a tăcut. Au mers până la clinică. În faţa clădirii, n-au arătat nici ezitare, nici grabă. Richard a scos setul de chei şi au intrat prin garaj.

În biroul lui, Richard a închis obloanele.

— Îmi pare rău, n-am nimic de băut. Vrei puţină apă?

— Pot să fumez?

Pielea ei. Pielea ei lăptoasă era insipidă. El o atinse cu buzele. Deschidea puţin gura, îşi trecea limba peste curba gâtului ei, în spatele urechii. Carnea ei era total lipsită de gust, de cel mai mic relief. Nici măcar transpiraţia ei nu avea vreun miros. Doar degetele îi miroseau puţin a ţigări.

Şi-a descheiat singură cămaşa albă şi subţire pe care o purta, şi Richard a privit îngrozit abdomenul ei rotund, pliurile de carne sugrumate de fustă, onduleurile de grăsime dintre bretelele sutienului. Scheletul lui Adèle revenea să-l bântuie.

Matilda juca rolul femeii fatale şi era puţin ridicolă, de la înălţimea celor douăzeci şi cinci de ani ai ei, sprijinită de birou, cu un aer fals provocator. Nu se auzea niciun zgomot în încăpere. Nici măcar mobila de care se sprijiniseră nu scârţâia. Ea de-abia dacă respira. Încerca lucruri, dar părea dezamăgită de faptul că o relaţie interzisă, cu un bărbat mai în vârstă şi pe deasupra şi însurat, nu dădea naştere mai multor scântei. Era chiar mai puţin plăcut decât cu colegii de facultate. Richard nu era deloc amuzant.

Fata şi-a înclinat capul, când într-o parte, când în cealaltă. A închis ochii. Coapsele ei voluptoase l-au cuprins pe Richard. Degeaba a apucat-o de fese, i-a desfăcut sutienul şi i-a privit sânii albi, tot n-a reuşit să termine. S-a retras lent şi, odată ajunşi în stradă, Matilda a refuzat să se lase însoţită.

— Locuiesc oricum foarte aproape.

El a luat maşina. Se simţea dintr-odată cu mintea foarte limpede. Pe drum, nu înceta să-şi ducă mâinile la nas, să le miroasă, să le guste chiar, dar ele nu miroseau a nimic altceva decât a săpunul antiseptic.

Matilda nu lăsase nicio urmă.

Richard o conduce la gară. În maşină, Adèle se uită pe geam. E dimineaţa devreme. Un soare înceţoşat mângâie dealurile. Niciunul, nici celălalt nu pomenesc de stranietatea situaţiei. Ea nu îndrăzneşte să-i dea asigurări, să se arate tandră faţă de el, să-i promită că nu coace niciun plan de evadare. Richard se simte uşurat că a venit momentul s-o lase să plece, s-o lase, fie doar şi pentru câteva ore, să guste libertatea.

Se va întoarce.

Pe esplanada din faţa gării, o priveşte, încântătoare şi tristă, cum fumează o ţigară. Scoate portofelul şi-i întinde un teanc de bancnote.

— Două sute de euro. Sunt de ajuns?

— Da, nu-ţi face griji.

— Dacă vrei mai mult, spune-mi.

— Nu, mulţumesc. E foarte bine.

— Pune-i bine acum, altfel o să-i pierzi.

Adèle îşi deschide geanta şi pune bancnotele într-un buzunar.

— Pe mâine, deci.

— Da. Pe mâine.

Adèle se aşază pe locul ei, la geam, cu spatele la drum. Trenul porneşte. Compartimentul e învăluit într-o tăcere politicoasă. Toate gesturile sunt ca vătuite, oamenii îşi duc mâna la bărbie atunci când vorbesc la telefon. Copiii dorm, urechile sunt închise etanş cu ajutorul căştilor. Lui Adèle îi e somn şi, afară, peisajele nu mai sunt decât culori care ies din cadru, desene pe jumătate şterse, peste care a curs griul şi s-au prelins verdele şi negrul. Şi-a pus o rochie neagră şi o haină puţin demodată. Un bărbat se aşază pe locul din faţa ei şi o salută. Genul de bărbat pe care l-ar fi putut aborda fără probleme altădată. E nervoasă, dezorientată. Nu de bărbaţi se teme, ci de

singurătate. Să nu mai fie privită de cineva, să devină o necunoscută, o anonimă, un pion în mulţime. Să rămână în mişcare şi să viseze că fuga e posibilă. Nu şi realizabilă, asta nu, dar posibilă.

În capătul compartimentului, o fată tânără stă în picioare, în spatele uşii de sticlă. N-are mai mult de şaptesprezece ani. Picioare de adolescentă, lungi şi subţiri, şi spatele puţin încovoiat. Băiatul care o sărută nu şi-a dat jos rucsacul din spinare şi se apleacă asupra ei, mai s-o strivească. Cu ochii închişi şi gurile deschise, limbile lor se învârt una în jurul celeilalte, în cerc, fără încetare.

Simone a întrebat-o dacă vrea să spună câteva cuvinte la înmormântare, în memoria tatălui ei. Adèle a răspuns că preferă să nu. În realitate, nu ştie ce ar fi putut să spună despre acest bărbat pe care-l cunoştea atât de puţin.

Acest mister în sine era cel care-i hrănea adoraţia, îl găsea decadent, deplasat, inimitabil. Îl găsea frumos. El vorbea cu ardoare despre libertate şi revoluţie. Când era mică, o punea să se uite la filme de la Hollywood, din anii ’60, repetându-i că n-ar trebui să existe un alt fel de a trăi decât acela. Dansa cu ea, şi lui Adèle aproape că-i dădeau lacrimile, de bucurie şi de surpriză, atunci când îl vedea ridicând piciorul în aer, învârtindu-şi vârful pantofului şi făcând o piruetă pe muzica lui Nat King Cole. Vorbea italiana, în orice caz aşa credea ea, îi povestea că mâncase caviar cu linguriţa împreună cu balerinele de la Teatrul Balşoi, la Moscova, unde statul algerian îl trimisese să-şi facă studiile.

Uneori, într-unul dintre accesele lui de melancolie, cânta în arabă un cântec al cărui înţeles nu-l dezvăluia niciodată. Se enerva pe Simone şi o acuza că-l smulsese din rădăcinile lui. Se înfuria, devenea nedrept, urla că el nu avea nevoie de toate astea, că ar putea să arunce totul în aer şi să plece să trăiască singur, într-un loc modest, unde să se hrănească doar cu pâine şi măsline negre.

Spunea că ar fi vrut să înveţe să cultive pământul, să semene, să are. Că ar fi vrut să ducă viaţa liniştită a ţăranilor din copilăria lui. Şi că uneori i se întâmpla chiar să-i invidieze pe aceştia, aşa cum pasărea obosită după un zbor lung poate invidia o furnică. Simone râdea, cu un râs crud, care-l sfida. Dar el nu pleca. Niciodată.

Legănată de hurducăturile trenului, Adèle cade într-o stare somnolentă. Împinge uşa dormitorului părinţilor ei şi vede patul acela mare. Corpul tatălui ei, întins ca o mumie. Picioarele îndreptate către cer, ţepene sub giulgiu. Se apropie, caută ultimele porţiuni de piele vizibile. Mâinile, gâtul, faţa. Fruntea înaltă şi netedă, ridurile adânci de la colţurile gurii. Regăseşte trăsăturile cunoscute, drumul pe care se forma zâmbetul lui, harta completă a emoţiilor paterne.

Se întinde pe pat, la doar câţiva centimetri distanţă de corp. E al ei în întregime. Ca niciodată, nu poate nici să fugă, nici să refuze să stea de vorbă cu ea. Sprijinindu-şi capul pe un braţ, cu picioarele încrucişate, îşi aprinde o ţigară. Se dezbracă. Goală, întinsă lângă cadavru, îi mângâie pielea, îl strânge la pieptul ei. Îl sărută pe pleoape, pe obrajii lui supţi. Se gândeşte la pudoarea tatălui ei, la oroarea lui absolută de nuditate, a lui, a altora. Întins acolo, mort, la dispoziţia ei, nu va mai putea opune nicio rezistenţă curiozităţii ei obscene. Se apleacă deasupra lui şi încet, dă giulgiul la o parte.

Gara Saint-Lazare. Coboară din tren şi se îndreaptă cu paşi repezi în susul lui Rue d'Amsterdam.

Au rupt orice legătură cu viaţa lor de dinainte. O ruptură clară, radicală. Au lăsat în urma lor zeci de cutii de carton pline cu haine de-ale lui Adèle, cu suvenire din călătorii şi chiar şi albume foto. Au vândut mobilele şi au făcut cadou tablourile. În ziua plecării, au mai aruncat prin apartament o ultimă privire lipsită de nostalgie. I-au înmânat proprietăresei cheile şi au plecat pe-o ploaie torenţială.

Adèle nu s-a mai întors niciodată la ziar. N-a avut curajul să-şi depună demisia, aşa că a primit în cele din urmă o scrisoare pe care Richard i-a vânturat-o pe sub nas: „Concediere pentru abatere gravă. Abandonarea locului de muncă". Nu mai au veşti de la prietenii lor, de la colegii de facultate, de la foştii colegi de serviciu. Găsesc scuze pentru ca lumea să nu-i viziteze. Mulţi s-au mirat de plecarea lor precipitată. Dar nimeni nu a încercat să afle ce se întâmplase cu ei. Ca şi cum Parisul i-ar fi uitat.

Adèle e nervoasă. Aşteaptă ca o masă să se elibereze pe terasă şi fumează, în picioare, uitându-se fix la ceilalţi clienţi. Un cuplu de turişti se ridică şi Adèle se strecoară în locul lor. De cealaltă parte a străzii, o vede sosind pe Lauren, care i-a făcut cu mâna, apoi şi-a plecat privirea, ca şi cum ar fi simţit că n-avea căderea să-i zâmbească sau să-şi manifeste bucuria.

Vorbesc despre tatăl lui Adèle, despre ora la care a fost programată înmormântarea. Lauren îi spune:

— Dacă m-ai fi anunţat mai devreme, aş fi putut veni cu tine.

Îi cere veşti despre Richard, despre Lucien, se interesează de sătucul unde locuiesc ei şi de casă.

— Ia zi, şi ce poţi să faci în văgăuna aia? râde ea isteric.

Evocă amintiri, dar fără tragere de inimă. Adèle caută zadarnic, spiritul ei e gol. Nu găseşte nimic de povestit. Se uită la ceas. Spune că nu poate să întârzie, că trebuie să prindă trenul. Lauren îşi dă ochii peste cap.

— Ce este? o întreabă Adèle.

— Faci greşeala vieţii tale. De ce te-ai dus să te îngropi de vie acolo? Eşti fericită să trăieşti ca o casnică, în conacul tău din provincie?

Adèle e exasperată de insistenţa lui Lauren, de felul în care îi repetă că mariajul ei cu Richard e o greşeală. Bănuieşte că Lauren o sfătuieşte astfel nu din prietenie, ci mânată de alte sentimente.

— Nu eşti fericită, recunoaşte! Nu o femeie ca tine! Nu e ca şi cum te-ai fi măritat din dragoste.

Adèle o lasă să zică tot ce are de zis. Comandă încă o sticlă de vin şi bea încet. Fumează şi încuviinţează în tăcere, în faţa reproşurilor lui Lauren. Când prietena ei nu mai are argumente, Adèle o atacă, rece şi dur. Se surprinde imitând intonaţia lui Richard, reluând întocmai cuvintele pe care el are obiceiul să le folosească. Dezvoltă idei clare, exprimă sentimente simple, în faţa cărora prietena ei nu poate să riposteze. Vorbeşte despre fericirea de a poseda nişte bunuri, despre importanţa faptului că Lucien creşte în contact cu natura. Face elogiul plăcerilor modeste, al bucuriilor zilnice. Rosteşte chiar şi fraza asta, fraza asta stupidă şi nedreaptă:

— Ştii, când nu ai copii, nu poţi să înţelegi. Sper ca într-o zi să vezi şi tu cum e.

Cruzimea celor care se ştiu iubiţi.

Adèle e în întârziere, dar merge încet, de la gara Boulogne-sur-Mer, până la apartamentul părinţilor ei. Înaintează pe străzile cenuşii, pustii şi urâte. A lipsit de la ceremonia incinerării. I-a luat ceva timp să ajungă la Gara de Nord şi a pierdut trenul.

Când sună la uşa apartamentului, nu-i răspunde nimeni. Aşteaptă în faţa blocului, aşezată pe treapta de la intrare. O maşină se opreşte acolo, şi Simone coboară, însoţită de doi bărbaţi. Poartă o rochie neagră mulată, o pălăriuţă pe care şi-a prins-o cu un ac peste coc şi o voaletă. Şi-a pus chiar şi o pereche de mănuşi oribile din satin, care fac cute deasupra încheieturilor ridate ale mâinilor ei. Nu-i e frică de ridicol în ţinuta asta. Joacă rolul văduvei îndurerate.

Intră în apartament. Un chelner aranjează pe masă aperitive asupra cărora năvălesc musafirii. Simone îşi aşază mâna peste mâinile care se aşază pe a ei. Izbucneşte în hohote de plâns incontrolabile, urlă numele lui Kader. Geme în braţele unor moşi pe care doliul şi alcoolul i-au făcut să pară puţin libidinoşi.

A închis obloanele, şi căldura din apartament e sufocantă. Adèle îşi întinde haina peste vechiul fotoliu negru şi observă că etajerele au fost golite. Discurile tatălui ei au dispărut şi se simte încă mirosul dulceag de spray de şters praful cu care Simone a frecat rafturile de lemn. Tot apartamentul pare mai curat decât de obicei. Ca şi cum mama ei şi-ar fi petrecut dimineaţa spălând pe jos şi lustruind marginile ramelor de fotografii.

Adèle nu vorbeşte cu nimeni. Unii dintre invitaţi încearcă să-i atragă atenţia. Vorbesc tare, în speranţa că ea se va alătura conversaţiei lor. Au aerul că se plictisesc de moarte, că şi-au spus totul şi îşi imaginează fără doar şi poate că ea i-ar putea scoate din starea asta. Chipurile lor pline de riduri, zgomotul pe care-l fac maxilarele lor uzate îi inspiră o repulsie profundă. Îi vine să-şi astupe urechile şi să închidă ochii, ca un copil care se bosumflă.

Vecinul de la opt o fixează cu privirea. Ochii lui sunt urduroşi. S-ar putea chiar crede că-i atârnă o lacrimă la colţul ochiului. El, vecinul atât de umflat, obez, încât lui Adele îi fusese greu să-i găsească sexul sub pliurile burţii. Mădularul lui, transpirat sub stratul de grăsime, fierbinte din cauza frecării de coapsele enorme. Urca la el după-amiaza, după ce se întorcea de la liceu. Apartamentul lui avea un salon şi două dormitoare. Un balcon mare, pe care el instalase o masă cu scaune. Şi o privelişte care-ţi tăia răsuflarea. Se aşeza la masa de la bucătărie, cu pantalonii în jurul gleznelor, în timp ce ea, ea privea marea.

— Vezi acolo, coasta Angliei? Aproape că poţi s-o atingi cu mâna.

Orizontul era plat. Limpede.

— Richard n-a venit cu tine? o întreabă Simone, care o târăşte pe fiica ei în bucătărie. E beată.

— Nu putea să-l lase singur pe Lucien şi nici să plece de la clinică în mijlocul săptămânii. Ţi-a spus deja asta la telefon.

— Sunt dezamăgită, atâta tot. Mă gândeam că-şi va da seama că absenţa lui e foarte jignitoare. Voiam să-i prezint o mulţime de oameni, şi asta ar fi fost o ocazie bună. Dar din moment ce se pare că...

— Se pare că ce?

— De când domnul are clinica şi căsoiul lui, s-ar zice că nu mai suntem suficient de buni pentru el. Anul ăsta a venit o singură dată şi nici atunci nu s-a relaxat deloc. Trebuia să mă gândesc că aşa va fi.

— Încetează, mamă. Munceşte mult. Nu e nimic altceva.

Lângă colecţia de cutii de chibrituri adunate de prin barurile hotelurilor, Simone a aşezat urna funerară din porţelan alb cu roz. S-ar zice că e o cutie mare de biscuiţi sau un ceainic englezesc de

modă veche. Într-o singură noapte, tatăl ei şi-a schimbat locul din fotoliul negru, pe etajera din salon.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că tata ar fi vrut să fie incinerat.

Simone ridică din umeri.

— Chiar dacă nu era o persoană credincioasă, cultura lui e totuşi... N-ar fi trebuit să faci asta. Ai fi putut să mă întrebi şi pe mine.

Îşi termină fraza într-un murmur stins.

— Dar tu de ce ai venit, de fapt? Ca să mă cerţi? Ca să-i iei partea lui taică-tu, chiar şi după moartea lui? Nu ţi-a păsat niciodată decât de el, oricum. De visele lui stupide, de fantasmele lui. Marea viaţă! Viaţa nu era niciodată suficient de măreaţă pentru el. Să-ţi spun eu ceva.

Simone ia o înghiţitură de gin şi-şi plescăie limba de incisivi.

— Oamenii nemulţumiţi distrug totul în jurul lor.

Platourile de aluminiu sunt goale, şi invitaţii îşi iau la revedere de la Adèle.

— Mama dumneavoastră trebuie să se odihnească.

— A fost o ceremonie frumoasă.

Aruncă toţi, în timp ce ies pe uşă, o privire furişă către cenuşa tatălui.

Simone s-a prăbuşit pe canapea. Sughiţă încetişor, cu machiajul scurs pe obraji. Şi-a scos pantofii, şi Adèle îi priveşte pielea ridată, acoperită de pete maronii. Rochia ei neagră, despicată pe-o parte, e prinsă cu un ac mare de siguranţă. Plânge, murmurând un reproş de neînţeles. Pare îngrozită.

— Voi vă înţelegeaţi bine unul pe celălalt. Întotdeauna vă coalizaţi împotriva mea. Dacă n-ar fi fost el, n-ai mai fi trecut de mulţi ani pe aici, nu-i aşa? A opta minune a lumii! Adèle în sus. Adèle în jos. Îi era convenabil să creadă că ai rămas fetiţa lui cea drăguţă, îţi lua apărarea. Prea laş ca să te pedepsească, să te

privească în faţă. Spunea: Vorbeşte cu fiica ta, Simone, şi îşi ferea privirea. Dar eu nu sunt proastă. Richard, săracul, el nu vede nimic. E ca taică-tu, orb şi naiv. Bărbaţii nu ştiu cine suntem noi. Nu vor să ştie. Dar eu sunt mama ta şi-mi amintesc de toate. De felul în care te fâţâiai, n-aveai nici măcar opt ani. Îi înnebuneai pe bărbaţi. Adulţii vorbeau deja despre tine pe vremea când ar fi trebuit să fii invizibilă. Nu ziceau lucruri bune, de altfel. Erai genul acela de copil pe care adulţii nu-l plac. De pe atunci aveai viciul în sânge. O mironosiţă, o ipocrită de primă clasă. Poţi să pleci, să ştii. Nu aştept nimic de la tine. Şi sărmanul de Richard, care e atât de bun. Nu-l meriţi.

Adèle îşi aşază mâna peste încheietura mâinii lui Simone. Ar vrea să-i spună adevărul. Să i se confeseze şi să conteze pe bunăvoinţa ei. Ar vrea să mângâie fruntea pe care s-au lipit buclele ei subţiri, asemenea părului copiilor. Mică, ea a fost o povară pentru mama ei, apoi a devenit o rivală, fără să fi existat vreodată între ele un timp pentru tandreţe, pentru blândeţe, pentru explicaţii. Nu ştie cu ce să înceapă. Îi e frică să nu fie stângace şi să nu facă să sară în aer treizeci de ani de acreală şi de amărăciune. Nu vrea să asiste la una dintre crizele de isterie care i-au marcat copilăria, în care mama ei, cu chipul schimonosit şi părul răvăşit, urla reproşuri către întreaga omenire. Cu un nod în gât, tace.

Simone adoarme, cu gura deschisă, sedată de calmante. Adèle bea ce a mai rămas în sticla de gin. Termină o sticlă de vin alb pe care mama ei a lăsat-o lângă aragaz. Trage storurile şi se uită pe fereastră, la parcarea pustie, la grădiniţa cu iarbă pârjolită de soare. Se plimbă de colo-colo prin apartamentul sordid al copilăriei ei şi se ciocneşte de pereţi. Îi tremură mâinile. Ar vrea să doarmă, să cufunde în somn furia care-o inundă. Dar e încă lumină afară. Seara e de-abia la început, şi ea iese din casă, cu un mers nesigur. A lăsat pe bufetul de la intrare un plic şi cutia portocalie în care se află broşa.

la autobuzul până în centrul oraşului. E frumos afară şi străzile sunt pline de oameni. Turiştii îşi fac poze. Tinerii beau bere, aşezaţi pe pavaj. Adèle îşi numără paşii, ca să nu cadă. Se aşază pe o terasă, la soare. Pe genunchii mamei lui, un băieţel suflă în pai şi face bule într-un pahar de Coca-Cola. Chelnerul o întreabă dacă aşteaptă pe cineva. Ea dă din cap că nu. Nu poate să rămână acolo. Eliberează masa şi intră într-un bar.

A mai fost aici. Mesele de pe platforma înălţată, tejgheaua năclăită, micul tablou de pe peretele din fundul încăperii, toate i se par familiare. Doar dacă nu cumva pentru că locul e îngrozitor de banal. Barul e plin de studenţi zgomotoşi şi comuni, bucuroşi să sărbătorească reuşita la examene şi începutul vacanţei. N-are ce să facă aici şi simte că barmanul o priveşte suspicios, pentru că a observat cum îi tremură mâinile şi privirea ei stinsă.

Îşi bea paharul cu bere. Îi e foame. Un băiat se aşază lângă ea. Un tânăr foarte slab, cu chipul blând. Are tâmplele rase şi părul lung, strâns în vârful capului. Vorbeşte mult, dar ea de-abia aude ceea ce-i spune, înţelege că e muzician. Că lucrează ca portar la un mic hotel. Îi vorbeşte şi despre copilul lui. Un bebeluş de câteva luni, care trăieşte cu mama lui într-un oraş al cărui nume ea nu l-a reţinut. Zâmbeşte, dar se gândeşte: puneţi-mă acolo, goală, pe tejgheaua barului. Ţineţi-mă de braţe, împiedicaţi-mă să mă mişc, lipiţi-mă cu faţa de bar. Îşi imaginează că bărbaţii vin unul după altul, împingându-şi membrul în interiorul pântecului ei, întorcând-o din faţă în spate, până ce vor smulge suferinţa, până ce vor face să tacă teama cu care e căptuşit interiorul ei. I-ar plăcea să nu aibă nimic de zis, să se ofere ca fetele acelea pe care le-a văzut la Paris, cu ochii lor de cămile, lipite de vitrinele barurilor cu stripteuze. Ar vrea ca toată lumea din încăperea asta să bea de pe corpul ei, s-o scuipe, să ajungă până la măruntaiele ei şi să le smulgă, până ce ea nu va mai fi decât o bucată de carne moartă.

Ies amândoi din bar pe uşa de serviciu. Băiatul rulează un joint şi i-l întinde. Ea e euforică şi disperată, începe fraze pe care nu le termină. Repetă întruna:

— Am uitat ce voiam să spun.

El o întreabă dacă are copii. Ea se gândeşte la haina ei, pe care a lăsat-o în fotoliul din salon. Îi e frig. Ar trebui să se întoarcă acasă, dar e atât de târziu şi apartamentul i se pare atât de departe. Nu va îndrăzni niciodată să meargă pe jos singură până acolo. Ar trebui să se înarmeze cu mult curaj, să calculeze motivele pro şi contra, să se arate rezonabilă.

Când Richard a descoperit totul, ea şi-a spus că va sfârşi prin a reveni aici, în oraşul ăsta, în apartamentul părinţilor ei. Umilită, fără altă soluţie şi fără bani. O treceau fiori la gândul că ar fi putut fi nevoită să se întoarcă la ei, să doarmă din nou în capătul culoarului şi să audă oră de oră vocea spartă a mamei ei izbind-o cu reproşuri, cerându-i explicaţii. Se vedea spânzurată de tavanul fals din camera ei, cu pantofii atârnându-i de vârfurile degetelor de la picioare, cu privirea plină de acel tapet albastru cu alb care îi dă coşmaruri până în ziua de astăzi. Cu buzele vineţii, uşoară ca un fulg, s-ar legăna deasupra patului ei îngust şi ruşinea ar fi în sfârşit strangulată.

— Cum?

Băiatul ăsta are o nevoie disperată de conversaţie. Se apropie de el, îl sărută, îşi lipeşte sânii de torsul lui, dar de-abia se ţine pe picioare. El o prinde râzând. Ea închide ochii. Jointul i-a provocat greaţă şi pământul începe să se legene.

— Mă întorc imediat.

Traversează sala inspirând adânc. La toaletă, un grup de adolescente îndesate în fuste scurte din nailon îşi aranjează machiajul. Chicotesc. Adèle se întinde pe jos şi-şi ridică picioarele. Ar vrea să aibă forţa să ajungă la gară, să se urce într-un tren sau să

se arunce sub roţile lui. Vrea, mai mult decât orice pe lume, să se întoarcă pe dealuri, la casa cu grinzi de lemn, la singurătatea imensă, la Lucien şi la Richard. Plânge, cu obrazul lipit de gresia care miroase a urină. Plânge pentru că nu e în stare.

Se ridică. Îşi bagă capul sub jetul de apă rece. În oglindă, vede chipul unei înecate. Tenul livid, ochii bulbucaţi, buzele decolorate. Se întoarce în încăperea unde nimeni n-o observă. I se pare că pluteşte într-o ceaţă deasă. Câţiva adolescenţi uşor ameţiţi se ţin de după umeri şi sar urlând versurile unui cântec.

Băiatul o bate pe umăr. Tresare.

— Unde-ai fost? Te simţi bine? Eşti foarte palidă. El îi atinge tandru obrazul îngheţat.

Adèle zâmbeşte. Un zâmbet cuminte şi blând. Îi place cântecul ăsta. *You give your hand to me.* Cade în braţele lui, abandonându-se ritmului muzicii. El îi strânge între degete coastele ieşite în afară. O ţine strâns lipită de el şi-şi trece mâinile peste braţele ei, ca s-o încălzească. Ea-şi lasă obrazul pe umărul lui, cu ochii închişi. El o ia de mână, iar ea deschide ochii când el o răsuceşte şi-o conduce apoi cu blândeţe înapoi la el. Ea îi zâmbeşte şi fredonează, cu buzele lipite de gâtul lui.

Well, you dont know me.

Cântecul se termină. Mulţimea scoate un ţipăt în clipa în care începe o melodie antrenantă. Invadează ringul de dans şi îi desparte. Cu mâinile încrucişate la ceafă, Adèle dansează, cu ochii închişi. Coboară braţele, îşi mângâie sânii, îi ridică şi îi adună la mijlocul pieptului. Îşi înalţă braţele, invadată de ritmul din ce în ce mai alert al muzicii. Îşi mişcă şoldurile, umerii, dă din cap dintr-o parte în alta. Un val de linişte o cuprinde. Are sentimentul că se sustrage din mijlocul lumii, că trăieşte o clipă de graţie. Regăseşte plăcerea pe care o simţea, adolescentă fiind, când dansa ore în şir, uneori singură, pe ringul de dans. Inocentă şi frumoasă. Nu simţea pe atunci nici pic de ruşine. Nu-şi dădea seama de pericol. Era trup

şi suflet cuprinsă de ceea ce făcea, oferindu-se unui viitor pe care şi-l imagina superb, mai înalt, mai mare, mai excitant. În momentul de faţă, Richard şi Lucien nu mai sunt decât nişte amintiri vagi, amintiri imposibile, pe care le vede dizolvându-se lent şi-apoi dispărând.

Se răsuceşte de mai multe ori, ignorând ameţeala. Cu ochii întredeschişi, zăreşte în sala întunecată mici străfulgerări de lumină care o ajută să-şi ţină echilibrul. Ar vrea să plonjeze până în străfundul acestei singurătăţi, dar ei o smulg de acolo, o trag spre ei, nu-i permit asta. Cineva o apucă din spate şi ea îşi freacă fesele de sexul lui. Nu aude râsetele vulgare. Nu vede privirea pe care şi-o aruncă unul altuia bărbaţii care o trec de la unul la altul, o strâng în braţe, îşi bat puţin joc de ea. Şi ea râde.

Când deschide ochii, băiatul amabil a dispărut.

A aşteptat-o pe peron. Nu era în trenul de la ora 15:25. Nici în cel de la ora 17:12. A sunat-o pe mobil. Ea nu a răspuns. A băut trei cafele, şi-a cumpărat un ziar. Le-a zâmbit celor doi pacienţi care se urcau într-un tren şi care l-au întrebat pe cine aştepta. La ora 19, Richard părăseşte gara. A rămas fără suflare, panicat de absenţa lui Adèle, nimic nu reuşeşte să-i distragă atenţia de la spaima lui.

Se întoarce la clinică, dar sala de aşteptare e goală. Nicio urgenţă care să-i ocupe gândurile. Se uită peste câteva dosare, dar e prea nervos ca să lucreze. Nu-şi imaginează cum va petrece noaptea asta fără ea. Nu poate să creadă că ea nu se va mai întoarce. O sună pe vecina lor. Minte, spune că are o urgenţă şi că o roagă să rămână până mai târziu, să aibă grijă de Lucien.

Porneşte spre restaurantul unde îl aşteaptă câţiva prieteni. Robert, dentistul, Bertrand, însărcinatul cu afaceri. Şi Denis, despre care nimeni nu ştie cu exactitate cu ce se ocupă. Până acum, Richard a evitat întotdeauna găştile. N-a avut niciodată vreun instinct gregar. Încă din timpul facultăţii de Medicină, păstra o oarecare distanţă faţă de ceilalţi studenţi. Nu gusta glumele porcoase din sălile camerei de gardă. Nu-i plăcea să-i audă pe colegii lui lăudându-se că s-au culcat cu o asistentă sau alta. Fugea de complicitatea asta facilă şi fără noimă dintre bărbaţi, care se învârte întotdeauna în jurul cuceririlor feminine.

E foarte cald, şi prietenii lui îl aşteaptă pe terasă. Au băut deja câteva sticle de vin rosé, şi Richard comandă un whisky, să-i ajungă din urmă. E nervos, nerăbdător, cu nervii-n furculiţă. Are chef să caute pricină, să se înfurie. Dar amicii lui nu-i dau ocazia. Sunt greoi, banali, inutili. Robert vorbeşte de taxele pe care le plăteşte pentru cabinetul lui şi-l ia pe el drept martor.

— Nu-i aşa că ne sufocă? Nu, Richard?

Bertrand, cu o voce calmă şi condescendentă, îşi înşiră poliloghia despre solidaritatea necesară, fără de care modelul nostru social s-ar duce de râpă. Şi Denis, care e amabil, da, Denis, repetă:

— Dar voi spuneţi acelaşi lucru, de fapt. Aveţi dreptate amândoi.

La sfârşitul întâlnirii, lui Richard îi tremură maxilarul. Alcoolul îl face să se simtă trist şi senzual. Simte nevoia să plângă şi să întrerupă orice conversaţie. Mobilul e chiar în faţa lui, şi el tresare în momentul în care ecranul se aprinde. Nu-l sună ea. Pleacă de la masă înainte de servirea aperitivelor. Robert face o remarcă referitoare la frumuseţea lui Adèle, la nerăbdarea lui Richard de a se întoarce acasă. Richard zâmbeşte, îi face cu ochiul şi iese din restaurant. Ce i-ar mai fi plăcut să-i tragă un pumn în faţă mitocanului ăstuia cu buze unsuroase! Ca şi cum ar fi vreun titlu de glorie să te duci acasă ca să-ţi călăreşti nevasta.

Conduce cu viteză pe şoseaua alunecoasă. Noaptea e fierbinte şi furtuna face caii să necheze, undeva în zare. Parchează. Din maşină, priveşte casa. Cadrele roase ale uşilor şi ferestrelor de pe faţadă. Banca de lemn şi masa unde îşi iau micul dejun. Colinele în scobitura cărora se ascunde casa, ca într-un cuib. Casa asta, pe care el a ales-o pentru ea. Adèle nu trebuie să-şi facă griji pentru nimic. A reparat oblonul care se izbea, a plantat o alee de tei pe mica terasă.

Ca atunci când era copil, face pariuri cu el însuşi. Promite. Jură că dacă ea se va întoarce, totul se va schimba. N-o s-o mai lase singură. Va sparge tăcerea care domneşte în casă. O va atrage către el, îi va povesti totul şi apoi o va asculta. Nu va mai păstra nici ranchiună, nici regrete. Se va purta ca şi cum n-ar fi văzut nimic. Va spune, zâmbind: Ai pierdut trenul? apoi va schimba subiectul şi incidentul va fi uitat.

În momentul de faţă nu are încredere în iluzii, dar e sigur că Adèle nu a fost niciodată mai frumoasă ca acum. De când s-au

mutat de la Paris, ea are pe chip aerul ăsta siderat, aerul că parcă nu şi-ar crede ochilor, care îi face privirea umedă. Nu mai are cearcăne. Ochii ei s-au mărit. Pleoapele ei sunt la fel de mari precum ringurile de dans. Noaptea, doarme un somn liniştit. Un somn fără poveşti şi fără secrete. Spune că visează lanuri de porumb, cartiere cu locuinţe sociale, părculeţe de joacă pentru copii. El nu îndrăzneşte s-o întrebe:

— Mai visezi uneori marea?

Nu o atinge niciodată, dar îi cunoaşte corpul pe de rost. În fiecare zi, o priveşte foarte atent. Genunchii ei, coatele ei, gleznele ei. Adèle nu mai are vânătăi. Degeaba caută el, pielea ei e netedă, la fel de palidă ca zidurile caselor din sat. Ea n-are nimic de povestit. Adèle nu se mai loveşte de marginea patului. Spatele ei nu mai e zdrelit de mochetele ieftine. Nu-şi mai ascunde cucuiele sub şuviţele de păr. Adèle s-a îngrăşat. Sub rochiile ei de vară, ghiceşte că fesele i s-au rotunjit, că pântecul îi e mai greu, iar pielea mai puţin fermă, mai palpabilă.

Richard o doreşte. Tot timpul. Cu o dorinţă violentă, egoistă. Uneori, ar vrea să facă un gest, să întindă mâna către ea, dar rămâne acolo, stupid şi nemişcat. Îşi aşază mâna peste propriul mădular, aşa cum îi pui mâna la gură unui copil care se pregăteşte să urle.

Cu toate astea, ar vrea să izbucnească în hohote de plâns la pieptul ei. Să se agate de pielea ei. Să-şi aşeze capul pe genunchii ei şi s-o lase să-l consoleze pentru marea lui dragoste trădată. O doreşte, dar înţelege. Potecile şi drumurile bătătorite de bărbaţii care au traversat corpul ei. Asta îi repugnă, îl obsedează. Du-te-vino-ul ăsta care nu vrea să înceteze, care nu-l duce nicăieri, pieile astea care se izbesc unele de altele, coapsele astea flasce, privirile astea revoltătoare. Du-te-vino-ul ăsta, regulat ca nişte lovituri, ca o căutare imposibilă, asemenea dorinţei de a smulge un ţipăt, un suspin care doarme în adâncul ei şi care face să tremure toate

peisajele. Du-te-vino-ul ăsta care nu se reduce niciodată pe de-a-ntregul la el însuşi, care e mereu promisiunea unei alte vieţi, o promisiune a frumuseţii, a tandreţii posibile.

Iese din maşină şi merge către casă. Beat, puţin îngreţoşat, se aşază pe bancă. Cotrobăie prin buzunare după un pachet de ţigări. Nu are niciunul. Fumează întotdeauna ţigările ei. Ea nu poate să plece. Nu poate să-i abandoneze. Nu-l trădezi pe cel care te-a iertat. Adulmecă aerul, gândindu-se că se va întoarce singur în casa asta, că va trebui să-i răspundă lui Lucien, care-l va întreba: Unde e mama? Când se întoarce?

Se va duce s-o caute, oriunde s-ar ascunde. O va aduce înapoi. N-o va mai pierde din priviri nicio secundă. Vor avea un alt copil, o fetiţă, care va moşteni privirea mamei ei şi inima lui puternică. O fetiţă care-i va ocupa timpul şi pe care ea o va iubi cu o dragoste pătimaşă. Poate că într-o zi ea chiar va învăţa cum să se mulţumească doar cu preocupările banale, şi el va fi fericit, fericit până la Dumnezeu, când ea va dori să redecoreze salonul, când va petrece ore în şir ca să aleagă un nou tapet pentru camera micuţei. Când ea va vorbi prea mult, când va face nazuri.

Adèle va îmbătrâni. Părul îi va albi. Genele îi vor cădea. Nimeni nu o va mai vedea. Dar el, el îi va întinde braţul. Îi va înfunda chipul în cotidian. O va târî după el în praful paşilor lui, n-o va abandona niciodată, când ea se va teme de gol şi va vrea să sară. Şi într-o zi, pe pielea ei de pergament, pe obrazul ei şifonat, el va depune un sărut. O va dezbrăca de tot. Şi nu va mai auzi în sexul soţiei lui alte ecouri decât pe cel al sângelui care pulsează.

Şi ea se va abandona. Îşi va lăsa capul plin de gânduri pe umărul lui şi el va simţi toată greutatea unui corp care a aruncat ancora. Ea va sădi în el flori pentru cimitire, în jerbe, şi pe măsură ce se va apropia de moarte, va deveni mai tandră. Adèle se va odihni mâine. Şi va face dragoste, cu oasele putrede şi curbura spatelui ruginită.

Va face dragoste ca o biată babă, care încă mai crede în asta şi care închide ochii şi nu mai spune nimic.

Nu se termină aici, Adèle. Nu, nu se termină aici. Dragostea, ea nu e decât răbdare. O răbdare devotată, încrâncenată, tiranică. O răbdare nerezonabil de optimistă.

Nu am terminat încă.

Leïla Slimani (n. 1981) este o romancieră şi jurnalistă franceză de origine marocană. S-a născut la Rabat, iar la 17 ani a plecat la Paris, unde s-a specializat în ştiinţe politice şi studiul mass mediei la Sciences Po. După absolvire, a vrut să urmeze o carieră în actorie, dar a început să lucreze ca jurnalistă pentru revista *Jeune Afrique.*

A debutat în 2014 cu romanul *În grădina căpcăunului,* iar în 2016 a publicat thrillerul psihologic *Cântec lin* (tradus la Pandora M în 2017), care a devenit rapid un bestseller, cu peste 76.000 de exemplare vândute în primele trei luni de la apariţie.

În 2016, romanul *Cântec lin* a fost distins cu Premiul Goncourt şi a fost nominalizat la Prix Renaudot, Prix Femina, Prix de Flore şi Prix Interallié.

Niciun bărbat n-ar fi îndrăznit să scrie ce a scris Leïla Slimani. Un debut extraordinar.

ALAIN MABANCKOU
membru al juriului pentru PRIX DE LA MAMOUNIA

Captivant, erotic și îndrăzneț, *În grădina căpcăunului* oferă o explorare a sexualității, a adicției și a nevoii unei femei de a simți că trăiește.

Adèle și Richard formează un cuplu parizian perfect. Tineri și frumoși, au cariere de succes și vieți sociale împlinite. Ea este jurnalistă, el este medic și au împreună un copil pe care, cel puțin aparent, și l-au dorit foarte mult și care le-a consolidat relația.

Privit de la distanță, mariajul lor pare fără cusur, însă dacă te apropii, fisurile care-l străbat devin vizibile, distorsionând imaginea și făcându-te să te întrebi care este adevărul din spatele măștilor.

Adèle e plictisită de slujba și de mariajul ei, fiind stăpânită de o nevoie insațiabilă de sex. Își face programul în funcție de aventurile ei extramaritale, ajungând târziu la serviciu și mințindu-și soțul, până când, într-o zi, cade într-o cursă pe care și-a întins-o singură.

literary collection

PANDORA M FACE PARTE DIN GRUPUL EDITORIAL TREI
PANDORAM.RO

9 786069 781753